THE

UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

ALWAYE

MARCH 1958

CONTENTS

		Page
1.	Our Heritage—By T. B Thomas	1
2.	In Memoriam—(The Rt. Rev. Dr. C. K. Jacob).	3
3.	Thus the Light Brightens the Night—P. V. George, U. P. class, Tiruvella	5
4.	A Few Biological Reasons for Man's Success—K. A. Abraham, M. Sc.	6
5.	Some Mistakes of Marx—Chandy Vailiparampil (old student)	7
6.	My College and My Hostel—P. V. George, U. P. Class, Tiruvella	10
7.	A Trip to the Moon (An imaginary short story)— Rajan Abraham, University Previous Batch A.	11
8.	The World-Tourist—V. T. R. Thampi, IV B. Sc	12
9.	Book Section "The Old Man and the Sea"— An appreciation by V. J. Mathew, Dept. of English	15
10.	For the Mother—S. R Sivaraman, Class IV, Eco.	17
11.	Whence the Gloom ?—M. Janaki Menon	20
12.	Those Glittering eyes full of tears— K. Ravindranatha Menon, Class IV (Physics)	21
13.	Spiritual Vagrancy—Oommen Koruthu, Class iii, Botany	23
14.	The World of Four Dimensions—P. J Mathew, Class iii, Physics	26
15.	Farewell to Mr T. B. Ninan—Feb. 25, 1958—C. T. Benjamin.	29
16.	On Examinations—A student's Views—as set down by K. Jacob	32
17.	College Societies	34
18.	College Day Report	41

1.	ധന്യകന്യക—എൻ. കെ. ദേശം	1
2.	വേദനിപ്പിക്കുന്ന സ്മരണകൾ—പി. എസ്. ചെല്ലപ്പൻ, കരമാളൂർ	3
3.	പരിഹാസത്തിന് ഇരുപത്താറ് വയസ്സ്!—ഡി. ബാബു പോൾ, കുറുപ്പംപടി	8
4.	വിടതരിക—കരിപ്പുഴ രാമകൃഷ്ണപിള്ള, Cl. IV Philosophy	10
5.	രക്തബന്ധം— Bhasy R. Desom, Class IV Physics	13
6.	"അവൾ ഒരു വല്യ പുള്ളിയാ".—വിദ്യാധര ലേഖനം	16
7.	പെരിങ്ങൽക്കുത്തിലേക്കൊരുല്ലാസ യാത്ര—കെ. വരദരാജൻ, III U. C. Econ.	20
8.	ഒരു നോവൽ ജീവിക്കുന്നു— Saraswathy P. Kymal, U. P. Class	24
9.	സൌന്ദര്യം—പി. രാമചന്ദ്രൻ നായർ, ക്ലാസ്സ് III ഫിലോസഫി	27
10.	ആറ്റം (Atom)—M. J. Varghese, Class III, Physics	28
11.	മധുര നാരങ്ങ—(കഥാകാരൻ കരുണാകരക്കുറുപ്പ്) III B. A. Economics	30
12.	"മരുവിൽ മരീചിക"— P. K. David, IV U. C	31
13.	മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യവും ഒരു തത്വശാസ്ത്രവും—കെ. എം. ജോസഫ്	35
14.	റോക്കറ്റിന്റെ മുമ്പിലെ സൌന്ദര്യപ്പിണക്കം—Annie M. Thommen, U. P. Class B. Batch	37
15.	കലാലയാസ്വാദനം മലയാളത്തിലൂടെ—T. I. Narayanan, Class III Maths	40
16	അയാളുടെ പേരെന്താണ്? — Babu Vinaya Chandran, Class III, Physics.	43
17.	ചിരിയും കരച്ചിലും—പി. ജി. ജോർജ്ജ്, പുത്തൻചിറ	44
18.	വ്യോമയാന ചരിത്രം— K. S. Das, Desam, U. P. Class	46
19.	റേഡിയം—എൻ. സുകുമാരപിള്ള	48
20.	നായ്ക്കളുടെ കണ്ണുകൾ ഉപയോഗിച്ച് മനുഷ്യന് കാഴ്ച പ്രാപിക്കാം—Isaac C. I. III B. A. Eco	49
21.	മാനസം—Srinivasan Nair T. G. Class IV Physics	51
22.	മഴക്കാറു മാറി മാനം തെളിഞ്ഞു—എം. എ. റഹീം, യു. സി. കോളജ്	55
23.	ഏവരും പരിശോധിച്ചപ്പോൾ—G. N. Kymal, Class IV, Eco.	61

Hindi Sahitya kee Seva mem Sthriyom ka Sthan	1	Prakrithi	8
Prem kee Pareeksha	4	Vafadar Noukar	9

SRI T. B. NINAN

Editorial

The New Principal.

At the retirement of Mr. Ninan from principalship at the beginning of this academic year, Mr. T. B. Thomas became the Principal of the College. Mr. Thomas has been the guiding spirit of the College Student Christian Fellowship. His earnestness and devotion to duty require no mention here. He distinguished himself in England, as a student and teacher, in the University of Durham. That university conferred on him the degree of M. Sc. He is also an Associate Member of the Institute of Physics. Dr. Schneider, under whom he worked at King's College, (New Castle-upon-Tyne) says of him :—

" Although his official position of demonstrator in Physics hardly did justice to his long experience and great gift as a Physics teacher, he took these duties very seriously and performed them with great vigour and success....My colleagues and I have the greatest praise for his patient and thorough work with the students and his very willing and fruitful co-operation in organising the laboratories and in preparing and conducting examinations. In the two years of his stay, Mr. Thomas has become a highly respected and very well-liked member of the department. He will be missed by staff and research students alike. Personally, I deeply regret to lose him as a colleague and collaborator. To have obtained his friendship is a lasting gain, which I value very highly."

We are happy to think that the leadership in this College is in the hands of so competent and devout a person as Mr. T. B. Thomas, and we wish him all success in the performance of his great task.

Dr. V. K. Alexander's Return.

We have great pleasure in welcoming back Dr. V. K. Alexander, who has returned from America, after taking the degree of Ph. D. in clinical psychology. He has spent five years in the States, and has acquired much experience and training in psychiatry. We are indeed very glad to have him back among us, and hope that he would be able to make a great contribution in this place.

Changes in the University.

We are proud to say that our University now claims one of the greatest sons of Kerala, as its vice-chancellor. Dr. John Mathai who was once a member of the Indian Cabinet, and later, Vice-chancellor of the University of Bombay, is now at the helm of affairs in the Kerala University. While we congratulate Dr. John Mathai in gaining a chance to serve his own native land, we congratulate ourselves much more, on our great good fortune in having him as our Vice-chancellor.

The New University.

The Travancore University has now become the University of Kerala. This is much more than a mere change of name, since the new University act has brought many alterations in its constitution. The Senate has now a much wider electorate, and the Syndicate, which is the chief executive body, has also become very different. We have yet to see how

all this will affect the working of the University.

Farewell to Sri T. B. Ninan.

1958 is a disturbing year for the Union Christian College. One of its distinguished architects Sri T. B. Ninan is retiring from service this year.

Ever since Mr. Ninan joined the staff of the College in 1926, leaving his work in the Madras Christian College, he has been a tower of strength to this institution. Mr. Ninan has played a very significant part in shaping the destinies of the College, along with Messrs K. C. Chacko, C. P. Mathew and V. M. Ittyerah, the original members of the group, that initiated the venture of starting the College.

With his shrewd intelligence, strong will and determination, and whole-hearted devotion to the cause of Christ, Mr. Ninan has ever been a guide and strength to the College, especially during the difficult times, when it had to face serious crises. As Principal of the College, for a period of five years, as head of the department of Physics, as the warden of different hostels, as Superintendent of messes, and of works, in the College, and as the President of different games, Mr. Ninan has thrown his whole being into the service of the College.

The department of Physics in the College owes its existence to Mr. Ninan. From the very beginning the department has been a strong unit, producing exceptionally good results year after year. Under his able and efficient leadership, the department grew gradually, and his labours have been crowned now, by the starting of the post-graduate course in Physics. It is the undying optimism, and unflinging energy and dynamism of Mr. Ninan that enabled the College to venture on such an expensive and difficult course. All the details of the scheme were finalised during the principalship of Mr. Ninan. Thus an entirely new chapter is opened in the life and growth of the College. With the burden of the new course the department will find itself almost helpless, without Mr. Ninan's leadership. It is hoped that his services will be available to the department even after his retirement.

Mr. Ninan has been making a significant contribution to the College by endeavouring to safeguard both its academic efficiency and responsibility as a university institution, and the spiritual and moral basis of the College, thus furthering the all-round progress of the institution.

In all the major development programmes of the College, Mr. Ninan has played a very important part. The College chapel, the library building, the arts building, the physics laboratories, the water system, the new M. Sc. building under construction, the cricket club, the Pre-University forum, etc., have all the genius of Mr. Ninan behind them. With his singleness of purposes powerful concentration, his capacity to overcome great difficulties and above all, his unassuming manners, Mr. Ninan has been able to further the interests of the College in its varied aspects of development.

During his principalship Mr. Ninan moved into one of the College quarters, and stayed with his mother and sister, Miss Mariam Benjamin, both of whom have been a source of grace in the College community. Miss Benjamin's spiritual leadership, especially among the women of the community, her active association with the College Student Christian Fellowship through Bible Circles, Sunday Schools, etc., have been of great value and inspiration to all.

The retirement of Mr. Ninan is an irreparable loss to the College. We, however, earnestly hope that he will continue to be one of the senior advisers of the College.

As we bid farewell to Mr. Ninan with a sad heart, we wish him the best of health and happiness and a life of continued service.

Our Heritage

By T. B. Thomas

For my text I have taken a clause from the prayer for the College in our prayer book: We praise thee for the heritage into which we have entered and pray thee to make us worthy to maintain and strengthen all that is good in our traditions.

This clause does not suggest that our College is in some way better than other colleges. We cannot also forget that there are many sides of the College which do not deserve to be called good. Blind respect for tradition has sometimes been a hindrance to progress. But traditilon which are truly noble and good are like the rocky foundation to a building. Such a foundation does not require to be changed every now and then.

What is the heritage into which we have entered? What are the good traditions which we are called upon to maintain and strengthen? Different people are bound to answer these questions differently and with different emphases. It would however be of some interest to consider the answers to these questions suggested in some of the early records of this College.

1. First of all this College is meant to be a Christian College. That sounds a platitude statement. What does it mean? A College does not become Christian just because it makes provisions for some religious functions like scripture teaching or worship or religious meetings. It becomes Christian only in so far as the Spirit of Christ permeates its whole life. Christ's Spirit of love, reverence and consideration for others must be manifested in all the personal relationships within the College community. His hallowing presence should be experienced not only in the chapel but also in the offices, classrooms, gamesfield, messes and bathing places. If we are not prepared to accept the Lordship of Christ over every sphere of the College, this College cannot claim to be Christian.

2. Our College is next a *Union* College. This means that we realise our unity in Christ to be stronger than the sum total of all the differences that tend to divide us. It can be said that this unity has been a fact of experience not only for the founders of the College but to successive generations of teachers and students in this College. This unity does not and should not mean that we ignore our differences. We do not aim at undenominationalism. On the other hand we expect every member to be truly loyal to his Church and faithful to all the obligations of this denomination. We seek to appreciate respect and study the views of members of the other churches. We should indeed do more than this. We should in love challenge each other to show forth in our lives the distinctive truths for which we stand. Do you, for example, claim to reverence and love the the Bible as the basis of your faith and practice? Thus should you not show forth in your life that God's Word is a lantern unto you feet and a light unto

you path and that you have applied your hearts to fulfil God's statutes always? Does your Church lay special emphasis on missionary work? Then we expect you show more concern in your daily lives for thou who do not know Christ. Do you cherish the practice of the invocation of the Blessed Virgin Mary? Then may the spirit of sanctification and self-abandonment to the mighty purposes of God which characterised the Blessed Virgin Mary be your spirit also in an increasing measure. Those who set great store by the sacraments and the sacramental way of life have special obligations. Christ should dwell in them richly unto abundant fruit-bearing. They should also so pass through things temporal that they lose not things eternal. So we challenge each other, not out of a spirit of criticism, but in the spirit which provokes each other unto love and good works. Thus our diversity helps towards enrichment rather than rivalry and division.

3. Another important and inspiring tradition that has been built up in this College is the Christian partnership and co-operation between Indian Christians and Christians of other countries in the work of this College. This College has the unique distinction of being the first Christian College initiated by Indian Christians with the full support and co-operation of western missionaries on a basis of Christian partnership and brotherhood. This support both on the spiritual and on the material side has been an invaluable asset to this College from its inception. The teachers sent out by the Church Missionary Society to this College form an illustrious group. Teachers and students of different generations will look back with gratitude upon this ministry of love and the influence these missionary teachers exerted in their lives.

4. Another valuable tradition of the Union Christian College is the emphasis laid on Christian Fellowship. Unfortunately this word is much misunderstood. It ought not to be mixed with the word Fellowship with a capital F. That stands for one of the administrative bodies of the College. It is very clear from the N.T. that Christian fellowship is neither a fad nor a luxury. If we study the discourses of Jesus we shall find that He gives us three spiritual helps for effectual prayer. i. "If ye abide in me and my words abide in you, ask what you will and it shall be done to you." ii. If ye shall ask anything in my name, I will do it." iii. "If two of you shall agree as touching anything that they shall ask it shall be done of my Father. For where two or three are gathered together in my name, there am I in the midst of them" All these three promises are interconnected. They help us to have the mind of Christ formed within us. Each verse suggests an indispensable aid to effectual prayer and for true Christian living. And we read that the early Christians appropriated fellowship as a valued and indispensable means of grace. There is no reason to regard it to have become outmoded or ineffectual.

5. The residential system of the College is another distinctive and valuable feature of this College. The aim

In Memoriam

THE RT. REV. DR. C. K. JACOB

We deeply regret to chronicle the death at Kottayam on the 17th December 1957 after a long spell of illness of the Rt. Rev. Dr. C. K. Jacob, retired Bishop in Central Travancore and a member of the College Council. The death of the revered Bishop removes from our midst not only a leading ecclesiastic of the Church of South India, but also an enthusiastic Christian worker of ecumenical repute. The fourth son of the late Mr. T. Korula, Secretary to successive Bishops of Travancore and Cochin, C. K. Jacob was brought up in deeply spiritual surroundings. He was educated at the C. M. S. College, Kottayam, and the Madras Christian College. He took his B. A. Degree in 1911. After serving for a year as an assistant in the High School attached to the C. M. S. College, Kottayam, he joined the C. N. I. Divinity School as a theologicol student and was ordained in 1914. At a time when the paucity of educated young men offering themselves for the ministry was deeply regretted, it was natural that the ordination that year of three graduates by Bishop Gill evoked great enthusiasm. After picking up valuable experience as an up country pastor for about six years,

---

of the residential system is not just to provide accommodations to those who come from a distance. Through this system of corporate life we seek to realise the ideals of Christian co-operation in everyday life. It offers conditions where teachers and students can experience the joy of partnership and free association in the different sides of life. The experiencing of Christian influence through personal relationship is one of the objects of the residential system. One of the prayers for our hostel life sums up these aims admirably: "We beseech thee that thou wouldest enable us by thy Holy Spirit to offer to thee the perfect sacrifice of ourselves, our souls and bodies and to receive each from the fulness of the common life in thee that which we severally need for our proper work, the gift of faith and wisdom, the gift of hope and patience, the gift of sympathy and love."

6. Finally, the records of the U. C. C. show that the College laid great emphasis on Christian witnessing. This means passing on the message of salvation to others and witnessing to God's love and sufficiency by word and example. This is an inescapable duty and a privilege of every Christian who has had the experience of Christ's redeeming power. The Union Christian College was meant to be a place where everyone of us may experience Christ's redeeming love. We are then to become channels of this love and blessing to others including our non-Christian brethren and our poor neighbours.

Let us praise God for the heritage into which we have entered. Let us pray that He may make us worthy to maintain,and strengthen all that is good in our traditions.

the Rev. C. K. Jacob was appointed Principal of the C. N. I. Divinity School, Kottayam. In 1923 he proceeded to Oxford for a year's post graduate course and secured the Oxford Diploma in Theology. It is not probably widely known that during his stay in Oxford the Bishopric of Travancore and Cochin was offered to him by the Archbishop of Canterbury and that he did not feel free to accept the offer. In 1932 he was appointed Archdeacon of Mavelikkara. As pastor, Principal and Archdeacon, he rendered notable services to the diocese of Travancore and Cochin Soon after Bishop Corfield's arrival in Travancore, Archdeacon Jacob was offered and accepted the position of Vice-Principal of Bishop's College, Calcutta. Shortly after his elevation to the principalship of that institution he was selected as Bishop in Travancore and Cochin in 1945. He played an important role in the closing stages of the negotiations which resulted in the formation of the Church of South India. He was the presiding Bishop at the inauguration inSt.George's Cathedral, Madras, of the Church of South India and the consecration of its new Bishops. With the inauguration of the C S I the extent of his diocese diminished, his jurisdiction having been limited to Central Travancore. But in wider fields of Christian activity, the range of his service considerably expanded. He served as Deputy Moderator of the C.S.I. for two years. He had opportunities of travelling extensively in America, Europe, Australia, and the Middle East as a champion of the cause of Christian unity. In fact it was his unwillingness to take a holiday during the long period of forty-seven years of his active work that brought about his sudden break-down on his return from the Middle East. He attended the world assemblies of the World Council of Churches in 1948 at Amsterdam and in 1954 at Evanston and the Faith and Order Conference at Lund in 1952. Wycliffe College, Toronto, conferred on him an honorary D. D. degree in 1952. Serampore University wished to confer a similar honour in January 1958 though unfortunately he did not live to receive that recognition.

As a diligent student and interpreter of the Bible, he had few equals in Kerala. He never put on the exalted airs of monarchical episcopacy which unfortunately has not altogether disappeared in our part of the world. As an indefatigable worker interested in relieving the needy and oppressed and encouraging the down-hearted, Bishop Jacob's services were unique. Many found in him a wise counsellor and a sympathetic friend when they were down and out in the world. Not merely as pastor, theological teacher and Diocesan Bishop, but also as a zealous evangelical preacher, a passionate advocate of Christian unity, a strenuous worker of peace betwixt wings of the Church at strife with each other and an enthusiastic protagonist of the Bible Society, Bishop Jacob will long be remembered by those who have the spread of the gospel atheart. As President of the Bible Society of India since 1951, a Vice-President of the United Bible Societies since 1954 and President of the Kerala Auxiliary of the Bible Society right from the time of its formation up to his death, Bishop Jacob has rendered notable services

Thus the Light Brightens the Night

(P. V. George, U. P. Class, Tiruvella)

When we do retrace with care,
Those long past years of strain,
Charming, cheerful chant is rare,
But a gloomy pain in brain.

Never again those past days come,
Nor lost chances got once more:
Then, why do we grieve for Rome,
Whose puissant prime is no more.

When eagerly do we glance,
Those impetuous days in front,
We, by happy dreams, do dance
In the coma of time's forefront.

Future, of which we hope high,
Is in His hands that are nigh:
Why, then we be so anxious—
Of His mercy unconscious?

Each 'to-day' decides our fate,
Observe the day from dawn to night:
Nor past's grief, nor future's fate,
Thus the light brightens the night.

---

for the dissemination of the scriptures. To us inthis College, Bishop Jacob's presence on the College Council was a source of inspiration and strength, and we shall long cherish his memory as a courteous but firm and wise Chairman. It was a fitting tribute that Bishop Chellappa paid to him when at the Memorial service held at St. Georg's Cathedral, Madras, he described Bishop Jacob as "God's ambassador, a great evangelist possessing a character that was at once devout and loving, gentle yet firm, patient yet righteous, calm and confident." We offer our heartfelt condolences to Mrs. Jacob and her children and other members of the family in their sore bereavement. But their grief will, we trust, to some extent be assuaged by the recollection of the remarkably fruitful record of service that stands to his credit. May his great soul rest in peace.

T. I. P.

A Few Biological Reasons for Man's Success

K. A. ABRAHAM, M. SC.

(Man) Homo Sapiens has come to occupy a dominant position among other animals of this universe. This domination is due to certain features of human structure and ways of life.

An interesting reason is that man is a warm-blooded animal and maintains a constant body temperature. The advantage is that he can range from pole to pole through the temperature zones and the tropics and still keep his mental and physical activity at the same level of efficiency. Cold-blooded animals like snakes and frogs have to suffer periods of inactivity when they are exposed to excessively hot or cold climatic conditions. But the warm-blooded condition helps man to lead a life of uniform efficiency under fluctuating temperature conditions which is a necessary feature for land animals to lead an active life.

The structural peculiarities of the brain of man are a result of a slowing down of the rate of development of embryo inside the maternal body. Among animals which produce several young at a birth, there is keen competition inside the womb of the mother between the several embryos for food. Man's ancestors generally produced one offspring only at a birth. Consequently the large human brain and its elaborate mechanism is a direct result of having normally but one child at a birth. Development of brain has been one of the most important factors in the emergence of human domination in the world.

Naked skin and upright posture left him to think about the ways and means by which he can protect himself from severe cold and attack of wild animals. The skin of animals was found to be useful for protecting him from cold and various implements were designed to resist the attack of wild animals. This outcome of inquisitiveness and curiosity went a long way to accelerate the progress of man.

Binocular vision gives a steroscopic picture of the world and helps man to understand the real shapes and relations of matter. This characteristic feature of man is responsible for his becoming the master of his environment.

Structurally man is free to roam the whole of the available surface. He is adaptable to many differing modes of life and this helped his activities to cover an ever widening field.

Man could never have reached his modern status of dominance if he had not been a social animal. Sociability is highly developed in certain other groups of animals. But the evolutionary developments of social attitudes failed to succeed owing to the structural disadvantages of those animals. Division of labour with its consequent specialisation resulted from the social life rendered possible to establish the modern civilisation.

The presence of foresight helped man to adjust his activities in a pre-determined way. Real constructive work is possible only through this line of thought and the co-ordination of modern society depends on this characteristic human faculty.

Some Mistakes of Marx

CHANDY VAILIPARAMPIL, (Old Student)

Before World War I Marx was revered as the founding father of the Socialist parties which had sprung up in most European countries. Because a Russian genius of revolutionary action, V.I Lenin, swallowed Marx's ideas whole without reservation, Marxism became the creed of the new Communist regime in Russia. After World War II communism, the offspring of Marxist teaching, extended its dominion over China.

To an impartial observer Marxism represents a revolt against all the values of civilization, against religion and the moral law, against civil and personal liberties, against the right to own property which is one of the first and most indispensable of human liberties. Inspite of all its defects Marxism has a great appeal to the half baked intellectuals, especially in Asia.

An examination of the works of Marx and his collaborator Engels reveals the following mistakes.

1. The doom of capitalism is assured because under its operation the rich will become richer and fewer, the poor will become poorer and more numerous. "Capital" throws light on it.

While there is a progressive diminution in the number of the capitalist magnates, there occurs a corresponding increase in the mass of poverty, oppression enslavement, degeneration and exploitation. But at the same time there is a steady intensification of the wrath of the working class —a class which grows evermore numerous and isdisciplined, unified and organized by the very mechanism of the capitalist method of production. Capitalist monopoly becomes a fetter upon the method of production which has flourished with it and under it. The centralization of the means of production and the socialization of labour reach a point where they prove incompatible with their capitalist push. This bursts asunder. The knell of capitalist private property sounds. The expropriators are expropriated.

These are resounding but utterly empty words in view of the fact that social and economic development in capitalist countries has proceeded along a precisely opposite direction from the one predicted by Marx. The capitalist system has brought to the working class not increasng "oppression, enslavement, degeneration and exploitation" but an increasing

---

All living things except man are slaves to the environment and man takes rapid strides of progress to become the master of his environment. In short man is a biologically adjusted machine controlled by the forces of nature which can dominate other living things of the universe both by his material and spiritual qualities.

share of new inventions comforts and security measures that did not even exist for the wealthy a hundred years ago; automobiles, radios, television sets, washing machines as well as money in the bank, stocks and bonds.

2. Socialism can only come about when capitalism has exhausted its possibilities of development. Or as Marx puts it in his "Critique of political economy."

No form of society declines before it has developed all the forces of production in accordance with its own stage of development.

But if the three countries which, according to Marx were ripest for the transition to socialism, as most industrially developed, the United States is still, by and large, the freest economically.

The largest free part of Germany, after the terrific shock of the war has achieved a remarkable recovery by resorting to old-fashioned individualistic incentives.

Great Britain has settled for a kind of socialistic New Deal, without violence or outright expropriation and well short of Marx's "dictatorship of the proletariat."

On the other hand, the countries where violent revolutions were carried out in the name of Marxism, the Soviet Union and China were on Marx's own theory, completely unripe for Socialism. Capitalism was in a fairly early stage of development in Russia. Much of China lived in pre-capitalist conditions.

3. The "dictatorship of the proletariat" is a just and feasible form of government.

Marx never clearly explained why the proletariat, for which he foresaw increasing poverty and degradation, would be qualified to rule. The Soviet experience and the Red Chinese experience offer the clearest proofs that dictatorship of the proletariat, in theory, became ruthless dictatorship over the proletariat, in practice. Absolute power in communist states is exercised not by workers in factories, but by bureaucrats, of whom some have never done any manual work, others have long ceased to do any.

4. Under socialism the State will "wither away."

This grows out of Marx's belief that the State is an instrument for the suppression of one class by another. In the classless society of socialism, therefore, there will be no need for the state.

Events have played havoc with this theory. Nowhere else is the state more powerful, more arbitrary, more of a universal policeman, snosfer and interventionist than in the Soviet Union. Yet it is here the new regime has abolished private property in means of production thereby according to Marx, inaugurating a classless society.

5. Capitalism (in the 19th century) has exhausted its productive possibilities.

This flat statement is made by Marx's alter-ego, Engels, in his "Anti-Duhring, written before the internal combustion engine, x-ray, aviation, synthetic chemistry and a host of other enormously important additions to the productive process, brought into existence by the stimulus of capitalism.

THE COLLEGE CRICKET TEAM

Bottom row: C. P. Andrews B. A., D. P. E. (Physical Director); T. B. Ninan M.A (President); T. B. Thomas M. Sc. (Principal); T. M. Alexander Vaidian (Captain): P. K. John M. A. (President).

Middle row: T. S. Simon; Babu Vinayachandran; P. V. Punnose; Paulose P. Kunnath; George Verghis; Rajan Abraham.

Top row: Mathew Kurian; Y. Cherian; C. E. John; P. A. Suresh; K. C. Jacob.

COLLEGE CAPTAINS

C. E. John (Hockey); T. M. Alexander Vaidyan (Cricket); V. E.Eapen (Badminton); K. George (Tennis Secretary); Varghese Varghese (Volleyball)

WINNERS OF THE PANICKER MEMORIAL CUP

CHACKO HOSTEL HOCKEY TEAM (1957–'58)

Bottom row: George Verghis; Verghis Verghis; V. E. Eapen; T. A. Philip.

Middle row: T. E. George; M. A. Joy (Athletic representative); A. K. Baby M. A. (Warden); C. E. John (Captain); Dr. V. K. Alexander (Warden); A. M. Verghis; T. M. Alexander Vidyan.

Top row: Chathan (Hostel boy); John Mathew; K. M. Philip; M. C. Gheevarghese; Thomas James; P. V. Punnose; D. George; A. S. Babu.

THE UNIVERSITY PREVIOUS FORUM COMMITTEE

Sitting: T. B. Thomas (Principal); Oommen K. Thomas (Secretary); A. K. Baby (President); Leelamma K. Thachil.

Standing: P. Jose Mathew; P. G. George; C. T. Benjamin.

6. Production depends on class antagonism. To quote Marx, in "The Poverty of Philosophy":—

From the very moment in which civilization begins, production begins to be based on the antagonism of orders, of states, of classes and finally, on the antagonism between capitalists. This is the law which civilization has followed down to our own day.

Like many of Marx's "laws," this is a mere unsupported assertion of a pedantic dogma. No proof is adduced. The greatest human constructive achievements, the cathedrals of the Middle Ages, the great dams, and sky scrapers of modern times, are the fruit of co-operation, not of antagonism.

7. Nationalism is a negligible force.

Marx and Engels lived in an age of rising national consciousness. Conflicting nationalism was the strongest force that let loose World War I. Yet in all their writings the attitude toward nationalism is one of contemptuous deprecation.

8. War is a product of capitalism.

This idea has found some acceptance outside the ranks of the Marxist faithful. The temptation to seek an over-simplified scape-goat for war is strong. But while, theoretically, such Marxian motives as struggle for trade, colonies and commercial spheres of influence, might lead to war, there is no serious historical evidence that any major conflict was ever touched off by such considerations. There were differences of economic interest between the industrializing north and the mainly agricultural south before the civil war. But these could easily have been compromised. What made the fratricidal conflict, "irrepressible," in Seward's phrase, were the two big political and moral issues: secession and slavery.

World War I was purely political in origin. There was the clash between Slav-nationalism and Austro-Hungarian desire to hold together a multinational empire. A system of tight and almost automatic alliances turned what might have been an Austrian punitive expedition against Serbia into a general war.

World War II was the handiwork not of any magnates of capitalism, but of a plebian dictator, Adolf Hitler, pursuing aspirations of conquest and military glory that far antedate the modern capitalist systems. The three countries that were best prepared for war were the communist dictatorship in the Soviet Union, the Nazi dictatorship in Germany, the authoritarian military regime in Japan. Capitalism makes for free trade, free markets, limited governmental power, and peace. And the principal war threat today comes from the expansionist urge of communist imperialism.

9. The worker is cheated because the employer, instead of paying him the full value of his work, holds out on him profit, interest, and rent. Or, as Marx himself states his theory of "Surplus Value" ("Capital," Modern Library edition p. 585.)

"All surplus value, whatever particular form (profit, interest or rent) it may subsequently crystallize into, is in substance the materialization of unpaid labour.

The secret of the self-expansion of capital resolves itself into having the disposal of a definite quantity of other peoples unpaid labour."

It requires little reflection to realize that "surplus value," like many other Marxian catch—phrases, is a myth. How, under any economic system—capitalist, fascist, socialist, communist—could industry expand and provide more goods and more jobs for more people if capital were not withheld from immediate payment to finance future construction? Perhaps the best reputation of Marx's rabble-rousing myth that surplus value is a peculiar dirty trick, of capitalists, practised against workers, is that the extraction of what might be called surplus value is practised on a gigantic scale in the Soviet Union through the medium of a sales or turnover tax that often exceeds 100 per cent.

It is amazing that, with such a demonstrable record of failure to understand either the world in which he was living or the direction in which that world was going, Marx should be hailed as an unerring prophet. The truth is that there is nothing remotely scientific about Marx's socialism.

[Reference: 1. "Das Capital" Marx.
2. "Critique of Political Economy." Marx.
3. "Poverty of Philosophy" Marx.
4th Works of W. H. Chamberlin.]

My College and My Hostel

(P. V. George, U. P. Class, Tiruvella)

Will you come with me, O boy?
I shall take you miles away;
Away, away beyond the town,
Where I spent a life so gay.

O boy, do you see that hill
On the side with grey buildings—
Encircled by many hostels
—Which challenge the lapse of time.

How happy I to be here!
Where I spent the life gaily:
In the deep wells of my heart
Spring sweet memories of the past.

Can you see that small hostel
And the mango tree quite near?
Some branches do even now,
Peep into the room above

All those sweet days quickly passed,
And I was thrown miles away:
Yet, O boy, there may be now,
Shining faces tasting life.

A Trip to the Moon

(An Imaginary Short Story)

By Rajan Abraham,
University Previous Batch A.

It was mid-day. I was sitting under a cool shadow of a mango tree preparing for the examination on the next day. I was so tired by the continuous work of the brain that I shut the books and took some rest in the easy chair. A crow cackled from a branch of the tree. Two butterflies circled above my head and flew away. I was at a complete ease of mind.

* * * *

I saw an advertisement in the news paper published by the Soviet Union that those who wanted to share in the first trip to the moon should apply for the same showing their qualifications. I was very cheerful to see an advertisement like this, for I thought that it would be a complete release from all my studies and examinations. I at once sent an application to the committee in charge of selecting the members for the first trip to the moon. They gave me preference, for I was a young student of sixteen and I was the only applicant from India. Above all, I was from Kerala, a Communist State. Thus I was fortunate enough to get a chance to go to the moon.

A baby moon was constructed. All sorts of arrangements were made in order to make the travel very comfortable. We had to travel to the moon by this baby moon.

A day was fixed. We all were ready. On a fine morning we sat in the baby moon. The scientists were very cautious about seeing to our comforts.

Suddenly the baby moon began to go up. We pushed back miles and miles in a few seconds. We were looking through our telescopes to the earth. After some seconds the earth seemed like a foot ball. Then we looked above. All of us gave a cry of astonishment. For the moon was found to be near and like a big Saucer. Our minds were filled with joy and fright at the same time. We were fast approaching the moon. We showed a signal to the earth that we all were very comfortable in the baby moon. My American friend was giving beautiful descriptions to the scientists on the earth through the radio, about every thing we saw.

At last we found ourselves one mile away from the moon. We took a round and then launched forth towards the moon. Our joy knew no bounds. We looked round to see the moon well.

"What are they!?" One of my friends asked in surprise.

"Men! men!" We all cried in fear and wonder. For we had studied that there was no man in the moon. The figures we saw were very tall and fat. They were rushing towards us.

"Run up, they will destroy us." My Russian friend shouted while he was running towards our baby moon. But they were very near. We could not enter into the baby moon. They drew near and we were all taken prisoners. We were led to a big house.

"Rajan, Rajan!" I heard a familiar voice calling me from behind. I was much astonished to hear such a voice. I turned round to see the person. To my surprise I saw my college friend, George, rushing towards me, with a smile on his lips. My joy was inexplicable. For a moment I could not utter a word.

The World-Tourist

By V. T. R. Thampi, IV B. Sc.

There at the foot of my favourite mango tree, which stood high up against the reddening sky, I sat; and as I sat I gazed upon the murmuring village and the azure sea below. Being of a poetic turn of mind I was quickly absorbed in the adoration of the heavenly beauty of those rustic surroundings and forgot everything else. I wished to be alone there for ever, sitting on that little rock and viewing the everspreading glory around me. Soon I was oblivious of the happy environment and began to nod......

I was rudely awakened from my brown study by a noise of which the origin was then unknown to me. I started up to see shadows all around me and when I looked up I saw the moon beginning to scale the eastern wall of heaven. I feared I was very late and I hastened down the slope. But I had scarcely gone two or three steps when I perceived two strange men climbing up the hill towards me. I was rooted to the ground and stared at them. Then I saw that they were tugging something uphill with a rope.

"O! George! how did you come here?" I asked breathlessly.

"I came here a month ago." He said—"One day three men came from the moon in a flying Saucer. They snatched me. But they have allowed me complete freedom here."

The men in the moon shut us in a room. But when all of them left the spot we came out of the room with George's help.

We ran with our maximum speed towards our baby moon. In a moment we reached our destination. But before George could enter, the men in the moon had arrived there. Our baby moon went up with a squeaking sound. I made a long sigh. I saw George looking helplessly towards us.

Our baby moon was going in the direction of the earth. We were at mid way when we heard the barking of a dog. Looking round we saw Russia's second sputnik flying towards us at a great speed.

"Laika! Laika!" We all cried in a loud voice. "Laika is not dead! Laika is not dead." Our American friend shouted through the transmitter.

By this time the sputnik struck against our baby moon. Our baby moon was broken into pieces. We began to fall down......!

"Ah! Ah!" I cried aloud, "Rajan, Rajan."

I stood up instantly and gazed at George who was standing near me.

"Where am I?" I gasped. "How did you reach here from the moon?"

"Ha! Ha! Ha!" He laughed aloud.

"Were you dreaming! Rajan?" He asked.

I knew my foolishness. I opened my eyes fully and realised that I was dreaming while reposing in my easy chair.

"Please give me the geometry book." He asked.

I slowly moved towards my room. I was ashamed very much. I looked at my watch. It was only 3 P. M. I again sat down before my books and concentrated my attention on my studies.

I shifted my curious eyes towards the other end of the rope. It was then that I got the shock of my life. There at the end of that stout rope was a huge, round man, with long white beard reaching up to his knees, and a curiously shaped hat on his head. When he reached nearer still, I perceived a long rusty sword swinging at his side. I gaped at the trio and stood there turned to stone, till the vanguard of that strange procession reached within a few yards of me.

At first they did not see me, for I was in the shadow. But as they turned round they saw me and the suddenness of my revelation stupefied them. They started and swore and then I knew that they were Englishmen! But the next instant there was a loud crash a little below. It was followed by a loud human voice; "Zounds! A plague upon you, villains! Ough! I am undone for ever! Rogues, come here, why, umph! why did you let fall the rope?" There followed a volley of curses as the two men in front of me turned in abject fear and ran down the slope crying: "What, Sir John? What's the matter, Sir John?"

It was very long before I recovered my breath. The words "Sir John" rang in my ears, and the picture of that huge hill of a man struggling at the end of the rope, labouring up the hill, printed itself in my mind. I was baffled. Then suddenly I caught the full significance of those words. 'Sir John, the huge gorbellied knight, of course, Sir John Falstaff;' But what a fool was I! Was I dreaming? I asked myself and rubbed my eyes and peered down the shadowy slope. At once those two men came into view, supporting that same old Sir John Paunch between them. He was panting and fretting and cursing all the time, till they reached me.

We stood face to face for a short while—I with wonder and fear mixed in my mind and they presumably with utter stupefaction. A few moments elapsed, till suddenly Sir John burst into a roar of laughter displaying his teethless red mouth. Then he uttered: "Ha! Ha! My lad! What a pleasure my Hal, what a pleasure! Where hast thou been Hal?" He stopped and stared at me. I was annoyed really, for, why did he address me "Hal," the pet name of that chivalrous Prince? I suspected that old man to be mad—too rash a supposition it was. But when I ventured to ask the other two for explanation, one of them promptly avowed: "You guess right, Sir! Sir John's mind is, nowadays, very troubled, since that prince rejected him. I am Poins, Sir, and him here...."

"He is Bardolph!" I almost shouted. I was not in this world then. Could one mistake those "meteors, those exhalations" on that man's face, adorned by that "red flame" of a nose?

My attention next turned towards Sir John himself. He took a bottle full of "sack" and drank half of its contents in one gulp. Then he said to me: "Come hither, Hal! my lad, art thou not ashamed to stand there and not speak a word to me?" He paused to stare at me hard, and then continued: "Ha! what, thou art not Hal, thou art a knave! Begone!" But at once he calmed down and lay on the ground, staring at the rising moon.

I could do nothing but rise to the occasion. So I cautiously sat beside that old gentleman and, taking him by those withered hands, said gently; "If it please your honour, Sir John, please do me a favour." He turned his bald head towards me and said: "Why call me Sir John, my boy? Call me 'Jack,' Hal, call me 'Jack.'" "If that is your wish, of course, I shall." I answered, "Tell me, -er- Jack, of your strange adventures, tell it to me, to your

Hal!" Accordingly he began to tell me a tale which I will remember for ever and a day. The following were his very words:

"Hal, my lad, there is many a strange thing that I wish to unfold to thee. The very first is my rebirth –what, shudder ye? Well it was all very strange indeed, my Hal. Don't thou remember that awful day –the day on which thou rejected me? No, don't shut thine eyes, don't cry, my poor lad. Let bygones be bygones. I've forgotten all ill that passed between us. When thou rejected my friendship, Hal, it broke my poor heart and I died –so I thought." He paused to drain that red liquor and, like an old watch-dog, continued: "Well, when I went up with those etherial angels–they were surprised to see such a light soul in such a gross body –I asked them whither they were bearing me. They told me it was heaven that was their destination. 'Zounds! I flatly refused to go with them, for, my lad, dost thou think I could be happy in heaven? When we reached heaven's portals I begged of St Peter to send me to hell and explained the reason. It was with much argument that I won my part and then I legged it to hell. But there again my stars were malignant towards me. Lucipher said to me sternly that such a pure soul as mine was fit not for hell, but for heaven. I told him I didn't want heaven either, upon which he became thoughtful. After a while I myself suggested: "Well m'lord, let it be a bargain. Can I return to the earth and live a hundred years more?' At this, my Hal, everyone present there was taken aback; but I was persistent—either hell or earth again, not heaven at all! Poor Lucipher had to accede to my wishes at last. Thus I was escorted back to the earth." He stopped to take a sip of his "sack" and to regain breath.

I was gaping at him throughout his narration and not a word of his seemed a bit reasonable – but they were not illogical. For a man like Falstaff, who had made two men in buckram suit into eleven, in a trice, these and many further achievemets will be facile. As I was thus contemplating, Poins interrupted: "Pardon me, sir, but I forgot to tell you something. Sir John, as I told you, sir, was perturbed in his mind since his renascence. So the doctors advised us to take him on a world tour, which might prove effective: and we have found it so. But at times he comes off the rail and —"

"But tell me, Poins, how came you two with Fals—I mean, Sir John?" I asked.

Poins' face beamed with a smile and he said: "It was very kind of Sir John to ask and obtain Lucifer's permission to let us accompany our old master," and as he said this his face showed genuine gratitude.

Then, without any warning, there was an outcry behind me: "Strike! Down with them! They hate us youth! Down ye knaves, down!" I ascended a couple of feet perpendicularly in that sitting position, and when I landed on earth I saw Sir John Falstaff standing beside me with his sword drawn and his beard shaking. Meanwhile Poins said to me calmly: "Don't be afraid sir, it's only......" Before he had finished Sir John rushed upon me shouting: "ye are grandjurors are ye? We'll jure ye, 'faith!" and the next thing I remember is that old ugly wrinkled face peering devilishly at me through the shadows, and the rusty sword descending upon me, and I shut my eyes and thought I was finished.

I opened my eyes to see the full noon and the shadows and the calm, moon-blanched village all as before. But something ached terribly in my head and I felt with my hand. There was a great projection at the back of my head, of the size of a mango. Where is Sir John? and Poins and Bardolf? I looked

Book Section

"The Old Man and the Sea."

An appreciation by V. J. MATHEW, Dept. of English.

I love novels. A few years back I happened to read a novel about modern spain entitled. "For whom the Bell Tolls" by an American author called Ernest Hemingway. It is undoubtedly one of the finest novels I ever read. It is a novel full of heroic action about a few people who are fired by idealism and who willingly lay down their lives for the noble principles of democracy. The story is unfolded with consummate skill. The action is single and the plot flawless. The characters are true to nature, fully alive and vividly drawn. The consummation of the novel, which is as poignantly tragic as the last scene of Hamlet, leaving a twinge of pain at the corner of the heart of the readers, clearly shows his easy mastery of the technique of this difficult branch of the written art. Some of the scenes of the novel are hauntingly sweet, and even after a period of long years a memory of those scenes of celestial beauty, vibrating with human passions and ecstatic love fills me with joy. Since then he is one of my hot favourites.

It is not because he has a tangible systematic philosophy that I like him. Philosophy, he has none; even if he has one, it is a 'cakes and ale' philosophy. He has no solutions for the problems of the world. Hemingway is sceptical about modern civilisation. He believes in the simplicity of life, in the efficacy of the primary passions and in the simple goodness and nobility of people who lead almost savage lives away from the din and boom, the strain and hustle of modern existence. Man, Hemingway believes, left to himself, finds happiness in the pursuit of high ideals, in friendship, and above all in love, in the passionate love between man and woman, which is the silver lining in the dull existence of the common man. He poses physical love, against the malignant forces of destruction of the modern world. Ardent love ennobles man, gives him courage to throw defiance on the face of dangers, makes him capable of heroic deeds, endows him with a deeper shade of understanding and sympathy and thus softens the edges of his personality and makes him a responsible social being. Hemingway is entirely unconventional in his propagation of this philosophy of physical

---

around. I was now lying on the ground with my head within an inch of the stout trunk of the mango tree. Then after all, the bruise was from the collision of my head with the tree trunk, and not from the blow of Falstaff's blunt sword! 'God! what a fantastic vision had I! All the way back, I was thinking about Falstaff—he was of a bygone age, but now it seemed that he still existed, not as he existed in the Boar's Head Tavern or on Gad's Hill, but as a mere symbol of sinless revelry and irrevocable sin.

love. He throws social values overboard and questions the sanctity of family life. Conservative thinkers are shocked by this gutteral philosophy of "eat, drink and mate." Hemingway firmly believes that the modern man is doomed to suffer, for the modern civilisation will crush humanity in its inexorable march of destruction along the face of the earth. There is much truth in this philosophy. Civilised modern man is miserable and he pretends that he is happy. Happiness, if at all it is found among human beings, has taken its abode with simple people who are innocently ignorant of the dust and tramplings of this civilisation. But I am doubtful about the effectiveness of physical love as a source of peace and joy in human life.

I took this novel "The oldman and the Sea" in my hand with a doubting heart for many critics praise this book to the skies, and many of the books which the critics admire are really dull. The opening sentence is dull. It could not rouse my attention. Almost with the same listlessness I read the first paragraph, the next and the next. Truly I was losing hope. But the magic worked unseen. I had to subject myself to the hypnotism of the artist inspite of my initial resistance. The tempo was slowly rising. I began to feel *curious*; then anxiety gripped me; and there was a suspense; and ultimately a quiver of thrill—a sublime breath-taking quiver that lasts till the last sentence of the novel. With bated breath I read the novelette. The spell worked slowly at first and then with a sweep it enslaved the heart. The spell is still unbroken. It may take days, even months to cast away the spell thrown by the wizard Hemingway.

I think this short novel is a classic, one of the few monumental works of this century. Its greatness, I admit, is beyond analysis. It is great—may be because it is written in an excellent style, a style that is ample and sinewy, and a style that has "the other melody" of prose; may be because it is a poem without metre and rhyme, which has a sweet rhythm of its own; may be because its descriptions are full of colour and beauty; may be because he conjures before us the sea in all its moods and captures the poetry in the deeps of the sea in all its nuances; may be because he paints the picture of the old man who fights a losing battle valiantly against heavy odds, and parades the whole gamut of his emotions with Shakespearian insight and sympathy.

The novel is said to be symbolic. The author has nothing to say about that. He might have got the inspiration and cue from 'Moby Dick,' another American classic to write this novel. He might have had man's bitter struggle for existence in his mind when he wrote this. The old man may be the symbol of the heroic man who is ready to fight legions for his ideals. A man has to fight his battles alone; others are either indifferent or importent to render him much needed help. In the thick of the battle the brave soldier needs the company and love of his fellow beings. In this novel the curtain falls in the last scene with a note of optimism. The old man, the hero of this book, goes out into the sea empty handed, but with a buoyant, singing heart. He is an expert fisherman and he catches the biggest white whale in that part of the world and after an epic struggle kills the whale and returns with

[*Short Story*]

For the Mother

(S. R. SIVARAMAN, Class iv ; Economics)

Baby was a boy of twelve. His father died when Baby was eight. He lived with his mother, who maintained the home by a small stall. The income from the stall was petty but they lived happily, loving each other.

Baby was studying in the eighth standard. He was a brilliant student and so he became the apple of his teachers' eyes.

But cruel nature did not allow them to continue their happy life. Baby's mother fell seriously ill and so she could not keep the stall. They starved for several days. At last Baby decided to discontinue his studies and to keep the stall. Gradually his mother recovered but she was very weak and her health declined day by day.

They could not keep the stall for long. A time came for them to sell the stall. Thus they became a prey to starvation.

Baby wanted some job, but "No-Vacancy" boards disappointed him. He approached a tea shop manager asking for some work. At first the manager showed no mercy. But the details of his family made him kind. He knew that Baby was prepared to sacrifice anything for his mother. Baby's deep love for his mother gave him a job and he earned eight annas a day.

The waning health of his mother made him unhappy. The doctor made his final pronouncement: "Your mother can't live more than a year unless she gets some

---

its carcass. But on the way back, sharks and other big fish eat the whale, and leave him with an imposing skeleton. Thus a defeated old man returns to land empty handed. But the faithful boy, whom he employed as his assistant in his days of prosperity, and who loves the old man, looks after him well. The other fishermen admire him as he has caught the biggest white whale they have ever seen. The inn keeper who loves the old man sends him hot food and a bottle of strong drink, and the small boy, after a period of painful separation, returns as the assistant of the old man. By these acts of human kindness the embers of his lost courage glow once again.

This novel is a passionate lyric on human courage, sympathy and love. The author might have sat alone at the porch of his house in the evening, when shadows lengthened and twilight crept unseen, and when the balmy wind blew softly, and might have longed for human voice and companionship. He might have felt that he could face all the hazards of life alone, as long as there are sympathetic people in the world who are ready to share with him his joys and tears and hence this great epic of human suffering, and human love, and its truimphant note.

We might go back to this classic again and again and might find in it delight and consolation as in a cup of strong drink.

expensive injections." Baby's heart melted into tears when he heard these words.

He knew he could never help his mother with his eight annas. "Your mother can't live more than a year...." The doctor's words resounded in his ears. He was always thinking of some way to help his mother. One day he did not go to the shop. At about 10 o'clock he started to the town.

On the way he met a boy of his own age, dressed excellently. He seemed to be very happy. "He is a blessed one," Baby thought, "His mother may be rich and healthy." Tears came to his eyes profusely when he remembered his own poor mother.

The boy was playing a flute. Beautiful melodious sound! Baby went near him and looked at him. He asked Baby his name. Baby told his whole story for that question. The boy was really moved by his story. He exclaimed: "You are suffering for your mother!"

"Yes, I wish to have my mother as long as I live."

The boy smiled a while and said: "Baby, then the whole thing is very easy. Go to your house, see your mother and at once commit suicide. That will be a good thing for you." He laughed.

Baby did not reply. He thought it was better to die than to live without helping his mother.

"I shall help you." The boy broke the silence.

"What! you will help me?" Baby asked in great surprise.

"Yes, certainly." The boy replied.

"When will you help me?" Baby asked.

"That's not certain. Perhaps to-day itself."

"What? Not certain? Why?"

Baby knew that he was not listening to him. The boy's eyes wandered on a well-dressed man with spects covering his eyes and a burning cigarette on his lips. His gold watch blazed in the sunshine. The boy walked up to him and stood there for sometime and again came near Baby. He pulled Baby to a deserted spot. He seemed to be afraid of somebody.

"Why do you tremble?" Baby asked, "What's the matter?"

"O! nothing" he said. But his lips were shivering when he said these words.

Then the boy took a beautiful wallet from his pocket and counted the notes. "O! one hundred and five rupees! I am a lucky boy." he exclaimed. Baby could not understand the meaning of his words.

"Why do you laugh, my friend? It is your own money. Is n't it?" Baby inquired.

"Yes, Baby, now it is mine." He answered, "but before five minutes it was not mine."

"What!" Baby gazed upon him.

"Are you surprised, Baby? I think you have noted that gentleman who...."

"Yes, I have."

"I picked his pocket. That's all."

"What? You are a pick-pocket!"

"Yes, I am a pick-pocket. Baby, I didn't want to become a pick-pocket. But

there was no alternative left to me to keep my soul within the body. I loved my life, so I became a pick-pocket." The boy concluded his words. Baby did not know what to say.

" It's better to die than to pick purses" he said.

" No, my friend. What do you think to gain by death ?" The boy asked.

Baby did not answer. But his inner vioce told him that death was preferrable to picking pockets.

The boy gave him fifty rupees asking him to save his mother. But Baby did not receive the money. He never wanted to become a partner to a pick-purse. His mind was struggling hard and he went home.

Three days elapsed. His mother's health was waning day by day. Baby had almost become mad with despair. In the long silence, he thought it justifiable to pickpockets in order to save his mother.

Next day he went to the town and fortunately met the boy on the way. Bending his head, he went near the boy and told him that he was ready to do anything for his mother. The boy smiled at his words.

" Are you ready to become a pick-pocket ?"

" Yes, for my mother."

" Perhaps you will have to go to the jail." The boy thought that Baby would be frightened at the word 'jail.' But he seemed to be ready even to cut his throat if that would help his mother.

" I am prepared." Baby said.

A few more days passed on. Baby had never picked any pocket. One day he saw a person stepping down the "Moonlight" shop. As he bent to enter the taxi, Baby cleverly picked his pocket. He looked all around and made sure that nobody had seen that.

Baby's eyes sparkled when he found two thousand rupees in that purse. But, it being stolen money, he soon began to feel that it would be unjust and improper to use that money to buy medicines for his mother. He understood his mistake within a few minutes. He wanted to return the amount to its owner and thus to become an honest boy. So he went to the "Moonlight" shop and waited for the man.

After about a hour and a half, the owner came hastly in search of his lost purse. Baby ran to him and returned it. The man asked him how he had got it. Baby narrated the whole story. The robbed admired the robber for his deep and sincere love for his mother.

" Baby, how much money do you want for your mother's injections ?" He asked in a tender and loving voice.

"About a hundred rupees," Baby replied meekly.

The man opened his purse and gave Baby three hundred rupees.

" Ah ! three hundred rupees !" Baby cried out in a tone of wonder and delight.

" Yes," the man smiled and said ; "one hundred for your mother's injections, one hundred for your true love to her and another hundred for your honesty." He prayed for his mother's health and strength.

Whence the Gloom?

A golden hour of glorious dawn,
The earth lies bathed in joyous light;
A beaming smile, o'er the sky so bright
Hopeful joy ushers the day new-born.

Pearl-drops smile on full-blown blooms,
The leaflets dance in the balmy breeze,
The gay birds chirp in glee, thought-free,
The new-born day bodes no gloom.

But hush! why pale the queen of blooms?
Pearl-drops? yes but in the eyes alone—
In days of hope and joy, to mourn?
Beats there a heart, such fate to doom!

The buds move restless, eager to bloom;
The faded, now wise in sad content;
But why a tender bloom lament?
In days of joy, to grief give room!

Weepeth thou, for childhood joys by-gone?
Shrinketh, from crippling, wrinkled age?
Craveth, young blood, to fly from bondage?
Say why in tears on a golden dawn?

The golden dawn will last but a while—
Hope and joy may follow its trail;
O tear anon, this tear-stained veil—
For e'en the fading sunset smiles.

O say, thy tears are tears of joy,
My gloomy heart has my eyes be-guiled—
The queen nods, the pearl-drops smile:
An ingrate heart is shamed to joy.

M. JANAKI MENON.

Baby ran home and offered the money to his mother and told its amazing story. She was overcome with wonder and joy. With the help of that money she was gradually cured. She became healthy enough to maintain a stall. They started a new stall selling beedis, cigarettes, matches etc. Baby opened a tea shop also. Their lives moved smoothly and pleasantly ever after.

Those glittering eyes full of tears

It was nearing evening time. The day was a rainy day. The streets of the town were flooded with water. The water subsided slowly but then there was wet clay in some of the low-lying areas. Gopi and Vijayan were passing through one of the small roads which were almost deserted by about 7. Most of the people got into their houses early for fear of impending heavy rains. Gopi and Vijayan after walking a little distance got into a house which was situated near the right end of the road. The street lights were very dim and darkness spread all over. Vijayan opened the door and both Gopi and himself got in and put on the light. It was a small house with two or three rooms. Vijayan was staying there alone. Though over thirty-five he was a bachelor. The idea of marriage never entered his head since he was leading a happy life without being married. He used to tell his friends that the life of a bachelor was better than that of a married man since there was no worry and responsibility. But after all human beings cannot remain single throughout their lives. He also requires some kind of companion. But this idea did not occur to Vijayan. He was happy in his own way. He was a confirmed bachelor though he used to go to pictures and other places with some of his best friends mostly belonging to the other sex.

Gopi and Vijayan occupied chairs in the middle of the sitting room and both lighted cigarettes. There was hot tea in a thermo flask. Vijayan opened the flask and poured tea in two cups and both started taking it. Vijayan then asked Gopi whether he knew the story of Sathi who stayed in one of the secluded streets of the town. Gopi was anxious to know about it and asked him inquisitively.

Vijayan: "Gopi, if you are anxious to know about Sathi's story I shall tell you. But I myself feel ashamed to tell the same. I feel pity for her too. Any how I shall tell the story for your sake."

Vijayan consumed some more tea and completed his drinking. All the time Gopi was anxiously waiting to hear the story.

Vijayan: "Gopi, I shall now start the story. When I came here two years back, I had no friends. Most of my time I used to spend in the nearby hotel and at the Railway station. I used to see Sathi at the Railway station and sometimes at the market place. She was good looking, with a fair complexion and well-built body. She was in her teens only. From her appearance one could find she belonged to a respectable family, but she was not happy. I used to meet her off and on. Many times I thought that I should ask her about her whereabouts. One day I met her while I was returning home from the Railway station. I looked at her with a smile and she returned it with a similar smile. I was inquisitive to ask her name and other particulars and I also wanted to ask her why she was wandering here and there. But then I used to feel a kind of nervousness or call it fear which prevented me from talking to her for some days.

One day I was going to the beach on my bicycle and I saw Sathi approaching me. I decided to ask her something. This time when I saw her approaching nearer, I pretended as if my cycle got punctured and I got down and was examining it. By this time she came nearer. There was not a single soul in that lane except us. She came near and asked me what happened. I told her that my cycle had got out of order. She was standing near me with a smile. I pretended that I had repaired my cycle and was about to get on it. She then asked me whether the cycle was o.k. All the time she was smiling and looking at me. I then asked her why she was smiling and she gave me a smile in reply. I asked her name and where she was staying. She replied to my inquiries and was about to continue her walk. When I saw her smile I felt something in my heart which I cannot express to you. I asked her when we would meet again and she replied that we could meet the next day at 6 p.m. at the nearby hotel. The whole night I could not get sleep since I was dreaming about her only. I felt she was standing in front of me. Some way or other I passed the night with great difficulty. I did not know how I spent the rest of the day also. It was nearing 5 in the evening and I dressed up with extra care and went to the hotel for some tea. I took a cup of tea and took some eatables packed with me. At exactly 6 Sathi came near the hotel. I saw her from a distance and as she came near the hotel I went out to meet her in order that no known person in the hotel would see us. When I came near her I asked her where we should go She told me that she would accompany me anywhere I pleased. I was then in a fix If I took her to my house and if anybody saw us that would be very bad Many people knew that I was here alone and if some girl came to my house they would get suspicious. I decided to go to her place She told me her place was 1¾ miles away from here. I asked Sathi who else were in her house and she did not give any reply for that. She told me with a smile that I was welcome there. I gave the packet of eatables to Sathi and started walking along one side of the road while Sathi was walking along the other side. This I did because even if anybody saw us they would think that both of us were strangers. On the way I did not talk to her much but she was anxious to talk to me. When we turned to a street where there was no light, I started walking near her. She came near me and started asking some questions. I was feeling nervous but I pretended to be bold enough. After walking some distance I asked her how much more we had to walk. She told me that we had to walk for another ten minutes and she pointed to me a small house where there was a small light burning. I walked with her and in ten minutes we reached Sathi's house She asked me to wait outside and that she would be back in a few minutes. There was a small light inside the house and I felt that there was none in the house. Anyhow I was not sure about it. I waited for a few minutes but she did not come back. I was very impatient. I just walked near the house and looked inside through a half-closed small window. Everything was in dark-

Spiritual Vagrancy

OOMMEN KORUTHU, Class iii, Botany.

In the twinkling of an eye I dropped that walking stick on the conference table and quickly covered many seas, and completed the many thousand miles of my fast cross-country race. V. K. K. Menon was reasonably and emphatically Presenting India's views on Kashmir Problem. All the international leaders were keen and alert. But soon their attention turned to the stick which dropped from the air. All the great leaders might have been puzzled at the sheer sight of that stick, which was dropped on that table by me, who was invisible to any one at that time. Had it not been for one, who took that for granted and told them that he had dropped that there, there would have prevailed utter confusion and chaos.

In response to my professor's recommendations I took that heavy Encyclopedia Britannica with the help of some friends, and unfolded it on the table.

---

ness. Inside the room I found in a cot a small human being—a pack of bones, with little flesh, disfigured and with one leg and hands missing. It was a horrible sight. When I looked into the room I saw Sathi keeping the head of that human being on her lap and giving those eatables I had given her. After finishing that she murmured to him something and got out of the house. By this time I went and stood in my original place where I was standing before she left me. I did not ask her anything in the beginning. I was in a dilemma. I took a step back and asked her who was inside the room. She explained to me with eyes full of tears about her past. She added that that person was her husband who met with an accident and lost his one leg and hands and was disfigured. She also told me that he was good-looking at the time of her marriage and they were living happily for some time when her husband met with the accident. He was in the hospital for two months and with great difficulty she managed to get on. She told me that she tried her best to get some job so that she could look after her husband. She was not able to succeed and the only alternative left with her was to solicit the help from people like me. I could not bear all her words. I thought in my mind about the circumstances that led respectable girls to lead such a life. I paid Sathi a ten rupee note which I had taken for her and left the place suddenly saying good-bye to Sathi. After reaching home I could not get sleep thinking over the story of Sathi. From that day onwards I decided not to visit any girls and try to get enjoyment through their adversity. Gopi, this is the story of Sathi. It is not a story—but a real life drama."

Gopi: Vijayan, it is nearing 11 and we had better go to bed.

K. RAVINDRANATHA MENON,
Class IV (Physics)

Owing to the great thirst of seeing all the inner leaves I turned the pages with the greatest care. But unexpectedly and unfortunately some ladies who passed by, were not able to see my audacious act, and the majority of them showed their naked teeth and began to giggle in their usual casual way and the minority of them played the sedulous ape. The matter would have become more worse if, the old man of the Library who sits within the oval wooden walls like Robinson Crusoe, enjoying the privilege of singularity, and keeping the one way traffic system with his usual solemnity and punctuality had not suddenly interfered with them.

Leaving behind all those fantastic fantasies my mind turned to my ill-fated friends' shameful and sympathetic display in the church. He was the only person on his feet, before the huge gazing gathering. For a long time he searched for the lesson in the Bible to make his maiden reading. The highly stage-frighted and bewildered poor man unfortunately, may I say fortunately, collapsed and his perpendicularity turned in to horizontality with an echoing loud sound, doubled by the fallen small pulpit which was so unmercifully embracing him.

Again my capricious mind divorced that incident and caught another, and many others, like a little bird leaving one branch for another in a quick succession. By the by What is mind? Even the greatest one dwelling in the Harley street may not be able to take out the mind and display to the world. Not the Londoner, nor even the proudest and greatest scientist of Russia, the father or the God of the sputnik, who was able to see the Laika in the "Baby Moon" and hear her mild heart beats from the far distant soil will be able to define it. But I can say what mind is. "Mind is the most capricious and the greatest vagabond of the world." Then in my deep and varied speculations I overheard a prolonged reverberating sound, produced by the pulling of the chair by some mischievous students which put an end to the pin-drop silence of the hall. They are haunted by the pick-like mischievous deity immanent throughout the whole hall. They work on some mischievous chaps and cause misbehaviour. There is a spirit in the reading room which tries very hard to distract the concentrated mind. But hardly it succeeds.

Soon I heard an echoing ringing of the bell, which was an ultimatum to someone, in a harsh solemn sound—ring—ring—ring—But that fierce warning bell was the death-knell to my varied mental roamings. Suddenly my intellect which was so blank and where prevailed a vast nothingness became alert and I was awakened from my vagrancy. Then only I came to understand that I was sitting before my Chemistry book, under a fan which was sympathetically rotating by the mild air current produced by its companion on the other side. But to my shame I found some little fellows peeping stealthily through the corner of their eyes at me, and laughing at me. But I turned the pages very solemnly, and very - soon my blank intellect became overfilled with the theory and I will never forget that $2Nacl \rightarrow Na_2 + cl_2$, which I saw first when I was dropped from that

TAGORE HOSTEL DRAMATIC CLUB

Sitting: K. C. Samuel; Thomas Mathew; Varughese Ittyerah M. A.; E. Thomas Mathew; V. C. Elias; K. I. Alexander; Dr. P. M. Mathews.

Standing: George A. Thomas; Rajan V. Philip; Sonny Eipe; A.M. Cherian; V. O. Oommen; Daniel Thomas; M. Olikara.

SRI MORAJI DESAI AT THE COLLEGE

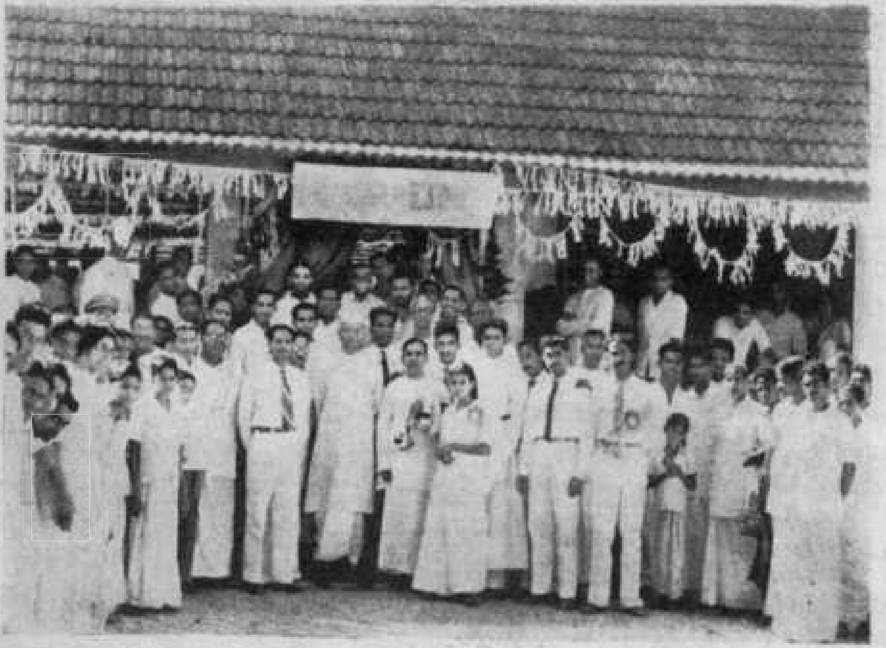

JUNIOR HOSTEL FOOTBALL CLUB

Sitting 1st row: George Joseph; Raju C. Mathai.
2nd row: Hassim; V. O. Oommen (Captain); Dr. P. M. Mathai (Warden); K. George Zachariah M. A. (Warden); P. V. Kannan.
Standing: Somy Eipe; K. Kuruvilla; A. J. Abraham; A. M. Cherian; George Paul and Ramachandran.

SKINNER HOSTEL DRAMATIC CLUB—1957-'58

Sitting 1st row: T. I. Narayanan; Alexander Abraham; Jacob Rajan; K. C. Philipose Tharakan (Secretary).
" *2nd row:* K. Varadarajan; T. S. Balaram; C. Thomas Mathew M. Sc. (Warden); P. M. Mathew; P. S. Philip.
Standing: C. V. Soju; M. G. Jaya Raj; M. G. George; George Koshy; V. Raja Gopal; Alexander Kurian; M. I. Cherlyan.

Philosopher's world. After that day-dreaming I felt like the philosophy student, who may say that everything in the world is only in our vain speculating mind and not real.

From that I discovered one thing that, after a mental wandering the intellect is so blank that anything falling on it will quickly become firmly grasped, as ink drops on a blotting paper. Then I put my soul and body on my notes so keenly as to forget that it was quarter past ten. Like spiritual vagrancy, high concentration also will make you forget the surroundings. Immediately I took my books and ran to the class room and entered very slowly so as not to catch the eye of anybody. But someone caught me and many laughed. But what is to laugh? Dear poor man, not only you, but no one in the world is to be excepted from mental wanderings.

As Macaulay has correctly put it "minds differ as rivers differ." Your contemplations may be different from mine as we two are different. Have you not seen some eminent men walking very speedily and giving a sudden break, so as to erect their old umbrella in front of them to save from a fall, which may break their contemplation too, and then they may move slowly. Have you not heard in the class the professor urging some students with vacant expressions on their faces to attend to what he says? Undoubtedly they are in a far country and these are some of the symptoms of spiritual vagrancy.

നീ ആരപ്പാ? ഈ കുപ്പിക്കകത്തു എങ്ങനെ കയറി?

The World of Four Dimensions

(P. J. Mathew, Class III. Physics)

Michelson and Morely, two American scientists, carried out an experiment in 1887 A. D. to measure the velocity of the earth through the ether and to detect any influence of earth's motion on the velocity of light. Though the results were wholly negative it stands as a turning point in the history of physical science. Their failure in the experiment really formed the starting point of Einstein's Theory of Relativity, which provoked a new revolution of thought in physical science.

In the light of the Theory of Relativity, Minkowsky, a German scientist disclosed a new and strange world, a four dimensional reality. Though the idea of combining space and time into a four dimensional continuum was first conceived by Minkowsky it was Einstein who elaborated it. In order to get an idea of the four dimensional world it is necessary to understand the meaning of space and time.

SPACE is that which surrounds us, extending in all directions without boundaries. It is infinitely divisible and will continue to exist like a great void in the absence of all bodies. We think of it as three dimensional or three directional. But the space of our actual experience is slightly different from this. Let A and B be two points on a plane sheet of paper. We get a perception of a certain kind of relation between the two points, a relation which we call distance or position. Now you look at the text-book on your table. You may think of its size and shape, the nature of its printing etc. Apart from all these feelings and sensations it appears to you as something extended or spread out. You feel a certain kind of relation between its corners which are threefold to our ordinary sense. They are up and down, forward and backward, and right and left. These threefold orders, constitute our ordinary space of three dimensions. This is our perceptual space. All kinds of possible relations between objects carry the word space in philosophy. This is sometimes called conceptual space. This conceptual or Euclideal space has certain qualities. It is isotropic, homogeneous, continuous and is in three dimensions. This Euclidean space constitute the basis of the science 'Geometry'.

Now, again you look at the text-book on your table, which gave you the experience of spatial relation just a minute ago. You see a relation between your first experience and the second experience, a relation of succession or before and after. This is time. Since this relation is of temperal succession it has only one dimension. Time seems to be an everflowing stream coming from the infinite past and flowing to the infinite future. Conceptual time is slightly different from our perceptual time. Conceptual time is the abstract time we think about. Though space and time seems to be a mental construction, it is real.

The incessant and hard work of some scientists during the early years of

this century proved the fact that space and time are not two separate elements, but they are closely related to each other and form four relations of order, namely right and left, forward and backward, up and down, and before and after. Every point in space is an event in the four dimensional continuum. Therefore every point in space has a corresponding time. Time without space and space without time are meaningless.

We know that three dimensions are insufficient to determine events in space. When we speak of any kind of happening in this universe, we not only say where it took place but also when. Suppose I say that a car accident took place on the earth (consider this as the first dimension) in a place whose latitude is 60 E (second dimension) and Longitude is 47 N (third dimension) You may ask when ? " When I say yesterday at 7. 30 p. m. the event is fully determined.

Suppose you say that you saw such and such a person on the road and at the same time deny the fact that there was a time then your statement will become imaginary and no one will believe you.

I think we are unconsciously aware of the fact that time is the fourth dimension of space.

It is very easy for us to concieve of a subspace with dimensions fewer than three. A surface is a two-dimensional subspace, since a point on a surface can be described by only two data. A point on a two dimensional surface can be determined with the help of two rectangular co-ordinates. A point in a two dimensional world can only move forward and backward or right and left. A two dimensional being, if it exists, cannot move in a direction perpendicular to the surface. For example, a shadow of an object on a screen, which is two dimensional in nature, will not move in a line perpendicular to the surface in whatever way the object is moved or turned.

A straight line is a good example for a one dimensional world. A point in a one dimensional subspace can be determined with the help of only one number. A one dimensional being can move only right or left.

A cube is a good example for a three dimensional world. A point in the three dimensional world can be determined with the help of three data. Such a point can be represented with the help of three rectangular coordinates. A point in the three dimensional world can move forward or backward, right or left, and up or down in order to reach another point.

Similarly a point in the four-dimensional world can be determined with the help of four-rectangular co-ordinates. But unfortunately we do not know the direction of the fourth co-ordinate.

We know much about two and one dimensional subspaces. We have to strain our imagination a little to understand the 3 dimensional space. But we have only a vague idea about the four dimensional world.

Let us see how a four dimensional thing looks like. We can squeeze a three dimensional body easily into a two

dimensional one, by a method known as geometrical 'projection' or shadow building. This can be easily done by placing a body between a lighted candle and a screen. The shadow of any body is two dimensional in character. Since the projection of a three dimensional body is a two dimensional figure, the projection of a four dimensional body will be possibly a three-dimensional one.

Now, let us make friends with a two-dimensional shadow man living on a surface, and project the shadow of a cube on the same surface. Naturally our two dimensional friend cannot imagine a three dimensional cube. But by watching the various projections obtained by the rotation of the original cube he can say that a three dimensional cube has eight vortices, and twelve edges. He will surely be puzzled by this. For the sake of convenience let us take the case of a shadow formed by a transparent cube. The plane projection of the cube will consist of two squares, one inside the other connected vortex to vortex. From the projection itself we can say that a space cube have twelve edges and eight vortices. Similarly we can say that the projection of a super cube in ordinary space is formed by two cubes, one placed inside the other, connected vortex to vortex, and we can easily see that a super cube has altogether 16 vortices, 32 edges and 24 faces. In a similar way it is possible to answer many other questions concerning the properties of four-dimensional figures. If time is the fourth dimension, a super cube of four dimensions is that which is an ordinary cube exists for unit time and then disappear. Consider a cube made out of twelve ribs and let it exist for unit time. Let us count the number of ribs of this four-dimensional figure. At the beginning we had twelve ribs and also the same number at the end. Eight time-ribs are produced owing to the extension of each vortex in time. Thus we have altogether 32 ribs. Counting similarly we get 16 vortices and 24 faces for or four-dimensional space-time cube. The number of vortices, edges and faces are equal to those of our super cube which I have described before. Now let us consider our four dimensional figure. Our size represents our extension in space and age represents our extension in time. Our four dimensional figure starts from the movement of our birth and ends with our present being and the inter-space at any part being filled with our napier at that instant.

The velocity of light is considered absolute. The velocity of light is 186300 miles/sec. Therefore the space equivalent of time is taken as 186300 miles, and is denoted by the letter "c".

Einstein's General Theory of relativity solves the great problem of space and time and discloses the fact that the space time continum is the ultimate physical reality of the universe.

We saw the Euclidean space is homogeneous and isotropic. But four-dimensional space is entirely different in nature. It is heterogeneous and non-uniform, and tends to 'inequalities or singularities' and such 'singularities are what we call 'matter.' 'Matter is a kind of kink in the space-time manifold and where these kinks occur, space is warped or distorted.'

Farewell to Mr. T. B. Ninan

Feb. 25, 1958

Respected Sir, Mr. Chairman,
Mr. Principal, Ladies, Gentlemen and my student friends,

It is with mingled feelings of deep sorrow and deeper thankfulness that I stand here as one of the spokesmen of the college community to say a few words of formal farewell to my revered professor and my esteemed colleague Mr. T. B. Ninan. When we think of this institution we think of a few names as embodying its ideals and achievements. We think of that saintly soul, the late Mr. K.C. Chacko the architect of this college, whose imaginative wisdom and implicit faith in God's all sufficiency made the idea of a Union Christian College a reality. We think of the late Mr. A. M. Varki, that silver-tongued orator and the first principal of this college. We think of Mr. C. P. Mathew with his inherited sense of self-sacrifice for the sake of a common cause and his philosophic acumen. We think of Mr. V. M. Ittyerah who with his sound common sense and fatherly affection has endeared himself to generations of students and teachers of this college. No less strongly, no less proudly, no less lovingly do we think of our distinguished guest of this evening—Mr. T. B. Ninan, who is shortly leaving this institution after having grown gray in its service—a period extending over three decades—and who is at least as much responsible as any of its founders in making this college what it is today.

His activities in the University have been signally important. As a member of

---

This fact discloses a new theory of gravitation. According to Einstein gravitation is not a mysterious force of attraction between two bodies, but is due to the distorted or curved nature of space in the region of matter. Any particle which enters this region goes towards the body owing to the distorted nature of space in the region of matter. This is what we call gravitation.

The four-dimensional world has a great plan in modern physics. It makes it extremely simple. Modern physics says that all the phenomena of nature are nothing but processes of motion of one kind or another. This is very easy to understand if we closely observe the whole world process—energy, the universe, the physical and chemical phenomena and all the happenings in the realm of atoms and electrons—is finally reducible to motion. But motion is associated with the idea of space and time. Thus space and time become the fundamental basis of all our conceptions in physical science.

the Syndicate for the last 5 years, he made his mark in that august body and was a trusted confidant of the Vice Chancellor of that time. In this college the activities in which Mr. Ninan has not played a prominent role are practically nil. As an experienced member of the college Fellowship, a resourceful and dependable member of the college Council, an unassuming but very efficient warden of a senior hostel for about two decades, an able principal with rare perspicacity and farsighted statesmanship, an upright counsellor and president of the C. S. I. congregation of this college, a sympathetic and understanding but very efficient head of the department of Physics and as a keenly interested president of many of our games clubs, Mr. Ninan has left the impress of his personality in the many sided life of this college. At times of crises his colleagues have found in him "a voice that never trembles and a hand that never shakes," and a heart like that of Horatio which "fortune's buffets and rewards hast taken with equal thanks." That there have been disagreements with his position now and then only shows that he is a human being, and also that he stands by his convictions. Though a man's degree of uprightness cannot be regarded as directly proportional to the number of his critics, still in this world of imperfections a man who uniformly makes no enemies and critics in his life has to be suspected of either a totalitarian despotism and tyranny which brook no opposition, or a vacillation and opportunism which take short-cuts irrespective of the paths of rectitude.

Permit me to say a word more about Mr. Ninan as professor of Physics. As one of the many beneficiaries of his remarkable qualities as a teacher I can unhesitatingly say that he combines in himself the many virtues of an ideal Guru. In this connection I crave your indulgence and your pardon for a few moments of personal reminiscence. I am deeply thankful for some excellent teachers under whom I had the privilege of studying and some of whom are present here today. But from one particular point of view two of them stand out in my mind. They are, the Rev. J. R. Macphail of the Madras Christian College and Mr. T. B. Ninan. Though they teach widely different subjects—the one Literature and the other Physics—I have found in them a capacity to bring their personalities to bear upon what they teach, so that the student gets the impression that what is taught is not merely a faithful and meek reproduction of what the teacher had learnt, but the intelligent imparting of a subject that the teacher has studied and thought through. That is an enviable quality for any teacher to possess. But I have found in Mr. Ninan more than that. There is a compassion—literally meaning the same passion—that a student of his can hardly fail to observe in him. When the result of my B. Sc. Exam. was out, and I did not come out as high as my professors expected, the next mail brought me a letter from Mr. Ninan consoling and encouraging me that I should be thankful that in the quixotic chances of an examination nothing worse happened. I realized then, as I realize now that the excellence of a teacher is not merely seen in his ability to teach, but

also, and perhaps more, in his attitude to his students and his capacity to quickly feel with and for his students, which is real compassion.

Mr. Ninan is now retiring for no reason other than that he completes sixty years this year. It is said that Mr. G. B. Shaw, when he completed 90 years remarked "I am 90 years young," because youth and oldness are subjective qualities. There are some whom "age cannot wither." Recently when Mr. Churchill completed his 83rd birth day, a young journalist is reported to have expressed the hope to see the day when Mr. Churchill completes his 100th year. With a broad smile the veteran war leader said: "Why not, young man, *you* look quite healthy!" If at all a decline happened, he expected that to be in the case of the journalist and not in his own case. I would unhesitatingly put Mr. Ninan in the galaxy of such perennial youths. Why, it was only last week that he captained a team of the staff of this college in Cricket and brought the redoubtable college Cricket team on their knees (though my personal contribution to the score board was a grand zero!). But the law, we know, is an ass. It makes no distinction between the infirm and the hardy, the indifferent and the ardent, the married man and the bachelor. Perhaps it is good that it is so. But that hardly blunts the edge of our sadness at his parting.

Of course retirement from the services of this institution does not and I hope will not mean for Mr. Ninan retirement from activity, nor even from activity similar to the one he was doing here. When we bid Mr. Ninan farewell, we mean it literally, that wherever he be, our sincere wish is that he fare very well and our prayer is that God be with him. He can legitimately feel proud that this institution in whose destiny he had thrown his lot more than 32 years ago and which he recently so ably principalled, has grown to a full-fledged first grade college, and that the department which he headed for the last quarter of a century or more is being upgraded to coach students in post graduate courses. The reward of goodness as Jesus Christ pointed out is more goodness. Poverty of spirit is rewarded by citizenship in the Heavenly Kingdom, and purity of heart by a vison of God. And so it is with Mr. Ninan. When he decided to plunge headlong in the venture of the Union Christian College which was a puny affair in an obscure corner of Travancore at that time, he himself might not have foreseen the proportions to which this college has now grown and for which he has made such remarkable contribution. And that no doubt must bathe his heart in the perfume of joy, satisfaction and thankfulness just as it does ours. And it needs no very great stretch of imagination to hear the Master rewarding him as He rewards all who are conscientious and unselfish in putting their talents to good use, with the words, "Well done, faithful servant, enter into thy Master's joy."

Thank you.

C. T. Benjamin.

On Examinations

A student's views—as set down by K. JACOB.

I am sure that all my fellow-students will bear me out when I say that an examination is the worst form of torture to which civilised humanity can be subjected. I have been through it, sometimes twice a year, and I know what I am talking about. I do not know when and by whom this form of torture was invented. Probably it started with the Inquisition. It could not have been invented by the Mahrattas or the Pindaris, who had more rough-and-ready methods. The cold, steady method of killing out a man, which characterises the whole examination system, indicates the work of Western brains. Whoever began it, there is no more efficient means of harassing mankind than the system we have at present. As a means of discovering ability, cleverness, and what-not, an examination is perfectly useless as everybody knows. There is, however, no use of trying to impress on the powers-that-be, the true state of the case. No one is more blind than those who will not see. Not that I blame them for it. No man, however honest, could be expected to fight against a system which brings him his daily bread. A cat, declaiming against the evils of fish-diet, would be only a less unnatural phenomenon.

My own policy with regard to examinations has been to dodge them as far as possible, and to face them only at a crisis, such as a University Examination. My procedure was simple. Whenever we had an examination, I went to a friend of mine, a medical man, and, by making an appeal to his finer feelings, was usually able to extract from him a medical certificate; to the effect that I could not sit for an examination without doing myself serious internal injury. Sometimes my medical friend was a bit obdurate, and a small outlay was involved. But it was a good stunt on the whole, for some time at least; but afterwards, my Principal began to show signs of being immune to it. At first he took it all in good part, patted me on the shoulder, and asked me to take a good rest during the holidays—a bit of advice which, I may assure you, was entirely superfluous. Next time he was a bit rattled by the production of a medical certificate; he examined it rather carefully, as one would examine a doubtful coin. But finding no flaw in it, he only grunted, if a Principal may be said to grunt. The hint however, was not lost upon me. The next time, that was at the annual examination in the Junior Class, I made my preparations a good long time ahead. Three weeks before the examination I provided myself with a good pair of blue glasses for my eye, and went to the Principal and told him that I was suffering from eye trouble. The old man did not appear to be very anxious about the state of my eyes. Anyhow, he made me take off the glasses, and saw two very red eyes. (This, by the way, is not a phenomenon very difficult to produce. Ordinary onions will do the business). He appeared somewhat

impressed, and asked me to go immediately, to an oculist. This was on a Monday, and I pointed out to him that if I went then, I would lose a number of lectures. Not that I am very particular about attending to lectures. Except for the purpose of boring a chap stiff, and thereby giving him a zest for games in the afternoon, I have never known them to be of much use. But at the time, every day put off was valuable to me, and I, therefore, pointed out to him that I could not afford to lose lectures so near the examination. This argument had the desired effect; and the Principal asked me to wait until Saturday, before I went to the Doctor. Accordingly, I went to an oculist on Saturday, but failed to impress him with the urgency of my case. The silly old man was of opinion that there was nothing the matter with my eyes. I spoke to him feelingly about the redness, the watering from the eyes, and such other symptoms incident to onion treatment. He said it was due to some 'foreign matter' in the eye. It was only when I told him of the necessity of immediate attention, as the annual examination was fast approaching, that he relented so far as to give me some medicine. And by way of experimenting whether it would be effective, he insisted on putting a few drops into my eyes, then and there. I tried to argue with him, but in vain. After the manner of his kind, he was entirely impervious to reason. It was only after an excruciating half-hour, during which I mentally consigned him and all his species to eternal perdition, that I was able to leave him.

Next Saturday, however, I returned to him with eyes redder than ever. This time he was properly impressed, and decided to have a complete dark room test; which as you might well know, is a great boon to any student, as it disables him from reading for a month at least. I was thus able to avoid sitting for the examination that time. Our Principal, however, played me a scurvy trick in the end. He detained me in the Junior Class, on the ground that I had not sat for any examination. It was useless to tell him that I had been unable to sit for any examination because of ill-health. He said he was not convinced of that; a statement which, to say the least, showed great lack of good taste. There was, however, no use arguing with him. It is this sort of suspicious nature that makes College Principals disliked as a class.

I began with talking about examinations, and have unwittingly come upon this painful episode, as it is a grievance nearest my heart. But to return to my subject. There is no denying the fact that an examination is a sore disease, worse even than Typhoid, from which there is at least immunity after one attack. But from a University Examination there is no such thing. I have seen old buffers on the wrong side of forty, sitting for the Intermediate Examination. You may appear again and again, and yet there is no guarantee that you will be free of the trouble; unless, of course, by some chance you muddle through. Even then there will be other examinations waiting for you. After taking a degree, you settle down to a quiet life, in some office, and

College Societies

The Student Christian Fellowship
1957—'58

President: Sri P. M. Mathew
Secretary: ,, M. V. Benjamin.

The College Student Christian Fellowship is a branch of the Indian Student Christian Movement. The Fellowship aims at deepening the Christian faith of the College Christian Community and helps each member to be a loyal member of his own Church. The witnessing of Jesus Christ is done, through Bible study, worship, evangelism, sunday schools, etc.

This year the Fellowship had 300 members. It conducted two Sunday Schools and 16 Bible study groups. Distribution of Bibles, and the magazine Aikya and the publication every week, of Though for the week formed part of the literary activities of the S. C. F. Altogether 21 general meetings were held during the year when panel discussions, symposiums etc. were held on various subjects of interest for students.

This year the S. C. F. sent two delegates to the Triennial Conference held at Andhra Christian College, Guntur in December '57.

---

begin to think that at last you are free. All at once, you are asked to appear for some Revenue Test, or some such bother. And when you have been through that, there may be other unknown perils ahead. I believe, after death, you will be made to sit for an examination, before you are admitted into heaven, or hell, as the case may be.

I cannot do better than finish with a small bit of advice. Make it a point to be on good terms with the sleuth-hounds prowling about the examination-hall, I mean the superintendents, called in Alwaye, "invigilators" for short. They are generally a bad lot, and you can never be sure when you will fall into their clutches. It is always wise to be friendly with them, lest their hands be heavy upon you, when the time comes. They are the kind of people who are always looking for trouble. The proverb that 'Satan finds some mischief still for idle hands to do' has no better application than to them. Having nothing to do from morning till noon, and from noon till night, they feel bored with life, and cast about some means of finding something to engage their time. After much prying, they generally fall upon some poor wretch, who is minding his own business, and threaten him with immediate slaughter, and a descent into the Tophet later. Very often they require a lot of soothing before they settle down again to sommolence. Sometimes however, there is no doing anything with them. They speak up about their 'duty' and insist on getting the poor fellow into trouble. This more virulent species of superintendents is, I am thankful to say, becoming extinct. No doubt the world would be a brighter and happier place to live in, without any of these vultures, and their misplaced zeal.

THE COLLEGE UNION

President: Sri M. A. Abdulrahim.
Secretary: „ T. O. Nadirshah.

The Annual Report of the College union.
.957—'58

The activities of the College Union began with the elections to the various posts of the College Union held in July 1957. Sri M. A. Abdulrahim of Class IV and Sri T. O. Nadirshah of Class IV were elected President and Secretary respectively. Messrs T. A. Philip of Class IV, T. S. Balram of Cl. III, T. A Abdulkarim of Class I, and Babu Paul of Pre-Professional Class were elected representatives of their respective classes. Women students were represented by Miss K. Bhanumathi of Class IV. Rev. A. A. Pylee, M. A., Staff representative, acted as the treasurer.

The College Union was inaugurated on 9th August 1957 by Sri A. Chandrahasan, M. A. of Maharaja's College, Ernakulam. Sri Achuthan, M. A. of the same College spoke on the occasion. In connection with the Independence Day Celebrations, a meeting was arranged in the Varkey Memorial Assembly Hall and a procession of the students, arranged by the College Union, participated in the procession, organised by the Alwaye Independence Day Celebrations Committee. In the first term we arranged a mock session of the Kerala State Assembly, which gave the students an idea about the proceedings of the Assembly. The United Nations Day and the Kerala Day were celebrated by the union on a grand scale. In connection with the United Nations Day we arranged a symposium in which Sri C. P. Mathew, Ex-M. P. delivered a speech, and a few others spoke on the different aspects of the U. N. In Malayalam symposium, the different aspects of modern Malayalam Literature were discussed. An important event in the history of the College Union this year was an English symposium on "Shakespeare" in which teachers from various Colleges of Kerala took part. Besides these symposia we conducted many ordinary debates on topics of current importance.

The "Speakers' Training Club" is another feature of the activities of the College Union this year. We started this Club with a view to training students in the art of Public Speaking.

Sri Morarji Desai, Minister of Industry and Commerce, Govt. of India, addressed a special meeting of the College Union on 9th December 1957, at 2 P. M. in the V. M. A. Hall. We are greatly indebted to the honourable minister for his kind visit. We are highly obliged to the District Congress Committee, Ernakulam, and others who helped us in arranging Sri Desai's visit.

The College Union held competitions in the following:—

1. Essay Writing (English, Malayalam and Hindi).
2. Elocution (English and Malayalam).
3. Malayalam Verse Composition.
4. Carnatic Music and Other Music
5. General Knowledge.
6. Short Story Writing (English and Malayalam).
7. Black and White Pencil Drawing.

The prizes for these were distributed on the College Day (12th Feb. '58).

With solemn memories we bid good-bye to our Alma Mater. Wishing a happy and prosperous future to the Union, I conclude.

T. O. NADIR SHAH,
(*Secretary*).

The College Planning Forum

Convener : Dr. P. M. Mathai.

Secretary : Sri Sukumara Pillai.

The purpose of the Planning Forum is to Create Plan Consciousness among the students and staff regarding the Five Year Plans of our nation. The Forum was inaugurated this year by Mr. P. P. Kylasam M. A. the Assistant National Savings Officer Kozikode.

Four ordinary meetings we held during the year when lively discussions on, Planning Resources of Planning, Industries etc. were held. Both staff and student took part in these discussions. A branch of the Forum was opened in one of the neighbouring schools when a team of staff and students visited the school and explained the purpose of the Forum. Books and pamphlets on the Second Five Year Plan sent by the planning Commission, New Delhi were distributed among the students and placed in the library.

The Philosophy Association

President : Sri K. Jacob.

Secretary : ,, A. T. Thomas.

Committee : ,, A. Krishnan Nair.
Rev. C. G. Thomas.
Sry. C. Mariamma.

The association was inaugurated by Mr. K. Jacob. Altogether seven ordinary meetings were conducted during the current year. Prof. Michael Forster (oxford) gave a talk on 'Theology and Modern Natural Science.' Mr. Cameron (West Indies), and Mr. Ratnam of, Ramana Ashram, Thiruanna Malai gave us lectures on 'Life, soul and their relation to body.' Dr. V. K. Alexander gave a speech on 'Psychic Research.'

A meeting of the association, with some of the old students of the Philosophy group was held in February. The members of the association went on picnic to a neighbouring estate and to the Cranganoor NES Block area. The picnics were greatly enjoyed by the members.

A. T. THOMAS.
Secretary

Botany Association

President : Sri O. M. Mathen, M. Sc.

Secretary : ,, T. A. Balachandran Nair.

The inaugural meeting of the Association was held on 11-10-1957 with Sri T. C. Joseph M. A. in the chair. Sri K. N. Sadasivan Nair, M. Sc. of Maharaja's College, Ernakulam, gave the inaugural address.

Meetings were often held when papers were read on topics like 'Organic Evolution,' 'Photoperiodism,' 'Vernalization' etc. Staff and students took part in the discussions that followed the readings of papers.

Excursions were held to Malayattoor hills and Ootacamund. At Ooty the members enjoyed the happy company of Prof. A. Raman M. A. of The Maharaja's College Ernakulam, and his students.

The Chemistry Association

President : K. C. John, M. Sc.

Secretary : B. Purushothaman Pillai.

The inaugural meeting of the Association was held on 21st Oct. '57 with Sri T. B. Ninan in the chair. Sri T. S. Venkitraman M. A. gave the inaugural address.

Meetings were often held, when papers were read on topics of great importance. Some Aspects of India's Fuel Prospects, Nitrogen Industries, the commercial Importance of sodium chloride etc. were some of the subjects dealt with.

An interesting debate was held under the auspices of the Association on "CHEMISTRY

IS A CURSE FOR HUMANITY." Mr. R. Harihara Sarma moved the proposition and Mr. Kurien Mathew opposed it. Many other students took part in the debate.

An Excursion was arranged to Travancore Rayons which was very interesting & useful. Many students took part in the Excursion.

The Mathematics Association
1957—'58
REPORT

President: Sri T. S. Venkatraman, M. A.
Secretary: „ P. S. Mony (Class IV)

Representatives
Class IV Sri P. K. Unnikrishna Pillai.
Class III „ T. I. Narayanan.
Class I Kumari Sati Devi.
Women Student's Representative } Kumari Jayamma Jacob.

The election of office bearers took place on the 1st August 1957.

The inaugural meeting was held on the 14th October. Sri T. B. Ninan, M. A. presided and Dr. C. S. Venkataraman, Professor of Mathematics, Kerala Varma College, Trichur delivered an address on "Some interesting facts about Numbers."

There were two ordinary meetings at which Sri P. S. Mony and Sri P. K. Unnikrishnan read papers on "Chain letter Algebra" and "Life in other worlds." Members of the Association, teachers as well as students have been taking keen interest in its work.

Two more papers are ready to be read before the Association, in the next few days.

T. S. VENKATRAMAN.

The Physics Association

The activities of the Association started even before its formal inauguration by Mr. T. S. Venkitaraman on the 17th of July 1957. Ordinary meetings were held where talks were given on current topics followed by general discussion. A new feature of this year's activities was the creation of two clubs, the radio club and the physics club. The members of the Radio club are taught the fundamental principles of wireless and they are engaged in the work of assembling a radio set each. In the physics club the promising young physicsts of the College come together and discuss uptodate developments in physics.

The College Social Service League

President: Sri George Zachariah
Treasurer: „ T. S. Venkataraman.
Secretaries: „ P. K. Daniel
„ P. K. George.

The League has a two-fold purpose: to instil in the students a spirit of social service and to render some tangible help to the people around the college. This help takes the form of getting patients treated in hospitals or sanatoria; thatching the huts, distributing clothes, giving financial aid to the needy etc. Flood relief work was done early this year. A foot ball club has been organised for the mess servants. Occasional matches are arranged for them. They are provided with newspapers and weeklies and also educational films are shown to them. On the Independence Day a sports tournament was conducted for the college servants and boys around the college. Mrs. R. G. Thomas M. A. presided and gave away the prizes. Some new books were added to the Social Service League Library which functioned fairly well this year. We have now a collection of about 1400 books in our Library. We have encouraged the local music and dramatic club by little financial help. The Women's Department was very active this year. They conducted Sports

Tournament for women servants and poor girls in the colonies near the college. They made regular hospital visit and provided money and materials for the needy patients. They stitched new clothings and distributed among the poor girls of the locality.

We derive a monthly income from every Hostel mess, the money raised by the students forgoing a part of their food. The annual variety entertainment which is the main source of income for the League was conducted on two nights in October. We had a record collection this year. It is very gratifying that a good number of students and teachers take interest in the work of the League.

K. GEORGE ZACHARIAH,
President.

THE ATHLETIC ASSOCIATIONS

The Cricket Club.

Presidents: Mr. T. B. Ninan, and
" P. K. John.

Cricket has attracted many students, and several junior students have taken to this game with great zest. We were very active from the beginning of the year. Mr. T. B. Ninan and Mr. P. K. John, presidents of the club, have been an asset to us. We had a few friendly matches against our neighbouring teams. Against the Tripunithura Princes' team. We had ample chance to win. In the Intercollegiate tournament we met the Government College, Chitoor and we are not sorry that we lost against a superior team. We are extremely thankful to the presidents of the club, Mr. C. P. Andrews, and the principal for the unceasing interest they have taken in our club. We are very sorry to see that our president Mr. T. B. Ninan, a veteran cricketeer is leaving the college by the end of this year. We wish him all success.

T. M. ALEXANDER VAIDIAN,
(Captain).

The Sports Club

As usual, the club was very active this year. In the Inter-Class Athletic Meet held early in the second term, the Senior B. A./B. Sc. classes secured the Chapionship.

The College Annual Sports Meet was conducted on Saturday 18th January. Holland Hostel won the challenge cup and Senior Dayscholars came second. N. Sukumaran of the Senior Dayscholars achieved the distinction of becoming the college champion. In the women's competitions, Women's Hostel won the trophy. Miss Elizabeth Thomas of the Women's Hostel secured the Individual Chapionship. Sri N. Sukumaran broke the college record in 400 Metres Race, Sri M. D. Devassy in Hop Step & Jump and Sri P. V. Ninan in High Jump.

In the Trichur Zone Intercollegiate Sports Meet we were the Runners-up.

May I take this opportunity to thank the Principal and all other members of the staff, especially Mr. C. P. Andrews for all the help done to us.

K. PAUL,
Sports Captain.

The Football Club

President: Sri C. T. Benjamin.

The Intercollegiate Football Tournament was conducted on our grounds in

the first term. In the first round we defeated the Polytechnic Institute Kalamasseri and in the second round the Chitoor Government College. But unfortunately in the third round we met with defeat when we faced St. Thomas College, Trichur. Messrs. C. T. Benjamin, president and C. P. Andrews, Physical Director have rendered valuable service and guidance to our team. We are grateful to them for their keen interest. In the Inter Hostel Tournament, Junior Hostels surprisingly defeated Holland Hostel and Senior Day scholars and won the cup. We, the seniors wish our successors, the young talented footballers of next year, a bright and successful year.

JOSEPH P. T.,
(Captain).

The Hockey Club

During the Onam Vacation the team had a successful tour to Calicut, Tellichery, Cannanore and Mangalore.

We had a hopeful start in the Intercollegiate tournament. We defeated, in the second round, the Polytechnic Institute, Allakappanagar' by five goals to nil. In the semifinals we were, knocked out by the narrowest margin, by the Maharaja's College Ernakulam. Four of our players have got the zone selection Viz C. E. John, Y. Cherian, C. A. Abraham, PhiliposeTarakan. The club has conducted the inter hostel tournament and Chacko hostel anneed the trophy. The President Mr. George Zacharia, the Physical director Mr. C. P Andrews, and the Principal Mr. T. B. Thomas have been of immense help to us We are much indebted to them for all that they have done for us. I am happy to note that there are some brilliant junior players: I avail myself of this opportunity to wish them the best of luck in the years to come.

C. E. JOHN,
(Captain).

The Volleyball Club

President :—Dr. P. M. Mathai.

This year the Volley ball club started its activity from the very begining of the year. During the Onam Vacation we went on a tour to Chendamangalam, Parur and the suburbs.

We are very proud to say that we reached up to the zone finals of the Inter Collegiate Tournaments. We are also proud to report that we were the runners-up of the Fr. Berthelomew Tournament conducted by S. H. Collge, Thevara. Further it is worth mentioning that M/s John philip and P. V. Ninan, two of our team members were selected from this zone for the Intercollegiate team-selection.

our sincere thanks to Mr. C. P. Andrews for the valuable and timely help and guidance rendered to us in our activities. It will be unjust and improper on my part if particular mention is not made about our President Dr. P. M. Mathai and our Principal Mr. T. B. Thomas, Who have accorded to us their frequent encouragements. Our thanks to them.

VARGHESE VARGHESE.
(Captain).

The Tennis Club

President :—Mr. T. C. Joseph, M. A.
Secretary :— „ K. George.
Captain :— „ Jacob Rajan.

This year the Tennis Club started its activities early in September in spite of occasional rains. We have about fifty regular members in the club now. In the Kerala University Inter Collegiate Tournaments for Tennis, we reached the zone finals. We are glad to report that Mr. P. M. John got the zone selection for the University Tennis team. Unfortunately, in the final selection of the University, he was not taken.

A Home Tournament has been arranged for the Club. We are expecting some lively and interesting Tennis in this tournament. We are deeply grateful to Mr. T. C. Joseph, our president and Mr. C. P. Andrews, our Physical Director, for the guidance and encouragement that they have extended to us.

K. George,
Secretary.

The Basket Ball Club

President : Titus Mathew, M. Sc.

We entered the Ernakulam Basket Ball League tournament and won several matches beating F. A. C. T., St. Albert's College, the Ernakulam Y. M. C. A., the Sacret Heart College, Thevara, and finally the "Skymasters" Ernakulam, thereby securing the trophy.

We also won the finals in the Fr. Barttalomew Memorial Tournament. In the Inter-collegiate Tournament also we did very well though we did not secure the trophy.

A match was played between the old and present students. The old students counted in their number several very distinguished players. They won by one single point.

Two of our members have been selected to represent Trichur at the Inter-district Tournament at Kottayam. Two members have been chosen for the University Team, viz., Messrs. John Philip and C. K. Joseph. The latter is selected also as a stand-by to the Kerala State Team.

Let me conclude by thanking all who have helped and encouraged us in our efforts, especially the Principal and the Physical Director and our President and Sri A. C. Thomas.

Abraham Thomas,
(*Captain*)

The Badminton Club

President : O. M. Mathen, M. Sc.

The activities of the club began very early in the academic year. In the Inter-hostel Tournament the Senior Day Scholars won the championship.

I take this opportunity to thank the Principal, the president and the Physical Director, for all the valuable help they have rendered to us.

V. E. Eapen,
(*Captain*)

The Pre-University Forum

President : Sri A. K. Baby.
Secretary : „ Oommen K. Thomas.

The name of the organisation proclaims its purpose, which is to provide a Forum for the students of the University previous

College Day.

The College Day was celebrated on 12th February 1958. Rev. Bagshaw of the C. M. S. College, Kottayam, conducted the Thanksgiving Service in the College chapel. Dr. John Mathai, Vice-Chancellor of the Kerala University presided at the Public Meeting and Mr. Sheppard Professor of English, St. Berchman's College, Changanacherry, spoke at the meeting.

The Principal's Report read at the Public Meeting is given below.

PRINCIPAL'S REPORT

Mr. Chairman, Rev. Fathers, Ladies, Gentlemen,

I need not say how happy we, the staff and students of the Union Christian College, are, in welcoming you our guests to this College. Your good-will and continued interest in the College is a source of great encouragement to us. I accord a

---

class for discussions and debates. It was organized in the year 1956—'57. At the begining of this academic year the president Sri A. K. Baby conducted an Election Debate in which the various candidates for the membership had a chance to show their merits as speakers. The election to the committee was held by secret ballot after the election debate. Our committee consists of the president, the secretary, Miss Leelamma K. Thachil representing the women students and Messrs. P. G. George, C. T. Benjamin and Jose Mathew P. representing A. B & C Batches respectively.

The inaugural meeting of the Forum was presided over by Rev. A. A. Pylee M. A. and the inaugural address was given by Sri K. M. Tharaken M. A. During the course of the year we had about a dozen meetings in all. All were in the mother tongue. The topics debated at our meetings varied from "[illegible]" (voted down by us !) [illegible] (which was also voted down by us !) [illegible] etc. Those debates were parlimentry in style. There were ordinary meetings also. In fact no subject which might interest a student was considered out side the scope of the Forum.

Under the auspices of the Forum competitions were held in music, elocution (English & Malayalam) and essay writing (English & Malayalam). We had on the whole a most profitable and active year. Our thanks are due to the college authorities especially to our Principal, to our committee and to all those who have helped in organising the various activities of the Forum.

We are planning to wind up this years activities of the Forum with a grand social and valedictory meeting. We wish the Pre-University Forum all success in the coming year.

special welcome to our former students who have found it possible to be with us on this day of reunion.

Next, I extend a hearty welcome to the speaker of the day, Prof. C. A. Sheppard. As a Prof. of English literature and a scholar, he has a reputation that is not confined to the St. Berchman's College. Sir, both in your own right, and as a representative of one of the oldest of our sister colleges in Kerala, I accord you a hearty welcome.

It is now my proud and happy privilege to welcome Dr. John Mathai to this College.

Sir, the distinction and outstanding success you have won in so many and diverse spheres of life and the magnitude and the quality of service you have rendered to our country are the marvel and admiration of every citizen of India. You have brought great glory and great honour to Kerala, and now Kerala takes pride in claiming you all to herself. In your achievements you have set an unattainable ideal for most of us if not for all of us. But by your independence of judgement, sanctified common sense, adherence to conviction, and integrity of character, you have set an ideal for us which, eschewing all petty self-seeking, we are bound to strive after. I also like to remind myself that it would have rejoiced the heart of the late Mr. K. C. Chacko, founder-member of this College to see his friend and contemporary Dr. John Mathai presiding over the destinies of the University of Kerala at a very critical juncture in its history and presiding over the meeting of this College. Sir, on behalf of the Union Christian College I extend to you a most warm and enthusiastic welcome.

I shall now proceed to present the report on the life and work of the College since the last College Day on 20th February 1957. Fr. Leigh S. J., the former Principal of St. Joseph's College, Trichinopoly, presided over the Public Meeting. Sri S. Guptan Nair of the University College, Trivandrum, was the speaker.

Examination Results. Students of all the classes other than Class III had to appear for the University Examinations in March '57.

For the Intermediate Examination out of 212 students presented 130 students passed, 66 of them securing a First Class. Some of them have secured high ranks and one of them stood first in the University. The percentage of passes was 61·3 while it was 31·04 for the whole University. For the University previous examination the number presented was 228. The number of passes was 148, including 9 first classes and 44 second classes. Our percentage was 64·8 and that of the University was 38·2.

Our results in the B. A./B. Sc. Degree Examination may be summed up as follows :—

	No. presented.	*No. passed.*	*Percentage.*
English	186	65	34·9
Malayalam	144	100 including 1 first and 9 second classes	69·0
Hindi	46	40 ,, 1 second class	87·0
Philosophy	16	14 ,, 6 ,,	87·5
Economics	81	63 ,, 1 ,,	77·8
Mathematics	15	11 ,, 3 first classes	73·3
Physics	30	30 ,, 6 ,, & 15 second classes	100·0
Chemistry	20	19 ,, 4 ,, & 10 ,,	95·0
Botany	24	18 ,, 1 ,, & 2 ,,	75·0

In nearly all the subjects the percentage of passes was much higher than that of the whole University. For lack of time I am leaving out the names of students who passed with distinction in the Degree Examinations. But I congratulate them as well as those students who have been less successful for the steady and faithful work they did during the period of their study in the College.

Change of Staff.

The following members of the teaching staff left the service of the College at the end of the last academic year :—

English :	Rev. C. A. Abraham,	*Lecturer.*
	Mrs. R. G. Thomas	,,
	,, Anna Joseph	,,
	,, S. Varghese	Tutor
	Miss Mary Samuel	,,
	,, Annamma Abraham	,,
	Sri P. T. George	,,
Economics :	Sri P. P. Skariah,	*Lecturer and Warden of Holland Hostel.*
	,, C. P. Thomas,	,,
	Miss E. Varghese,	,, ,,
Mathematics :	Sri E. Franklin John	,, ,,
Physics :	Sri K. Kochkesavan Nair,	*Demonstrator.*
	,, K. M. Thomas,	,,
Chemistry :	,, Tommy Varghese	,,
Biology :	Mrs. Grace Cherian	,,

Miss Mary Poonen who was lecturer in Biology and Warden of the women's hostel left for higher studies in England, at the end of the 1st term this year.

Mr. Paul Varghese who has been helping in the work of the College by taking religious classes and in other ways left Alwaye for Ethiopia in the course of last year.

I would like to place on record our gratitude for the loyal and faithful services rendered to the College by all these members of the staff. Our good wishes go with all of them in their new sphere of life and work.

Mr. K. P. Mathew of the mathematics department of this College is continuing his studies at the University of Toronto.

Among the members who newly joined the staff of this College this year special mention must be made of Dr. A. P. Stone. He has come to India under the Asian Christian Colleges Association Scheme. We are grateful to the A. C. C. A. for enabling Dr. Stone to come to us and the interest they have always been showing in the work of this College.

After a period of nearly five years of training in U. S. A., Dr. V. K. Alexander rejoined us early in the second term. He has not only qualified himself for the Degree of Doctor of Philosophy in Clinical Psychology but has also received intense practical training in the field to the standard of a professional Psychiatrist. It is greatly to be hoped that Dr. Alexander would be enabled to continue his study and research in the fields of Psychology in which he has been specialising.

I should like to express our gratitude to Sri A. M. Mathew of the Engineering Department of the State and an old student of this College for his kind help in conducting drawing classes for Pre-Engineering students of this College.

Among the other members of the staff who joined us this year, Rev. A. A. Pylee, (History & Econs. Dept.), Sri Titus Mathews, (Physical Dept.) and Sri N. P. Philip, (Botany Dept.) are former students of this College.

National Cadet Corps.

I am very happy to report that we have now a contingent of the N. C. C. in this College with 50 Cadets and with Sri Thomas Mathew, Lecturer in Chemistry as Officer. The inauguration of the Unit took place on December 3, 1957 at a meeting in which Sri C. P. Mathew gave an address to the Cadets. We hope the contingent of the N. C. C. here will establish and maintain a fine tradition of discipline, faithful work and loyal service.

Distinguished Visitors.

Among those who visited this College special mention may be made of the following:—

Rt. Rev. Alexander Mar Theophilos His Grace Patrose Mar Osthathios, His Grace Yuhanon Mar Thoma and His Grace Mar Theodosius visited this College during the year.

Dr. Michael Foster, Professor of Philosophy, University of Oxford, visited the College in August and gave two addresses in the College, one for the members of the staff and the other at the Philosophy Association.

Sri Morarji Desai, Minister of Commerce and Industry, Govt. of India visited the College on Dec. 9, '57 and addressed the College at a meeting held under the auspices of the College Union.

Rev. A. Selvaratnam of Christuseva Asram, Ceylon, conducted a retreat for the staff and students at the beginning of this term

Dr. P. J. Thomas presided over the meeting in connection with the annual sports meet of the College and distributed the prizes.

Courses of Study.

Students were admitted this year also to the Two-Year Degree Course. The new courses started this year are the Three-Year Degree Course and the Pre-Professional Course. As in other Colleges, here also admissions to the Three-Year Degree Courses have been rather poor in the Arts subjects.

We are happy that this College was chosen by the University as one of the centres for providing training for Pre-Professional students. We welcome this opportunity for offering training to students on whose services our country depends for its welfare and material progress. We hope that the training they have received in this College would fit them the better for their service of God and country, in the later life.

We are most grateful to the Ministry of Education, Government of India, for choosing this College as one of the centres to be developed as a centre for Post-Graduate study and Research in Physics under the Five Year Plan, and for offering to meet nearly two-thirds of the total cost of the project (Rs. 2 lakhs). The University of Kerala has given their approval for this scheme of upgrading the Physics Department. As it was impossible to complete the building and to procure the necessary equipment in time, the starting of the Course had to be postponed till the beginning of next year.

The construction of the building has just been started and we hope we would be able to complete the preparations in time to start the Course in June 1958.

We are deeply indebted to Mr. Paul Pothen of the F. A. C. T. for the help he has rendered in designing the new building and for working out the plan and estimates.

We gratefully acknowledge the gifts we have received towards the College's financi' share in this scheme. Special mention should be made here of the generous donation we have received from the Anglican Church of Canada. We still have to find about Rs. 35,000/- to complete our share.

The Courses in Religious and Moral Instruction have continued as an important part of the work of this College.

General life of the College.

Out of the total strength of 876, 389 students are living in the College hostels. The Women's hostel alone has a strength of 93. The accommodation that we are able to provide in the Women's hostel is altogether inadequate for the number of women students who wish to come to this College as residents.

Each hostel has its own organised community life run on Democratic lines and the representatives elected by the members are responsible for the running of their messes and the social life of the hostels. More than half of our students are non-residents, and they all belong to one or other of the three Dayscholars' Associations. These Associations with their own Presidents and Committees function very efficiently and in cooperation with one another.

The State Transport Department has been responsible for the safe and convenient transport of nearly half the number of our students to and from the College, daily. I record here our sense of appreciation and gratitude for the excellent service the Department has rendered us.

The installation of a Water-system at a cost of about Rs. 22,000/- has added a much needed amenity to the life of the College and assures an unfailing supply of water to the whole College campus including the College laboratories.

On the whole we had an year of steady and uninterrupted work. This has been made possible in the first place by the disciplined conduct and good sense of our students. We, teachers, have also been trying to do our part to the best of our ability. The non-teaching members of the staff in the offices, library and the laboratories have by their quiet but loyal and devoted service made a most valuable contribution towards the smooth and efficient work of the College.

The College library under the able guidance of the librarian Prof. T. S. Venkatraman, has continued to hold a central place in the academic life of the College. The Library by its efficient service and congenial and quiet atmosphere has been able to attract more and more students to it year after year. The library has been receiving a number of periodicals and magazines from friends abroad for which we are most grateful. We are also grateful to the Women's Missionary Society of the United Church of Canada, for their annual grant towards a Christian Literature Fund. This fund has been of very great use in building up the Theology section of the Library. A revised edition of the hostel prayer book was brought out this year with the help of the Christian Literature Fund.

Grants. During the period under review the College has received a grant of Rs. 42,400/- from the Government of India for Post-Graduate Course in Physics.

In addition to this the Central Government have offered us a further grant of Rs. 6,643/- towards the completion of the Stadium, and the University has offered to give us a building grant for the recently built Warden's Quarters.

We are most grateful to the Government of India and the University of Kerala for the financial assistance extended to this College.

Conclusion. In concluding this report I wish that we all lift up our hearts to God in thanks giving for all His blessings and that we offer all our life and work, however imperfect and tainted they might have been, to Him for whose glory we and this College exists.

THE COLLEGE UNION COMMITTEE

Sitting: K. Bhanumathi; T. B. Thomas (Principal); M. A. Abdul Rahim (President); The Rev. A. A. Pylee; T. O. Nadirshah (Secretary).
Standing: T. A. Philip; Babu Paul; T. A. Abdul Karim; T. S. Balaram.

WINNERS OF THE INTER-HOSTEL TENNIS TOURNAMENT—1957—'58

JUNIOR HOSTELS

Sitting: P. A. Suresh Kumar (Captain); Dr. P. M. Mathai (Warden); George Zachariah M. A. (Warden).
Standing: K. George Paul; P. Aravindakshan.

UNIVERSITY BASKETBALL PLAYERS

C. K. Joseph and John Philip

DAY SCHOLARS' COMMITTEE

Standing: Madhava Menon; M. D. Devassey; Veeran Pillai; K. A. Muhammed; K. K. Radhakrishnan; S. Madhavan Nair; K. J. Rajan.

2nd row: Thankam Paul; Kunjunjamma Joseph; Susy Joseph; A. P. Kamalam; Lily Matthai.

Sitting: Thampan Thomas; S. R. Sivaraman; Sri O. M. Mathan; Sri T.B. Thomas; Sri P. Krishna Pillai; Smt. K. C. Radha; Jayamma Jacob.

ധന്യകന്യക

[എൻ. കെ. ദേശം]

[ഭൌതികാതീതാനുഭൂതികളെയും ക്രിസ്തുമത സങ്കേതങ്ങളെയും ചേർത്തിണക്കി, ഡി. ജി. റൊസെറ്റി രചിച്ചിട്ടുള്ള "The Blessed Damozel" എന്ന കവിതയുടെ സ്വതന്ത്ര വിവർത്തനം.]

വിണ്ണിലെപ്പൊന്നഴിചാരിയധന്യയാം
കന്യ പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കിനിന്നാൾ.
ആരോമലിൻ കൺകളന്തിക്കു ശാന്തമാ-
മാഴി തന്നാഴത്തെക്കാളഗാധം.
ചേണുറ്റ ലില്ലിപ്പൂ മൂന്നുണ്ടുതൻ-
പ്പാണിയിൽ ; വേണിയിലേഴുതാരം.

മോടിയിൽപ്പൂപ്പണി ചെയ്തതല്ലാപാദ-
ചൂഡമയഞ്ഞതൻ ശുഭ്രവേഷം.
എങ്കിലും, അംഗിയിൽ, മേരി സമ്മാനിച്ച
വെൺപനീർത്താരൊന്നണിഞ്ഞിരുന്നു.
പൊന്നൊളി ചിന്നിപ്പഴുത്തധാന്യോപമം
പിന്നിലെക്കുന്തളം പിന്തലോരം.

ഈശന്റെ ഗാതൃസംഘത്തിലൊരംഗ-
മായ്
വാസരമൊന്നവൾപോക്കിയില്ല;
അപ്പൊഴും തങ്ങലിൻ സൌമ്യനോട്ട-
ത്തിൽനി-
ന്നത്ഭുതം മാഞ്ഞിരുന്നില്ല പാടേ.
എങ്കിലുമദ്ദിനം പത്തു വർഷങ്ങളാ–
യെണ്ണിയപ്പൂങ്കൊടി വിട്ടുപോ-
ന്നോർ.

[1][ആയതു പത്തുനൂറായിരമാണ്ടുക-
ളാണെന്നാൽ, എന്നാലിവിടെയിപ്പോൾ,
എന്നെയ്യിലോമലാൾ ചാഞ്ഞുനിന്നു, ചിന്നി
തന്മുടിയെന്മുഖത്താകമാനം.
ഒന്നുമില്ലാ : ശരത്പത്രപാതം ; ദ്രുതം
മുന്നോട്ടു വത്സരം നീങ്ങിടുന്നു.]
ചിന്മയഗേഹത്തിൻ തിണ്ണയിലാ-
ണവൾ

നിന്നതു ; ദൈവമാ രമ്യഹർമ്മ്യം
അമ്മഹാഗർത്തത്തിൻ മീതെയായ്
തീർത്തതാ,–

ഞങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നിടത്താണിദ്ദേശം:
അത്തിക്കിൽനിന്നവൾക്കെന്നെക്കാ-
ണാവാ-
നൊത്തില്ല വ്യക്തമാ ;-യത്രതുംഗം !
മേവുന്ന പാലംകണക്കതു വായുവിൽ
ദ്യോവിൽ ; നക്തംദിനസ്പന്ദനങ്ങൾ
താഴത്തെനിശ്ശൂന്യമണ്ഡലത്തെ പ്രഭാ-
നാളങ്ങളാലും തമസ്സിനാലും
പാടേ പകുക്കുന്നു, ഭീതകീടോപമം
പായുന്ന ഭൂഗോളസീമയോളം.

കേട്ടില്ല നല്ലപോൽപ്പൂങ്കൊടി
തൻ പുള-
ക്കൂട്ടുകാർ ലീലാവിനോദമധ്യേ
തങ്ങൾതൻ പാവനമസ്മൃതനാമങ്ങ
ളാൽ
തമ്മിൽ വിളിക്കുന്ന രമ്യനാദം.
എത്തിക്കടന്നുപോ,യീശാന്തികത്തിലേ-
ക്കേറുമാത്മാക്കൾ തീജ്വാലപോലെ.

പിന്നെയും കാന്തിവലയത്തിൽ നിന്നവൾ
മുന്നോട്ടു ചാഞ്ഞു കുനിഞ്ഞുനിന്നാൾ ;
തന്മൃദുലോഷ്മളമാറിടം, ചാരിയ
പൊന്നഴി തപ്തമാക്കിടുവോളം ;
ഓമൽക്കരത്തിലെ ലില്ലികൾ നിദ്രയി–
ലാമഗ്നരായപോൽ വാടുവോളം.
സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നവൾ, ഗോളജാല
ത്തിലൂ–
ടുഗ്രമായ് സ്പന്ദനം പോലെകാലം
തെന്നുന്നതായ്ക്കണ്ടു ; മാർഗ്ഗമാരാഞ്ഞു
തൻ–
കണ്ണോട്ടമാഴത്തിലൂളിയിട്ടു.
തങ്ങൾ തൻ പാതയിൽത്താരകൾ
പാടുമ്പോ-
ളെന്നപോൽത്തേന്മൊഴിതൂകിയോമൽ.

സൂര്യൻമാഞ്ഞു ; കയത്തിലേക്കായ് സദാ
പാറുന്നൊരു ചെറു തൂവൽപോലെ,

1. [illegible] ളിൽ ഉള്ളതെല്ലാം [illegible] വിചാരങ്ങളാണ്.

ദൃശ്യമായേണാങ്കലേഖ ; ലോലാംഗിയാ
നിസ്തുല്യവേളയിൽക്കൊഞ്ചലേകി.
ആ രവം താരകളൊന്നിച്ചു പാടിട്ട–
മാരവംപോലുള്ളതായിരുന്നു.

[ഹൃദ്യ ! മരപ്പൊങ്കിളിപ്പാട്ടിൽ ത്രസി
ച്ചിതോ
ശ്രദ്ധേയമായ തൽസ്ഥാനമിപ്പോൾ ?
ഉച്ചമന്ദ്രത്തിലാഗ്ലാണകളുച്ചത്തി-
ലൊച്ചകേൾപ്പിയ്ക്കെ, ത്രസിച്ചതില്ലേ
ഫോണിയിറങ്ങിയെൻ പാരതണയു
മെൻ-
'പ്രാണന്റെ' പാദപാതാരവങ്ങൾ ?]

തനാദിമൊഴിഞ്ഞു : 'കൊതിപ്പതൊന്നെൻ
പ്രിയൻ
വന്നിടാൻ ; എത്താതിരിയ്ക്കയില്ല :
അത്ഥിച്ചതില്ലയോ സ്വർഗ്ഗത്തിൽഞാ ?—നവ-
നത്ഥിച്ചതില്ലേ, വിഭോ, ജഗത്തിൽ ?
സമ്പൂർണ്ണശക്തിയല്ലല്ലി രണ്ടത്ഥന ?
സർവ്വേശ ! പേടിച്ചിടേണമോ ഞാൻ ?

ശുഭ്രവേഷം ധരിച്ചെൻപ്രിയൻ
മൌലിയിൽ
നൽപ്പരിവേഷമണിഞ്ഞുനിൽക്കേ,
തൽക്കരപുഷ്പം ഗ്രഹിച്ചവനൊത്തു
ഞാൻ
പൊൽപ്രഭാകൂപങ്ങൾ തേടിപ്പോകും.
ആറിലെഴുന്നതു പോലിറങ്ങി സായം
നീരാട്ടമീശ്വരൻ കാൺകെ ഞങ്ങൾ.

പൂകിട്ടും ഞങ്ങളദ്ദൈവനികേതനം,
പൂതം, നിഗൂഢം, പ്രയാസഗമ്യം.
അനാഹതമീശപ്രാത്ഥനമൂലമാ–
യണഞ്ഞും ദീപങ്ങൾ സംജ്വലിപ്പൂ.
കാണാംനിലീനമായ്ത്തീരുന്നതെങ്ങൾ തൻ
ധ്യാനമോരോന്നമൊരംബുദംപോൽ.

ഇതുള്ള[2] ദിവ്യജീവൽ ദ്രുമച്ഛായയിൽ
ഞങ്ങൾ രണ്ടാളും ശയിയ്ക്കുമൊപ്പം.
ആയതിൻ ശുഭ്രമാം പച്ചിലപ്പൊ
ന്തയി–
ലാണവ വസിയ്ക്കുന്നതാക്കപോതം[3].
അക്കിളിതന്നിളം ഇവലെഴും പത്ര-
മൊരക്കയുമോതുന്നു ദൈവനാമം.

2. The Tree of Life : Vide the Book of Revelation, Chap. xxii.
3. The Dove : Symbol of the Holy Spirit.

അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ ശയിയ്ക്കവേ,ഞാൻതന്നെ,
യിങ്ങു ഞാൻ പാടുന്ന ഗാനമെല്ലാം
മതസഖനോതിട്ടും ; പാടിട്ടും മന്ദമായ്
തത്സ്വരം നിത്തിയും, ശാന്തമായും,
തെല്ലൊരിടല്ലതിൽ വല്ലതും പുത്തനാ–
യെല്ലാനിറ്റുത്തില്ലം കണ്ടറിഞ്ഞും,"

['ഞങ്ങളിരുവ,രിരുവ'രോതുന്നതി :
യൊന്നായിരുന്ന നാം പണ്ടൊരിക്കൽ.
നിന്നോടെഴും ദിവ്യരാഗമല്ലാതെ നി-
ന്നന്തരാത്മാവുമായന്യസാമ്യം
ഏതുമില്ലാത്തതാമെന്നന്തരാത്മാവി–
നേകുമോ ദൈവമനശ്വരൈക്യം ?]

'കന്യക മേരിതൻ പുണ്യപൂങ്കാവനം
ഞങ്ങളിരുവരുമൊത്തു തേടും.
അന്യപോതങ്ങളവൾക്കൊളിമാ,രന്യനാൾ-
പ്പൂത്തമഗാനവർക്ക നാദം :
ഗെർട്രൂഡ്, പരിന്നു സെസിലി, റൊസാ
ലിസ്സ്,
മഗലിൻ, മാർഗററിപ്രകാരം.

തെറാറിയിൽപ്പൂമാലചൂടി,ച്ചുരുൾമുടി
കെട്ടി, വൃത്താകൃതിയാർന്നിരുന്ന്,
ജ്വാലപോൽ ശുഭ്രമാം ചേല നെയ്യുന്ന
പൊൻ
നൂലിനാലസ്സുതിച്ചൂന്ദമെന്നും,
നൃത്യകഴിഞ്ഞുടനിന്നു പിറക്കുന്ന
മത്ത്യർക്ക കന്നിയുടപ്പതിക്കാൻ.

നാണിയ്ക്കും, പേടിയ്ക്കും, മൂകനാകാമവൻ,
ഞാനടൻ മൽക്കവിൾ തൽക്കവിളിൽ
ചേർത്തണച്ചോതുമെങ്ങൾ തൻ സൽപ്രേമ–
മന്ത്രം ശ്യാലസ്യ ലജ്ജയെന്യേ.
എന്നഭിമാനതെത്തയംഗീകരിച്ചമ്മ
സമ്മതമേകുമെനിക്ക മിണ്ടാൻ.

ഈശന്റെ ചാരും, നിരൃന്നസാഖ്യം,
പരി-
വേഷമണിഞ്ഞൊരിരുപ്പു താഴ്ന്നു,
വാഴ്ത്തിപ്പു സദ്വ്രതം ; കൈപിടിച്ചമ്മ
താൻ.
ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടുപോം തത്സമീപേ.
മാലാഖമാർ പാടുമെങ്ങളെകാൺകവേ
താളത്തിൽ[4] സിറ്റോൾ, സിതേ,ണിവ
യാൽ.

4. Citoles and Ciherns : മദ്ധ്യകാലത്തെ കണ്ണിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന രണ്ടു സംഗീതോപകരണങ്ങൾ.

ചെറുകഥ

വേദനിപ്പിക്കുന്ന സ്മരണകൾ

(വി. എസ്. ചെല്ലപ്പൻ, കരുമാല്ലൂർ)

ഞാനന്നത്തെ ദിനപ്പത്രവും നോക്കിക്കൊണ്ടു കിടക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് സ്കൂളിലേയ്ക്കു പോയ എന്റെ കൊച്ചുമകൻ നനഞ്ഞൊലിച്ചു വന്നുകയറിയതു്.

"ഇതെന്തു പറ്റി" ഞാനത്ഭുതത്തോടെ തിരക്കി.

അവൻ ഒരു കുറ്റവാളിയെപ്പോലെ തലയും കുനിച്ചു നില്ക്കുകയാണ്. അവൻ ശബ്ദിച്ചില്ല. കുറച്ചുകൂടെ ദേഷ്യത്തോടെ ഞാൻ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു.

"നനഞ്ഞതാ" അവന്റെ ശബ്ദത്തിൽ പേടിയും കരച്ചിലും എല്ലാം കലർന്നിരുന്നു.

"എങ്ങനെ നനഞ്ഞു?"

"ആമ്പൽക്കുളത്തിലിറങ്ങ്യപ്പ്ലേ"

അവന്റെ ഉത്തരം കേട്ടപ്പോൾ എനിക്കു ദേഷ്യമാണുണ്ടായതു്. നിലയില്ലാത്ത കുളമാണ്. അതിലിറങ്ങരുതെന്നവനോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നുരണ്ടു മാസം മുമ്പാണ് ആ കുളം ഒരു ദുരന്തസംഭവത്തിനു രംഗമായതു്. പൂ പറിക്കാൻ ഇറങ്ങിയ ഒരു കുട്ടി കാൽ തെറ്റി മുങ്ങി മരിച്ചു. ഏതായാലും ഓർമ്മയ്ക്കായി അവന്റെ ഇടക്കു് ഒന്നുരണ്ടു കൊടുക്കണമെന്നു ഞാൻ കരുതി. ഞാൻ പുറത്തുപോയി ഒരു വടി എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു.

"നിന്നോടു ഞാൻ കുളത്തിലിറങ്ങരുതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ?" ഞാൻ അവനെ അടുത്തു വിളിച്ചു് ശാസനാസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

"ഉ......ഉ......ഊവ്വ്" അവൻ കരച്ചിലിനിടയിൽ വിക്കി വിക്കിപ്പറഞ്ഞു.

"പിന്നെ നീ ഇറങ്ങിയതു്"

"ലിലയ്ക്കൊരു പൂ വേണോന്നു പറഞ്ഞു."

അവന്റെ ഉത്തരം എന്നെത്തണുപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. എന്റെ സകല ദേഷ്യവും മിന്നിമറഞ്ഞു. അടിക്കാനുയർന്ന കൈ താനേ താണുപോയി. ഞാൻ വടി താഴെയിട്ടു് അവനെ ഉപദേശിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അപ്പോഴാണ് വാതുക്കൽ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ നില്ക്കുന്ന ലിലയെ കണ്ടതു്. അവൾ ഈ രംഗമെല്ലാം വാതുക്കൽ നിന്നു് കാണുകയായിരുന്നിരിക്കാം—പേടിച്ചരണ്ട മാൻപേടയെപ്പോലെ. കൂട്ടുകാരനു തല്ലുകിട്ടുമെന്നു പേടിച്ചു് പുറകെ എത്തിയതായിരിക്കണം അവൾ. ആ പിഞ്ചുകരൾ നൊന്തുകാണും. അവളുടെ നോട്ടം ദയനീയമാണ്. അതിൽ ഒരഭ്യർത്ഥനയില്ലേ?, എന്റെ കളിത്തോഴനെ തല്ലല്ലേ എന്നു്, എന്നല്ല ഒരു കുറ്റബോധവും അവളിലുണ്ടു്.

ഞാൻ അവളെ അടുത്തുവിളിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കും അവളുടെ പൂങ്കവിളിൽ രണ്ടു നീർച്ചാലുകൾ നിർമ്മിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

"ലില എന്തിനാ കരയണേ" ഞാനവളെപ്പിടിച്ചു് മടിയിലിരുത്തിയിട്ടു ചോദിച്ചു.

അങ്ങുഞാൻ ക്രിസ്തുവോടത്ഥിക്കമിത്രയും
ഞങ്ങൾ രണ്ടാൾക്കുമായ്: പണ്ടൊരിയ്ക്കൽ
ഭൂമിയിലെന്നപോൽ ജീവിതംപോക്കുവാൻ
പ്രേമസമന്വിത;—മത്രമാത്രം.
അന്നത്തെമാതിരി ഞാനുമെൻ നാഥനു—
മെന്നേയ്ക്കുമൊന്നിച്ചിരിപ്പതിന്നായ്,"
ധ്യാനിച്ചു ശ്രമിച്ചു ചൊല്ലിനാലോമലാൾ
ദീനയാ,യത്യന്ത ശാന്തയായി;
"അദ്ദേഹമെത്തിയാലാണൊരുക്കം"
-നിർത്തിനാൾ.

അത്തപ്പിൽ മാലാഖമാരണിയായ്
തിങ്ങിപ്പറക്കുന്ന ദീപ്തികാണായി;
തൽ-
ക്കണ്ണുകൾ ജ്വലിച്ചു; ചിരിച്ചു തന്വി.

[കണ്ടതൊഴുതാസ്ഥിതം.] ദൂരെ ക്ഷണാലവ-
ലംബജാലത്തിൽ മറഞ്ഞുപക്ഷേ.
പിന്നെയക്കന്യക, തൻഭുജവല്ലികൾ
പൊന്നഴികൾക്കുമേൽ വെച്ചു മന്ദം
പാണികൾക്കുള്ളിൽ മുഖംമറച്ചായധിയാൽ-
ക്കേണു, [ഞാൻ കേട്ടു തൽബ്ബാഷ്പശബ്ദം].

ഗൗണിന്റെ അറ്റം തിരുപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് അവൾ എന്റെ മടിയിൽ നിശ്ശബ്ദയായി കുനിഞ്ഞിരുന്നതേയുള്ളു.

"ലില വീണോ?"

ഇല്ലെന്നർത്ഥത്തിൽ അവൾ മൂളി.

"പിന്നെന്താ കരയണേ?"

അവൾ പിന്നേയും ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ല.

"ബാബുവിനെ തല്ലുമെന്നു് പേടിച്ചാണോ."

അവൾ എന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി അതേയെന്നു് ആ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന കണ്ണുകളിൽ നിന്നു് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

"ബാബുവിനെ തല്ലില്ലാട്ടോ, ഇനി കരയണ്ടാ" ഞാൻ അവളുടെ കണ്ണുനീർ തുടച്ചുകളഞ്ഞാശ്വസിപ്പിച്ചു.

"ശാന്ത, ഇവന്റെ ഉടുപ്പൊന്നു മാറ്റിപ്പറഞ്ഞയയ്ക്കൂ." എന്റെ ഭാര്യയാണു് ശാന്ത. ഞങ്ങൾക്കാകപ്പാടെയുള്ള ഓമനസന്താനമാണു് ബാബു.

"രണ്ടു കൊടുക്കേണ്ടതായിരുന്നു ഈ വേണ്ടാതീനത്തിനു്" അവൾ അവന്റെ ഉടുപ്പു മാറുന്നതിനിടയിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

"പോട്ടെ, കുഞ്ഞുങ്ങളല്ലേ, അറിവില്ലാതെ ചെയ്തതല്ലേ."

"എന്നാലും അതു് എന്നു പറഞ്ഞതല്ലേ ചെയ്തു ഇല്ലേ?"

"അതൊന്നും സാരമില്ല, നീയവനെ വേഗം പറഞ്ഞയയ്ക്കൂ."

അവരുടെ പോക്കും നോക്കി ഞാനങ്ങനെ ജനാലഴിയിൽ പിടിച്ചു നിന്നു—പടിയും കടന്നു് വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞു പോകുന്ന വയൽ വരമ്പിലൂടെ അങ്ങകലെ ഇടവഴിയിൽച്ചെന്നു മറയുന്നതുവരെ. പരസ്പരം കഴുത്തിൽ കയ്യുമിട്ടു് കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറന്നു് കളിച്ചു് ചിരിച്ചു പോകുന്ന രണ്ടു നിഷ്കളങ്ക ഹൃദയങ്ങൾ.

എന്റെ ജീവിതത്തിലെ പഴയ താളുകൾ വലിച്ചു കീറി മുൻപിൽ നിരത്തിയിരിക്കുകയാണോ എന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചു. ഞാൻ കസാലയിലേയ്ക്കു വീണു. താഴത്തു കിടന്ന വടി വളച്ചൊടിച്ചു് ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേയ്ക്കെറിഞ്ഞു. മനസ്സിൽ ഓർമ്മകൾ ഓളം തല്ലുകയാണു്—ബാല്യകാല സ്മരണകൾ.

എന്റെ കൊച്ചുമകന്റെ വാക്കുകൾ ഒരു വണ്ടിനെപ്പോലെ എന്റെ ഹൃദയത്തിലിരുന്നു മൂളുകയാണു്. "ലില പറഞ്ഞു ഒപ്പു വേണോന്നു്" അവന്റെ കണ്ണുനീരിൽ കുളിച്ചുള്ള നിൽപ്പു്. ഞാൻ ഓർത്തുപോകുകയാണു് എൻറച്ഛന്റെ മുമ്പിൽ ഞാൻ ചെറുപ്പത്തിൽ ചൂളി വിറച്ചുനിന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇതേ കാരണത്തിനു് അടിമേടിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

എന്റെ കൊച്ചുമകനെപ്പോലെ അന്നെനിക്കുമുണ്ടായിരുന്നു ഒരു കൊച്ചുകളിത്തോഴി—കൊച്ചുമ്മിണി. ദേഹവും ദേഹിയും പോലെ ഞങ്ങളങ്ങനെ കളിച്ചു തകർത്തു നടന്നിരുന്നു. എന്റെ കണ്ണുകൾ തുറന്നിട്ട ജാലകത്തിലൂടെ വടക്കേ വേലിക്കെട്ടിന്റെ പരിസരത്തു് ചുറ്റിപ്പറ്റി നിന്നു. വേലിക്കെട്ടിനപ്പുറത്തു് ഒരു മാവു വളർന്നു് പന്തലിച്ചങ്ങനെ നില്പുണ്ടു്. എത്ര എത്ര ബാല്യകാലസ്മരണകളാണു് ആ മാവിനെച്ചുറ്റിത്താവളം വച്ചു നില്ക്കുന്നതു്. ഞങ്ങൾ മണ്ണുവാരിക്കളിച്ചിട്ടുള്ളതു് ആ മാവിൻ ചുവട്ടിൽ വച്ചാണു്. ആനയും കുതിരയും കയറിക്കളിക്കാറുള്ളതു് അതിന്റെ താഴ്ന്നു് നിലംപറ്റിക്കിടന്നിരുന്ന കൊമ്പിലിരുന്നാണു്. ഇന്നിവിടെ ആ കൊമ്പും കാണുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ തന്നെ പിരിഞ്ഞു. അക്കാലങ്ങളെല്ലാം വെറും സ്മരണകൾ മാത്രമായി. പിന്നെന്തിനു് ആ കൊമ്പുമാത്രം അവിടെ അവശേഷിക്കുന്നു; എന്നുവച്ചിട്ടായിരിക്കാം അതുണങ്ങിപ്പോയതു്.

ഇന്നലെക്കഴിഞ്ഞതു പോലെ ഇന്നും ഞാനോർക്കുന്നുണ്ടു് ഞങ്ങളുടെ സ്കൂളിലേക്കുള്ള പോക്കു്. സിൽക്ക ഫ്രാക്കും ധരിച്ചു് കുഞ്ഞിക്കൈത്തണ്ടയിൽ സ്ലേറ്റും താങ്ങി എന്റെ തോളുരുമ്മിയാണു് അവൾ സ്കൂളിലേക്കു് പോരുന്നതു്. അങ്ങകലെ ഇടവഴിയിൽ ചെന്നവസാനിക്കുന്ന വയൽ വരമ്പിലൂടെയാണു് ഞങ്ങളും അന്നുപോയിട്ടുള്ളതു്. ആ ഇടവഴി കുളത്തിന്റെ അരുചേർന്നാണു് കടന്നുപോകുന്നതു്. രാവിലെ നൂറുകണക്കിനു് ആമ്പൽപ്പൂക്കൾ ആ കുളത്തിൽ വിരിഞ്ഞു പൊന്തുന്നുണ്ടാകും—മഞ്ഞിന്റെ മൂടുപടമിട്ടു് കുഞ്ഞോളത്തിൽ കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന

സുന്ദരികളെപ്പോലെ, പൊട്ടിവിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ആ ആമ്പൽപ്പൂക്കളെ കൊച്ചമ്മിണി അങ്ങനെ വിടർന്ന കണ്ണുകളുമായി നോക്കിനില്ക്കും. സൌന്ദര്യബോധമുള്ളവരാരും അങ്ങനെ നിന്നുപോകും. അതിലൊന്നവളുടെ കയ്യിൽക്കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ എന്നവളാശിക്കും. ഒരിക്കൽ അവളുടെ ആഗ്രഹം എന്റെ മുമ്പിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സന്തോഷം കൊണ്ടു് ആ മുഖം വികസിച്ചു കാണുന്നതാണു് എന്റെയും സന്തോഷം. എന്റെ സ്ലേറ്റും പുസ്തകവും അവൾ വാങ്ങിപ്പിടിച്ചു. ഞാൻ നിക്കർ വലിച്ചു കയററിപ്പിടിച്ചു് കുളത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങി. കരയ്ക്കടുത്തൊന്നും പൂവുണ്ടായിരുന്നില്ല. വളരെ എത്തിച്ചു ഞാനൊരു പൂ പറിക്കാൻ തുടങ്ങി. പൂവിൽപ്പിടിച്ചതും കാൽതെററിയതും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു. എന്റെ ഉടുപ്പും നിക്കറും എല്ലാം നനഞ്ഞു. പക്ഷെ ചുവന്ന ഇതളുള്ളൊരാമ്പൽപ്പൂ എന്റെ കയ്യിലായി. എന്റെ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലം ആ കൊച്ചുറാണിയുടെ കൈക്കുമ്പിളിൽ വച്ചുകൊടുത്തു. ആ ആമ്പൽപ്പൂവിന്റെ പ്രതിബിംബംപോലെ അവളുടെ മുഖം വികസിച്ചു. പക്ഷേ എന്റെ നനഞ്ഞ വേഷം കണ്ടപ്പോൾ പേടിയാണു് അവളുടെ കണ്ണിൽ നിഴലിച്ചതു്. എനിക്കു തല്ലുകിട്ടുമെന്നവൾക്കു പേടിയുണ്ടു്. കുളത്തിലിറങ്ങരുതെന്നു് അച്ഛൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. നനഞ്ഞു ചെല്ലുമ്പോൾ തല്ലു കിട്ടുമെന്നെനിക്കുറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഞാനവളെ പറഞ്ഞു വിശ്വസിപ്പിച്ചു, എന്നെ തല്ലില്ലെന്നു്. അന്നു ഞാൻ നനഞ്ഞു വന്നു കയറിയപ്പോൾ ഉടപുകഞ്ഞതു് ഇന്നും ഞാൻ ഓർക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ ഇന്നെനിക്കവനെ തല്ലാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്തുകൊണ്ടു്? അതെനിക്കു തന്നെ നിശ്ചയമില്ല.

ഞങ്ങളുടെ കാൽപ്പാടുകൾ പതിഞ്ഞ അതേ വരമ്പിലൂടെയാണു് ഇന്നവർ പോകുന്നതു്. പക്ഷെ അവർ ഞങ്ങളുടെ പാദങ്ങളെ പിൻതുടരുകയാണോ? എങ്കിൽ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായുള്ള വേർപാടിനുള്ള മുഹൂർത്തം അത്ര വിദൂരമല്ല, ഇന്നു വരെ പിൻതുടർന്നിട്ടുള്ളവരുടെ അനുഭവം അതാണു്. അപ്പോൾ അവർക്കു് മറിച്ചൊരനുഭവം ഉണ്ടാകാൻ ഇടയില്ലല്ലൊ.

ലില്ലി കൊച്ചമ്മിണിയുടെ ഇളയ പുത്രിയാണു്, ബാബു എന്റെ ഓമനപ്പുത്രനും.

ചരിത്രം ആവർത്തിക്കുകയാണോ? തകർന്നുപോയൊരു സ്വപ്നം പെറുക്കിയെടുത്തു് രണ്ടാമതൊന്നു വാർക്കാനുള്ള പരിപാടിയാണോ? എന്നാൽ അതും തകരില്ലെന്നാരു കണ്ടു? അവരുടെ കപ്പൽ നിയന്ത്രണമററ വേഗതയിൽ കാലത്തിന്റെ പാറക്കെട്ടിലേയ്ക്കാണവരെ നയിക്കുന്നതു്. അതവിടെച്ചെന്നിടിച്ചു തകരും. പിന്നെ രണ്ടുപേരും രണ്ടുവഴിക്കു തിരിയും—ഒരിക്കലും ഒന്നിച്ചു ചേരാത്ത രണ്ടു വഴികൾ.

വേരായാലെന്തഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നാലും കൊച്ചമ്മിണി ഒരു കൊച്ചുസുന്ദരിയായിട്ടാണു് എനിക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്. സ്നേഹമുള്ളൊരു പെണ്ണു്. ആത്മാർത്ഥതയുള്ളൊരു ഹൃദയത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥ, ഇതാണെനിക്കവളെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായം. അതാണു ഞാനവളെ ഇഷ്ടപ്പെടാനും കാരണം. അന്നു ഞങ്ങൾ മിഡിൽ സ്കൂളിലാണു് പഠിക്കുന്നതു്. എന്നിൽ അവൾക്കെന്തോ കൂടുതൽ അധികാരമുള്ള മട്ടിലാണു് അവളുടെ പ്രവൃത്തികൾ. എന്റെ മുറിയിൽ വന്നാൽ ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന പുസ്തകവും കടലാസ്സും അവൾ പെറുക്കിയടുക്കി വയ്ക്കും. ചന്തപോലെ കിടക്കുന്നതുകണ്ടില്ലേ എന്നൊരു കമന്റും ചമത്തും. എന്നിട്ടു് കുസൃതിച്ചിരിയോടെ എനിക്കൊരു താക്കീതും തന്നേക്കും—ഒരാളുടയായ താക്കീതു്.

ഇനിയിതെല്ലാം ഉലയിട്ടാലുണ്ടല്ലോ?"

ഓ, നീ എന്തെടുക്കും" ഞാൻ ചോദിക്കും.

"ഞാനൊന്നു പിച്ചുതരും" അവളതു പറയുകയേയുള്ളു. ചെയ്യില്ലെന്നെനിക്കറിയാം. എന്നെ അവൾക്കു വേദനിപ്പിക്കുന്നതിഷ്ടമില്ല. അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിതുവരെ വേദനിപ്പിച്ചിട്ടുമില്ല.

കാലചക്രം തിരിയുകയാണു്. ഞങ്ങൾ ഹൈസ്കൂളിലെത്തി. ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹബന്ധത്തിനു അതുവരെയും മനസ്സിലാകാത്ത ചില അർത്ഥമുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി. ഞങ്ങൾ പ്രണയബദ്ധരാണെന്നു ക്ലാസ്സിൽ എല്ലാവർക്കുമറിയാം. ചിലപ്പോൾ ക്ലാസ്സിലെ ബോർഡിൽപോലും ഞങ്ങളുടെ പേരുകൾ കൂട്ടിലടിപ്പിച്ചുള്ള ചില പുതിയ Equations കാണാം. കുസൃതിപ്പിള്ളേരുടെ ജോലിയാണതു്. ഫോർത്തുഫാറത്തിൽ രണ്ടു ഡിവിഷനിലായതു ഭാഗ്യമാണെന്നെനിക്കു തന്നെ തോന്നിയിട്ടുണ്ടു്.

അവൾ അടുത്തുകൂടെയെങ്ങാനും കടന്നുപോയാൽമതി കൂട്ടുകാരായ ചില ബോറന്മാരുടെ കമൻറടി തുടങ്ങാൻ. രവീന്ദ്രൻ ഭാഗ്യവാനല്ലേ. ആ കൊച്ചുകള്ളിയുടെ ഉടമസ്ഥനായില്ലേ? എന്നിട്ടൊക്കെ അവളും കേൾക്കത്തക്കവിധത്തിൽ വിളിച്ചുപറയും 'രവീടെ കരളല്ലേടാ, ആ പോണതു.'

അതും കേട്ടുകൊണ്ടവൾ വ്രീളാനമ്രമുഖിയായിപ്പോകുന്നതു കാണണം. ചുണ്ടിൽ പൊട്ടിച്ചുവരുന്ന പുഞ്ചിരി പുസ്തകംകൊണ്ടമർത്തി അവൾ കടന്നുപോകുന്നതു കാണുമ്പോൾ എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ നൂറു നൂറു പൂക്കൾ പൊട്ടി വിരിയുകയായിരിക്കും.

ഞാനന്നു വൈകിട്ടു വെറുതെ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി കൊച്ചമ്മിണിയുടെ വീട്ടിൻെറ പടിക്കൽ വന്നപ്പോൾ അറിയാതെ പാദങ്ങൾ അങ്ങോട്ടു നീങ്ങി. അപ്പോഴാണു ഞാനോർത്തതു അവളുടെ 'കെമിസ്ട്രി' ടെക്സ്റ്റു ഒന്നു വാങ്ങേണ്ട കാര്യം. എൻെറ 'കെമിസ്ട്രി'യുടെ ടെക്സ്റ്റു എവിടെയോ കളഞ്ഞുപോയി. രണ്ടു മൂന്നു പാഠം വരയ്ക്കുവാനുണ്ടു്: ഞാൻ കയറിച്ചെല്ലുമ്പോൾ അവൾ ഇറയം അടിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു.

'ഓ, കൊച്ചമ്മിണിയമ്മ വീട്ടുവേലയിൽ മുഴുകി നില്ക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടല്ലോ?' ഞാൻ വെറുതെ കളിയായിട്ടു ചോദിച്ചു.

'ഓ...ഹോ, രവീന്ദ്രൻനായർ തെണ്ടാനിറങ്ങിയിരിക്കുകയാണല്ലോ അല്ലേ?' അവൾ തിരിച്ചടിച്ചു.

'കളിയെല്ലാം കളഞ്ഞു ആ കെമിസ്ട്രി ടെക്സ്റ്റ് ഒന്നിങ്ങെടുത്തുതന്നേ.'

'എനിക്കു നാളെ ആവശ്യമുണ്ടല്ലോ.'

'നിനക്കേതു പിരിയേഡാ കെമിസ്ട്രി.'

"ഉച്ചയ്ക്കുശേഷം സെക്കൻറു പിരിയേഡാ" അവൾ ടൈംടേബിൾ നോക്കിയിട്ടു പറഞ്ഞു.

'ഉച്ചയ്ക്കു വരച്ചു തീർത്തിട്ടു ക്ലാസ്സിൽകൊണ്ടു വന്നു തന്നേക്കാം പോരെ.'

'അയ്യോ വേണ്ടാ ക്ലാസ്സിൽ കൊണ്ടു തരണ്ട.'

'അതെന്താ?'

'അല്ലാതെതന്നെ കൂട്ടുകാരി ജന്തുക്കളെന്നെ കളിപ്പിച്ചുകൊല്ലുന്നു. എനിക്കു നാണമായിട്ടു വയ്യാ.'

ഓ, അപ്പോൾ വലിയൊരു കുഴപ്പമുണ്ടല്ലോ?' ഞാൻ ഊറിവന്ന ചിരിയൊതുക്കിയിട്ടു പറഞ്ഞു.

'അതെന്താ പുസ്തകം തരാനാ, അതു വൈകിട്ടു തന്നാമതി.'

'അതല്ല'

'പിന്നെ'

'അതു പറയുമ്പോ നിനക്കു നാണമായാലോ.'

'കളിയാക്കാതെ വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിപ്പറ.'

'അല്ലാ, ഞാനൊന്നോർക്കയായിരുന്നു.'

'അതല്ലേ, എന്താന്നു ചോദിച്ചേ.'

'കുറച്ചുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞു നിന്നെ ഞാൻ കല്യാണം കഴിച്ചാലും നിനക്കെൻെറകൂടെ നടക്കാനൊന്നും സാധിക്കില്ലല്ലോന്നു വിചാരിക്കയായിരുന്നു'.

'ഒന്നു മിണ്ടാതിരിക്കുന്നുണ്ടോ രവി' അവളുടെ മുഖത്തു നാണം നിഴലിട്ടുനിന്നു. ആ കവിൾത്തടങ്ങൾ അരുണാഭമായി. ചുണ്ടുവരെ എത്തിയ പുഞ്ചിരി അവൾ നുണഞ്ഞിറക്കി. ഞങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ ഒരു നിമിഷം തമ്മിലിടഞ്ഞു. അവൾ കുനിഞ്ഞു കാൽകൊണ്ടു തറയിൽ വരച്ചുനിന്നു.

'അല്ലാ അപ്പോഴും നിനക്കു നാണമാകില്ലേ, ആളുകളെല്ലാം പറയും ആ പോകുന്നതാരാണെന്നറിയാമോ? രവീടെ...'

അവൾ സന്തോഷംകൊണ്ടും നാണംകൊണ്ടും വീർപ്പുമുട്ടി നില്ക്കുകയാണു്.

'ഞാനീ രവിയോടു തോറ്റു. നാളെ ക്ലാസ്സിൽതന്നെ കൊണ്ടുതന്നേക്കു്, അപ്പോൾ തീർന്നില്ലേ?'

'ഇല്ല, ഒന്നുകൂടിയുണ്ടായിരുന്നു.'

'എന്താ, അതും കൂടിയൊന്നു പറഞ്ഞിട്ടു പോയാട്ടെ.'

ഈ വീട്ടുജോലിയൊക്കെ നന്നായിട്ടു വശമാക്കണേ.'

‘എന്താ എനിക്കുവല്ല്യയിടത്തും വിട്ടുജോലി കണ്ടുവച്ചിട്ടുണ്ടോ?’

‘അതല്ല. ഒരു വേലക്കാരത്തിയെ നിറുത്താനുള്ള സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയില്ലെങ്കിലും നമുക്കന്നു കഴിഞ്ഞുകൂടണ്ടേ എന്നു വച്ചിട്ടു പറഞ്ഞതാ.’

‘ഇപ്പോൾ എല്ലാം തീർന്നില്ലേ? എന്നാലെ കൂട്ടുകാരെന്നു പറയുന്ന കുറെ പൂവാലികളിപ്പൊക്കത്തിലിരിപ്പുണ്ടാകും. അങ്ങോട്ടു ചെന്നേ വേഗം. ഈ പുസ്തകം അവരേക്കൂടി കാണിക്കണേ, എന്നിട്ടുവേണമവർക്കെന്നെ നാളെ കളിപ്പിക്കാൻ.’

ജീവിതം എത്ര സുന്ദരമാണെന്നു എനിക്കു തോന്നിയിരുന്നു. പൊട്ടിവിടരുന്ന പൂക്കളും പുഞ്ചിരിക്കുന്ന പൂനിലാവും നിറഞ്ഞതാണു ജീവിതമെന്നായിരുന്നു എന്റെ ധാരണ. പൂങ്കാവനത്തിൽ ചെറുതെന്നലിൽ ആലോലം ഉലയുന്ന പൂതലകളിൽ ഇക്കിളിയിട്ടുകൊണ്ടു മുരണ്ടുനടക്കുന്ന ഒരു വണ്ടിനെപ്പോലെ ഭാഗ്യവാനായിരുന്നു ഞാനന്ന്. ഇന്നെനിക്കു ബോധമുണ്ട്, ജീവിതം ഒരു പുഷ്പശയ്യയല്ല, അതിൽ മുള്ളുകളും കാണാനിടയുണ്ടെന്ന്.

ആ സ്വപ്നങ്ങളെല്ലാം വിരിയാതെ തന്നെ കരിഞ്ഞുപോയി. വേദനയോടെ അയവിറക്കാനുള്ള സ്മരണകൾ മാത്രം അവശേഷിച്ചു.

മുററത്തേക്കു ചാഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ആ ചെമ്പരത്തിക്കൊമ്പിൽ രണ്ടു പൂമൊട്ടുകൾ പൊട്ടിവിരിയുവാൻ കാത്തുകാത്തു നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഞാനാ പൂമൊട്ടുകളെ നിർന്നിമേഷനായി നോക്കിയിരുന്നു. രാവിലത്തെ കുളിർതെന്നലിൽ ആ കൊച്ചു ചില്ല [പൂമൊട്ടുകളെയും പേറിക്കൊണ്ടു നൃത്തംവയ്ക്കുകയാണ്. ആ പൂമൊട്ടുകളും ഒരു കമനീയസ്വപ്നത്തിൽ മയങ്ങിക്കിടക്കുകയായിരിക്കും. ഒരു സുദിനത്തിൽ പ്രഭാതത്തിലെ മൂടൽമഞ്ഞിലൂടെ അവ പുഞ്ചിരിക്കും. കുളിർതെന്നലിൽ ഒന്നിച്ചു നൃത്തംവയ്ക്കും. കരളും കരളും ചേർന്നു അന്യോന്യം ഇക്കിളി പകരും. അതെ, സുന്ദരസ്വപ്നം. എത്ര നീതികേടായിരിക്കും, ഒന്നാലോചിച്ചുനോക്കൂ, ഒന്നിച്ചു വിടരേണ്ട ആ പൂമൊട്ടുകൾ—ഒന്നിച്ചു വിടരാൻ ആഗ്രഹിച്ച ആ മൊട്ടുകൾ വിരിയുന്നില്ലെങ്കിൽ. അതിൽ ഒന്നു മാത്രം വികസിക്കുന്നു—വാടിത്തളരുന്നു. അന്നേരമാണു മററതു വികസിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കുക—കരിഞ്ഞുപോയ സ്വപ്നങ്ങളുമായി. ഒററപ്പെട്ടവനെപ്പോലെ ആ പൂവു ഒരുകൊച്ചുകാററിൽ വിറച്ചുനില്ക്കും. അങ്ങനെ വരാതിരിക്കട്ടെ എന്നു ഞാൻ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞുപോയി.

കാലം ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കാത്തുനിന്നില്ല. അതു മുന്നോട്ടു കടന്നുപോയി. ഒരു ഞെട്ടിലെ രണ്ടു പൂക്കളെപ്പോലെ വളർന്നവരാണു ഞങ്ങൾ. പക്ഷെ ഒന്നു രണ്ടു കൊല്ലംകൊണ്ടു കാലം അവളിൽ വലിയ മാററങ്ങൾ വരുത്തിക്കളഞ്ഞു. പാവാട മാറി ഹാഫ്സാരിയിൽ കയറി, അവൾ അവിടുന്നു സാരിയിലേക്കും. ഇന്നവൾ പാവാടയും ചുററിക്കൊണ്ടു തുള്ളി നടക്കുന്ന എന്റെ കളിത്തോഴിയല്ല; സാരിയും ചുററി നടക്കുന്ന അടക്കവുമൊതുക്കവുമുള്ള ഒരു യുവതിയാണ്. ഞാൻ എന്നെ സ്വയമൊന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കി—മീശ മുളയ്ക്കാത്ത ഒരു കൊച്ചുപയ്യൻ—ഏകദേശം പണ്ടത്തെപ്പോലെതന്നെ. നോക്കൂ പ്രകൃതിയുടെ ഒരു വികൃതി. എന്നെ നിസ്സഹായനായി നോക്കിനിറുത്തിയിട്ടാണു പ്രകൃതി അവളിൽ ഈ ചിത്രവേലകളെല്ലാം ചെയ്തുപിടിപ്പിച്ചതു്. ഞങ്ങളുടെ കരളിൻ നൊമ്പരം അല്പമെങ്കിലും അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ പ്രകൃതി ഇതിനു തുനിയുകയില്ലായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഈ നൊമ്പരപ്പെടുത്തൽതന്നെ പ്രകൃതിയുടെ വിനോദമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ആ വിനോദം എത്ര ക്രൂരമാണ്?

ഞങ്ങൾ സ്കൂൾഫൈനൽക്ലാസിലെത്തി. എന്റെ ചില കൂട്ടുകാർ പറഞ്ഞു ‘അവളങ്ങു വല്ലാതെ വളർന്നുപോയല്ലോടാ. ഇനി നീ വെറുതെ സ്വപ്നം കാണണ്ടാ.’ വാസ്തവമാണെന്നെനിക്കുമറിയാം. ഇപ്പോൾ ഞാനവളുടെ കൊച്ചനിയനാണെന്നേ തോന്നൂ. അവൾ അത്രയ്ക്കു വളരെ വളർന്നുകളഞ്ഞു.

ആ മദ്ധ്യവേനലവധിയിൽ അവളുടെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചു. എന്നോടു ആരും ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല. അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനു ചോദിക്കണം. ഞങ്ങൾക്കു ഒടുവിൽ മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടു അതങ്ങനെ അവസാനിക്കാനേ വഴിയുള്ളുവെന്ന്. പക്ഷെ നിശ്ശബ്ദമായൊന്നിനുവേണ്ടി ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയം നൊമ്പരപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൾക്കും രണ്ടുതുള്ളി

പരിഷത്തിന് ഇരുപത്താറു വയസ്സ്!

(ഡി. ബാബു പോൾ, കറുപ്പംപടി)

കേരള സാഹിത്യപരിഷത്തിനു് ഇരുപത്താറു വയസ്സു തികയുന്നതു കുറിക്കുവാൻ കോട്ടയത്തെ വറുഗീസു മാപ്പിള നഗറിൽ 1957 ഒക്ടോബർ മൂന്നു മുതൽ ഏഴുവരെ തീയതികളിൽ നടന്ന ആ സാഹിത്യമഹോത്സവം കേരളത്തിന്റെ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയെ ഒന്നു പിടിച്ചു കുലുക്കി.

കേന്ദ്രമന്ത്രി ശ്രീ ഹുമയൂൺ കബീറാണു് ഈ സമ്മേളനം ഉൽഘാടനം ചെയ്തതു്. തികഞ്ഞ ഒരു പണ്ഡിതനും സഹൃദയനായ ഒരു സാഹിത്യകാരനും ആയ അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രസംഗം തികച്ചും ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു. ശ്രീ കബീർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു് ദുർവ്വഹമായ ഒരു കടമ നിർവ്വഹിക്കാനുണ്ടു്. ജീവിതമൂല്യങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പോകുന്നതോടുകൂടിത്തന്നെ അനശ്വരപ്രചോദനത്തിനായി ചുററുമുള്ള ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇഴുകിച്ചേരുകയും വേണം. ഈ ദുർവ്വഹമായ ചുമതല ഒരു ജനതയെ മറെറാരു ജനതയ്ക്കു് കാണിച്ചുകൊടുക്കാനും അങ്ങിനെ മനുഷ്യരാശിയുടെ ജീവിതത്തെ സമ്പന്നമാക്കാനും സർഗ്ഗശക്തിയുള്ള കലാകാരനെ സഹായിക്കുന്നു." വൈയക്തികവും ഭാഷാപരവുമായ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ മറികടന്നു മുന്നോട്ടു പോകുവാൻ അദ്ദേഹം സാഹിത്യകാരന്മാരെ ആഹ്വാനം ചെയ്തു. മലയാളഭാഷയെ മററുള്ളവർക്കു് പരിചയപ്പെടുത്തി

കണ്ണുനീർ എനിക്കുവേണ്ടി പൊഴിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ. അതിനപ്പുറം അവൾ നിസ്സഹായയാണു്.

ഞാൻ സമുദായത്തിന്റെ മുന്നിൽ വെറുമൊരു പയ്യനാണു്. വിവാഹത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കാൻപോലും എനിക്കവകാശമില്ല. അവൾ വിവാഹപ്രായം തെററി നില്ക്കുന്നൊരു യുവതിയും—ഞങ്ങളങ്ങനെ അകന്നു—എന്നന്നേക്കുമായി അകലാതിരിക്കാനാഗ്രഹിച്ച ഞങ്ങൾ എന്നന്നേക്കുമായി അകന്നു—വേദനയോടെ.

ജീവിതസമുദ്രം ഞങ്ങളുടെമുൻപിൽ നിവർന്നു കിടക്കുകയാണു്. അതിന്റെ തീരത്തിൽ തെമിച്ചിരുന്നു ഞങ്ങൾ ചിപ്പിയും മണലും വാരിക്കളിച്ചു. പക്ഷേ കാലം അവളെ ജീവിതത്തിന്റെ അലയാഴിയിലേക്കു തള്ളിയിട്ടു. അവളങ്ങനെ അകന്നകന്നുപോകുന്നതും നോക്കിക്കൊണ്ടു ഞാൻ വേദനയോടെ കരഞ്ഞു നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു—നിസ്സഹായതയോടെ. മണലും ചിപ്പിയും അപ്പോഴും എന്റെ കയ്യിലുണ്ടു്.

ഞാൻ ഇന്റർമീഡിയററിനു പഠിക്കുമ്പോഴാണു അവളൊരമ്മയായതു്. വർഷം രണ്ടു മൂന്നു കഴിഞ്ഞു. ഒരുദിവസം കോളേജിൽ നിന്നു വരുമ്പോഴാണു പിന്നെ ഞാനവളെ കാണുന്നതു്. ഇളയ കുഞ്ഞിനെ അവൾ എടുത്തിട്ടുണ്ടു്. മൂത്ത കുട്ടി അവന്റെ അച്ഛന്റെ കയ്യും പിടിച്ചു പുഞ്ചിരിയോടെ നടന്നുപോകുന്നു. എന്റെ കളിത്തോഴിയായിരുന്നവളാണു ആ പോകുന്നതെന്നെനിക്കു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്റെ കയ്യിൽ അപ്പോഴും പുസ്തകമാണു്. ജീവിതത്തിന്റെ വിജയത്തിൽ ഞാനവളിലും വളരെ താഴ്ന്ന പടിയിലാണെന്നെനിക്കു തോന്നി.

എന്റെ കൊച്ചുമോന്റെ കയ്യും പിടിച്ചു പോയ ലീലയുടെ ചരിത്രം അപ്പോഴും എന്റെ മനോമുകുരത്തിൽ മായാതെനിന്നു. എത്രകാലമാണങ്ങനെ അകലാതെ നില്ക്കും? ഒരു സുദിനത്തിൽ അവളും അവന്റെ കൈ വിട്ടുപോകും; അല്ലെങ്കിൽ പോകാൻ നിർബ്ബന്ധിതയാകും—യൗവനത്തിന്റെ കളിത്തൊട്ടിലേറി ജീവിതത്തിന്റെ ചക്രവാളസീമയിലേക്കു്.

അതെ, കാലത്തിന്റെ ഇതളുകൾ കൊഴിയുമ്പോൾ അവൾക്കും പറയാനനേകമായിരിക്കും. കദനത്തിന്റെയൊരു കഥ.

കൊടുക്കുവാൻ പരിഷത്തിനു് പ്രത്യേകമായ കടമയുണ്ടെന്നു് മന്ത്രി ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം ഒരുതരം ശവംതേങ്ങലായിരുന്നു എന്നു പറയാം. പരിഷദ്വാർഷികത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തു നിന്നു ഇത്തരം ഒരു പ്രസംഗം ഏറെപ്പേർ പ്രതീക്ഷിച്ചു കാണുകയില്ല.

ശാസ്ത്രസാഹിത്യ സമ്മേളനം ഉൽഘാടനം ചെയ്ത ശ്രീ മുണ്ടശ്ശേരി ഉന്നയിച്ച പ്രശ്നം വളരെ ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു : കഴിഞ്ഞ ഇരുപത്താറു കൊല്ലക്കാലത്തിനിടയിൽ ഈ രാജ്യത്തെ പൊതുജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിനു് എന്തു സംഭാവന ചെയ്യുവാൻ പരിഷത്തിനു് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

പുസ്തക ചിത്ര പ്രദർശനം ഉൽഘാടനം ചെയ്തുകൊണ്ടു്, മുഖ്യമന്ത്രി, സ്റ്റേറ്റുലവൽ വരെയുള്ള ഭരണവും സ്റ്റേറ്റിലെ പരമാവധി വിദ്യാഭ്യാസവും സ്വന്തഭാഷയിലാക്കുകയും അതേ സമയം ഇന്ത്യൻ ഐക്യത്തിന്റെ പ്രതീകമായി ഒരു പൊതുഭാഷ അംഗീകരിക്കുകയും വേണമെന്നു് പറഞ്ഞു.

മലയാളസാഹിത്യ സമ്മേളനാദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന മാരാർക്കൊരു സംശയം : ഈ പരിഷത്തും സാഹിത്യഅക്കാദമിയും രണ്ടുംകൂടെ എന്തിനാണെന്നു്.

ഗ്രന്ഥശാലാസമ്മേളനം ഉൽഘാടനം ചെയ്തതു് 'നമ്മുടെ കുറ്റിപ്പുഴസ്സാറാ'ണു്. "ശരീരത്തിൽ നൂൽബന്ധമില്ലാതെ നിന്നാൽ സഹിക്കാം ; പക്ഷെ മനസ്സിന്റെ നഗ്നത സഹിക്കാൻ വയ്യാ. ഇന്നത്തെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അനവധി കള്ളനാണയങ്ങളുണ്ടു്. വായനക്കാരുടെ അഭിരുചിയെ അധഃപതിപ്പിക്കുന്ന ഈ രീതി നിറുത്തുക തന്നെ വേണം," എന്നിങ്ങനെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. രാമായണവും മഹാഭാരതവും വിലപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളാണെന്നും അവയെക്കൊണ്ടു് അടിത്തറ കെട്ടിയിട്ടു വേണം മുന്നോട്ടു പോകുവാൻ എന്നും ശ്രീ കുറ്റിപ്പുഴ പ്രസ്താവിച്ചു.

കുട്ടികളുടെ സമ്മേളനം ഇത്തവണത്തെ ഒരു പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. നാളെ നാടു ഭരിക്കേണ്ടുന്നവരെപ്പറ്റിയും നാടിന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റിയും നാം ആശങ്കപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നു് ആ സമ്മേളനം തെളിയിച്ചു.

കവിസമ്മേളനം ഏറെപ്പേർ ആശയോടെ കാത്തിരുന്ന ഒന്നാണു്. പക്ഷെ ആ ആശയുടെയും പ്രതീക്ഷയുടെയും മേൽ പച്ചവെള്ളം കോരിയൊഴിക്കുകയാണു് കവിസമ്മേളനം ചെയ്തതെന്നു് ഒരു അഭിപ്രായമുണ്ടു്. എന്തോ ?

മൂന്നാം മലയാളസാഹിത്യ സമ്മേളനത്തിൽ വച്ചു് മലയാളനോവലുകൾ ജീവിതത്തെ കുറെക്കൂടെ ആഴത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു് ശ്രീ ഗുപ്തൻ നായർ പറഞ്ഞു.

ഈയാണ്ടിൽ കേരളത്തിലുണ്ടായ ഏറ്റവും വലിയ സാംസ്കാരികോത്സവമായിരുന്നു പരിഷദ്വാർഷികം എന്നു് നിസ്സംശയം പറയാം. ന്യൂനതകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നല്ല ; എങ്കിലും നേട്ടങ്ങൾ കോട്ടങ്ങളെ കവച്ചു വച്ചു.

സമ്മേളനസ്ഥലത്തെ അലങ്കാരം പ്രശംസാർഹമായിരുന്നു. "രാഷ്ട്രീയങ്ങളായ അഭിപ്രായഭിന്നതകളും മത്സരങ്ങളും ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളുടെ മാനസികാരോഗ്യത്തെ താറുമാറാക്കിയിട്ടില്ലെന്നു് അതു് തെളിയിച്ചു."

കുട്ടികളുടെ സമ്മേളനം ഒരു വിജയമായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. വിവിധഭാഷകളിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരെ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തി പരിഷൽപരിപാടികളിൽ പങ്കെടുപ്പിക്കുന്നതു് നല്ലതു തന്നെ. പുതിയൊരു ഭാരതീയ സംസ്കാരം കെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ള കേരളത്തിന്റെ ഒരു വിനീത ശ്രമമായി ഇതിനെ പരിഗണിക്കാം.

പത്രപ്രവർത്തനം, ഗ്രന്ഥശാലാപ്രസ്ഥാനം, പ്രസിദ്ധീകരണം തുടങ്ങി സാഹിത്യത്തിന്റെ 'പുറംപോക്കി'ൽ കിടക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ പരാമർശിച്ചതു നന്നായി. കലാപരിപാടികളുടെ വൈപുല്യവും വൈവിധ്യവും ആകർഷകമായിരുന്നു—ചവിട്ടു നാടകം തൊട്ടു് സൈക്ലോരമായോടുകൂടിയ നൃത്തസംവിധാനം വരെ.

സമ്മേളനത്തോടനുബന്ധിച്ചു നടത്തിയ പ്രദർശനം ഒരു പുതുമയും വിജയവും ആയിരുന്നു. വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തൊട്ടു് എം. പി. പോൾ വരെയുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരുടെയും ചിത്രങ്ങൾ, അവരുടെ കൈപ്പടകൾ, പഴയ പത്ര മാസികകൾ, കൈയ്യെഴുത്തു മാ

"വിട തരിക"

ഗദ്യകവിത

(കരിമ്പുഴ രാമകൃഷ്ണപിള്ള, Cl. IV Philosophy)

ഈ കലാലയത്തിൽ

അവർ വന്നുചേർന്നു;

വിദ്യാർത്ഥികൾ.

ഗ്രാമത്തിൻെറ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു്—

പച്ചവിരിച്ച പാടങ്ങളും,

പ്രശാന്തഗംഭീരമായ കൊച്ചാറുകളും,

സമൃദ്ധിയുടെ നിറകുടങ്ങളേന്തിയ തെങ്ങിൻതോപ്പുകളും,

ശാന്തിയുടേയും സമാധാനത്തിൻെറയും പൊന്നൊളി പരത്തുന്ന കൊച്ചുകൊച്ചു കുടിലുകളും,

സൗഹൃദത്തിൻെറയും ശാശ്വതസ്നേഹത്തിൻെറയും പ്രഭാപ്രസരം പരത്തുന്ന സാഹോദര്യത്തിൻെറയും ആർപ്പുവിളികളും,

തിങ്ങിത്തിങ്ങുന്ന ചെറിയ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു്!

മാമലനാടിൻെറ വിരിമാറിൽനിന്നു്—

കുററിച്ചെടികളും കൂററൻ വൃക്ഷങ്ങളും ഒപ്പം വളരുന്ന, മൊട്ടക്കുന്നുകളും ഊക്കൻപാറക്കെട്ടുകളും അഭിമുഖമായി നോക്കിനില്ക്കുന്ന,

വാനമ്പാടികളും രാക്കുയിലുകളും കളകൂജനം കൊണ്ടു് അന്തരീക്ഷം മുഖരിതമാക്കുന്ന,

പാറക്കെട്ടുകളിൽ തട്ടി ജലബിന്ദുക്കളുടങ്കി ദിനകരൻെറ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ മഴവില്ലു സൃഷ്ടിച്ചു സ്വയം കൃതാർത്ഥതയോടെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു ആനന്ദത്തിൻെറയും ആഹ്ലാദത്തിൻെറയും നാദവും പാദവും പൊന്തിച്ചു കൊണ്ടു ദ്രുതഗതിയിൽ കാട്ടാറുകൾ പ്രവഹിക്കുന്ന,

അദ്ധ്വാനത്തിൻെറ മണ്ണായ മലനാട്ടിൽനിന്നു!

നയനാനന്ദകരമായ നഗരത്തിൻെറ നടുവിൽനിന്നു്—

അകൃത്രിമവും അനവദ്യസുന്ദരവുമായ പ്രകൃതിയിൽ മനുഷ്യൻെറ മരവിച്ച കരങ്ങളാൽ നാഗരികതയുടെ യാന്ത്രികമായ പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും കൂട്ടിയിണക്കിയ,

വൈദ്യുതവിളക്കുകളും, പമ്പരം കറങ്ങുന്ന വൈദ്യുതപങ്കകളും, പരിഷ്കാരത്തിൻെറ സന്തതികളായ നവീനോപകരണങ്ങളുംകൊണ്ടു സജ്ജീകരിക്കപ്പെട്ട കൃത്രിമസൌന്ദര്യത്തിൻെറ സങ്കേതമായ അത്യുന്നതങ്ങളായ മണിമാളികകൾ ഒന്നിനൊന്നു മത്സരിച്ചു നില്ക്കുന്ന,

ജീവിതം യാന്ത്രികമായി മാറുന്ന തിക്കും തിരക്കുമുള്ള മനുഷ്യൻ സാങ്കല്പിക ലോകത്തിലെ സ്വപ്നജീവികളെപ്പോലെ സ്വർഗ്ഗീയസുഖങ്ങളുടേയും ആനന്ദാനുഭൂതിയുടേയും പിന്നാലെ പരക്കം പായുന്ന,

നഗരത്തിൻെറ നടുവിൽനിന്നു്!

അങ്ങനെ........

അങ്ങനെ.......

നാടിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും,

അവർ വന്നുചേർന്നു!

വൈവിദ്ധ്യത്തിൻെറയും വൈരുദ്ധ്യത്തിൻെറയും അലകൾ ഉടനീളം ഓളം തല്ലുന്ന വിവിധ പാരമ്പര്യത്തിൻെറയും സാഹചര്യത്തിൻെറയും സന്തതികൾ വന്നുചേർന്നു!!

കർഷകൻെറ സന്തതികൾ;

മലനാടിൻെറ മാനം കാക്കുന്ന മക്കൾ;

സമ്പൽസമൃദ്ധിയുടേയും പ്രതാപത്തിൻെറയും ഓമനത്തം തുളുമ്പുന്ന യുവകേസരികൾ;

പലതും........

സികകൾ, മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ പ്രദ്ദ് ഇങ്ങനെ എന്തെല്ലാം കാണാനുണ്ടായിരുന്നു അവിടെ! അവിടെ വച്ചിരുന്ന ചിത്രങ്ങളിൽ കണ്ട ചിലരെ സാഹിത്യകാരന്മാരായി ഇതിനു് മുമ്പ് ആരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽപ്പോലും

പലതും........
വന്നുചേർന്നു.

അവർ ഒന്നു ചേർന്നു,

അവർ ഒന്നിച്ചു ജീവിച്ചു.

ജീവിതം!

അതവർക്കൊരു പൊൻകിനാവായിരുന്നു.

യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ ലോകത്തു്
പൊരുത്തക്കേടുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽത്തന്നെ

ചിന്താഗതികൾ തമ്മിൽ ചക്രവാളങ്ങളുടെ അന്തരമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും

അവർ ഒന്നിച്ചു ജീവിച്ചു!

* * *

കലാലയ ജീവിതം!!

ഗ്രാമത്തിൻ്റെ വശ്യതയും ശാലീനതയും
ശാന്തിയും പ്രശാന്തിയും
അഴകും ആനന്ദവും
എല്ലാം........
എല്ലാം........
അവർ അമ്പേ നുകർന്നു;
നുകർന്നു നുകർന്നു ജീവിച്ചു.

ജീവിതത്തിനു പുതിയൊരർത്ഥവും വിലയുമുണ്ടായി. പുതുമയുടെയും പുരോഗതിയുടെയും നിറവും മണവും കലർന്ന വിലയേറിയ ജീവിതം!

അവർ വെമ്പൽകൊണ്ടു;

കഴിവുകൾക്കും പ്രഗത്ഭതകൾക്കും രൂപം നല്കുവാൻ. അഭിലാഷങ്ങൾ സാക്ഷാത്കാരത്തിൻ്റെ മൂശയിൽ അനുനിമിഷം കരുപ്പിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിൽ—

സാമൂഹ്യവും സംസ്കാരികവും കലാപരവുമായ രംഗങ്ങളിൽ.

ഒക്കെ........
ഒക്കെ........
അവർ വ്യക്തിമുദ്ര പതിക്കുകയാണു്!
മായാത്ത മുദ്രകൾ!
മറക്കാനും മറയ്ക്കാനുമാവാത്ത രംഗങ്ങൾ!!
ചീയാത്ത ചിന്തകളും തേയാത്ത തേജസ്സും!!
ചുടുനിശ്വാസങ്ങളും നെടുവീർപ്പുകളും അലിഞ്ഞുചേർന്ന ഇളമന്ദഹാസങ്ങളും പൊട്ടിച്ചിരികളും ഈ അന്തരീക്ഷത്തിലാകമാനം തിങ്ങിവിങ്ങി നില്പില്ലേ?

ഉണ്ടു്;
തീർച്ചയായും ഉണ്ടു്.

കാലത്തിൻ്റെ കരുത്തേറിയ കരങ്ങൾക്കു
യുഗയുഗാന്തരങ്ങളായാലും
തുടച്ചുനീക്കാൻ കഴിയാത്ത സജീവ ചിത്രങ്ങൾ!
ചിത്രങ്ങൾ!!
നിറമുള്ള ചിത്രങ്ങൾ!!
ആഭയും ശോഭയും അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി കണങ്ങിക്കണങ്ങി നില്ക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ!!
അവ
ആരേയും കമ്പിട്ടുവിക്കും;
ആരേയും.

* * * *

ഹോസ്റ്റലുകൾ.

അവ കലാലയ തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രത്തിലെ വിശ്രമസ്ഥലങ്ങളാണു്. ഭിന്നകുടുംബക്കാർ ഒരു കൂട്ടുകുടുംബമാകുകയാണു്. വിശ്രമവും വിനോദവും വേലയും എല്ലാമുണ്ടവിടെ.

കുടുംബം!

സാഹോദര്യത്തിൻ്റെ പ്രതീകം!!

അഭിപ്രായങ്ങൾ—അഭിരുചികൾ എല്ലാം അലിഞ്ഞുചേരുന്നു.

സ്നേഹം!

സാർവ്വത്രികമായ സാർവ്വലൗകികമായ സ്നേഹം!
സൗഹൃദത്തിൻ്റെ സംസ്പർശിതച്ഛായയിൽ
അനന്യസാധാരണമായ രീതിയിൽ
അവർ പരസ്പരം ഹൃദയങ്ങൾ കൈമാറി.
ഹൃദയങ്ങൾ!

സങ്കുചിതവും വിശാലവുമായ ഹൃദയങ്ങൾ!!

എന്നിട്ടും........

എല്ലാററിലും നിഷ്കളങ്കസ്നേഹത്തിൻ്റെ പൊന്നോമൽ കൈത്തിരി കത്തിജ്വലിച്ചിരുന്നു.

ഹൃദയങ്ങൾ ഒന്നുചേർന്നു.

അവയുടെ ആത്മകഥ—നാനാത്വത്തിലെ ഏകത്വം.
സഹൃദയസഹകരണവും സൗഹാർദ്ദസഹവർത്തിത്വവും അന്യരിൽ അത്ഭുതത്തെക്കാളേറെ അസൂയ ഉളവാക്കാൻ പര്യാപ്തമാണു്.
സംശയമില്ല;
തെല്ലും സംശയമില്ല.

ല്ല
പുതിയ ലോകം അവരുടേതാണ്.
വിലകല്പിക്കപ്പെടാത്ത രംഗങ്ങളിലെല്ലാംതന്നെ
വിലയിരുത്തത്തക്ക തോതിൽ
അവർ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ചു.

*   *   *   *

അദ്ധ്യാപകർ!
സ്നേഹഗംഭീരരായ അവരെപ്പറ്റി സ്മരിക്കുമ്പോൾ
കരളിന്റെ ഉള്ളറകൾ നിറയെ
കുളിരുകോരി നിറയുന്നപോലെ തോന്നുന്നു!
ഹൃദയത്തുടിപ്പിനൊത്ത്
ശ്രുതികള്
ഒടിയടക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല!!
ആ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഗുരുനാഥന്മാർ!
വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു മാത്രമല്ല;
ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളിലേക്കും
വെളിച്ചം വിതറുന്ന ആചാര്യന്മാർ!!
പിതാവിന്റെ—രക്ഷാകർത്താവിന്റെ
ഗുരുനാഥന്റെ—സഹോദരന്റെ
സുഹൃത്തിന്റെ—അഭ്യുദയകാംക്ഷിയുടെ—
എല്ലാം........
സ്നേഹനിർഭരമായ
നിയന്ത്രണവും, നിർദ്ദേശവും,
പ്രോത്സാഹനവും, പ്രചോദനവും,
കലവറയില്ലാതെ കയ്യൊഴിഞ്ഞു ദാനം ചെയ്യുന്ന ദിവ്യസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങൾ!

യഥാർത്ഥജീവിതത്തിന്റെ വഴിവിളക്കുകൾ!!
വാക്കുകളാൽ
വർണ്ണിക്കാനും വിളിച്ചറിയിക്കാനും വയ്യ അവരെപ്പറ്റി.

അവരുടെ തൃപ്പാദങ്ങളിൽ—
കടപ്പാടുകളുടെ പരിപൂർണ്ണബോധത്തോടെ,
പരിശുദ്ധിയുടെ പവിത്രതയോടെ,
ഭയഭക്തി ബഹുമാനസന്തോഷസമ്മിശ്രിതമായി.

സ്നേഹാതിരേകംകൊണ്ടു തുളുമ്പിയ കൊച്ചു ഹൃദയങ്ങൾ കാഴ്ചവയ്ക്കുവാൻ അനുമതി അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു ആ വിദ്യാർത്ഥികൾ കാത്തു നില്ക്കുകയാണ്.

അവരെ
അനുഗ്രഹാശിസ്സുകൾകൊണ്ടു വീർപ്പുമുട്ടിച്ചാലും........
ആ വിദ്യാർത്ഥികളെ.
അവർ വേർപിരിയുകയാണ്;
ആ വിദ്യാർത്ഥികൾ.
"കലാലയമാതേ, വിടതരിക"
അവർ അപേക്ഷിക്കുകയാണ്; ദീനദീനമാം വണ്ണം.
അതോടൊപ്പംതന്നെ
അതാ അവർ ദൃഢപ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നു.
"ഞങ്ങളിലേക്കു പകർന്ന വെളിച്ചം
ജീവിതത്തിലൂടെ
ഞങ്ങൾ ലോകത്തിനു സംഭാവന ചെയ്യും"
തുടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടെ
ഇടറുന്ന കണ്ഠത്തോടെ
വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ
നിറയുന്ന കണ്ണുകളോടെ
പതറുന്ന കാൽവയ്പുകളോടെ
എന്നിട്ടും........
എന്നിട്ടും........
ഒരിക്കൽകൂടി പ്രതിജ്ഞ പുതുക്കിക്കൊണ്ടു അവർ യാചിക്കുകയാണ്
"മാ....തേ! വി....ട....ത....രി....ക."

[ഏകാങ്കം]

രക്തബന്ധം

By BHASY, R. Desom Class IV Physics.

കഥാപാത്രങ്ങൾ:—

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള:—ഒരു റിട്ടയേർഡ് പ്രൈമറിസ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ, അറുപത്തഞ്ചു വയസ്സ് പ്രായം; വലിയൊരു ദൈവഭക്തൻ.

മാധവിയമ്മ:—ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ ഭാര്യ; അൻപതു വയസ്സ് പ്രായം; നിങ്ങളുടെ ഗൃഹനായിക.

വേണുഗോപാലൻ:—ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, മാധവിയമ്മ, എന്നീ ദമ്പതിമാരുടെ മകൻ. കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥി. ഇരുപതു വയസ്സ് പ്രായം.

ശശികല:—വേണുഗോപാലന്റെ സഹോദരി; പതിനഞ്ചു വയസ്സ് പ്രായം; ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥിനി.

(അനിയൻ, വിജയൻ, ഡാക്ടർ)—വേണുഗോപാലന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ.

രംഗം 1

(ശ്രീമംഗലം ഭവനം. സമയം വൈകിട്ട് നാലര കഴിഞ്ഞു. ഒരു കട്ടിലിൽ വേണുഗോപാലൻ കിടക്കുന്നു. മാധവിയമ്മ കട്ടിലിലിരുന്നു മകനെ വിളിക്കുന്നു.)

മാധവിയമ്മ:—മോനെ........! മോനെ.... വേണൂ....! [കണ്ണുകളുടെ ചേഷ്ടയിലും വികാരപരവശതയോടും] വേണൂ....! വേണൂ....! ....എന്റീശ്വര....ഞാനെന്തുചെയ്യട്ടെ! അവരുടെ പെണ്ണിനെയാണെങ്കിൽ ഇതുവരെയായിട്ടും കാണാനില്ല. അങ്ങേരാണെങ്കിൽ ഡാക്ടരെ വിളിക്കാൻ പോയിട്ട് നാഴിക നാലായി. [ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ] മോനെ....! വേണൂ....! എന്റെപൊന്നു മോനെ........ (കരയുന്നു)

[ശശികല പ്രവേശിക്കുന്നു. സ്കൂളിൽ നിന്നും വരുന്ന വേഷം. ക്ഷീണിച്ചതും, ആകാംക്ഷയുള്ളതുമായ മുഖം]

ശശികല:—അമ്മേ....! എന്താ, ചേട്ടന് കുറവില്ലേ! അച്ഛനെവിടെ?

മാധവിയമ്മ:—മോളെ! ഉച്ചകഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ എന്റെ പിള്ളയ്ക്കു ഒരു ബോധവുമില്ല. വിളിച്ചിട്ടു കണ്ണു തുറക്കുകയോ മിണ്ടുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അച്ഛൻ ഡാക്ടരെ വിളിക്കാൻ പോയിരിക്കുകയാ........

[അനിയൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഒരു യാത്ര കഴിഞ്ഞു വരുന്ന വേഷം.]

അല്ലാ:—അനിയനോ! നീയിപ്പോൾ വരുന്ന വഴിയാണോ.

അനിയൻ:—അതേ....വേണു ഉറങ്ങുകയാണോ........?

മാ. അമ്മ:—എന്റെ മോനേ! ഉച്ചക്കുശേഷം അവനൊരു വെളിവുമില്ല. എന്റീശ്വരാ....! ഒരാഴ്ചകൊണ്ടു എന്റെ പിള്ളയെങ്ങിനെയായി.

അനിയൻ:—എന്നിട്ട് ഡാക്ടർക്കാളപോയില്ലേ?

മാ. അമ്മ:—അദ്ദേഹം പോയിട്ടുണ്ട്. വരണ്ട സമയവും കഴിഞ്ഞു. എന്താണാവോ പിന്നെയിത്ര താമസം.

[ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയും ഡാക്ടരും പ്രവേശിക്കുന്നു. മാധവിയമ്മയും ശശികലയും അകത്തുനിന്നും പോകുന്നു.]

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള:—[അനിയനെകണ്ട്] അല്ലാ....അനിയൻ എപ്പോൾ വന്നു?

അനിയൻ:—ഇപ്പോൾ വന്നേയുള്ളു.

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള:—നീയെങ്ങിനെയറിഞ്ഞു!

അനിയൻ:—വിജയന്റെ "ടെലിഗ്രാം" ഉണ്ടായിരുന്നു.

[ഡാക്ടർ വേണുവിനെ പരിശോധിച്ചശേഷം ഒരു കസാലയിൽ വന്നിരുന്നു ആലോചനാഭാവം നടിക്കുന്നു.]

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള:—ഡാക്ടർ........

[ഡാക്ടർ മിണ്ടുന്നില്ല.]

അനിയൻ.—Doctor! What do you say?

ഡാക്ടർ:—[അനിയനെ നല്ലവണ്ണം നോക്കുന്നു] മി. പിള്ളെ! ഈ പയ്യൻ....?

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള:— വേണുവിന്റെ കൂട്ടുകാരൻ. തിരുവനന്തപുരം കോളേജിൽ പഠിക്കുന്നു.

ഡാക്ടർ.—Thank you. പിന്നെ, ഇതു സ്വല്പം 'സീരിയസാ'ണ്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ എനിക്കിതുവരെ പിടികിട്ടിയില്ല. you better take him to Trivandrum.

അനിയൻ:—Thank you. [ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയോട്] ഇപ്പോൾ തന്നെ കൊണ്ടുപോകാം.

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള:—ഇപ്പോൾ വണ്ടിയുണ്ടോ.

ഡാക്ടർ:—ഒരു 'ടാക്സി' എടുക്കണം. എന്നാൽ ഞാനിറങ്ങട്ടെ. (തൊഴുന്നു)

(ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, അനിയൻ)—(തൊഴുതുകൊണ്ട്) Thank you.

[ഡാക്ടർ പോകുന്നു. മാധവിയമ്മയും ശശികലയും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

മാ. അമ്മ:—ഡാക്ടരെന്തു പറഞ്ഞു!

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള:—അയാൾക്കു രോഗം മനസ്സിലായില്ലാപോലും.

[വിജയൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. കോളേജിൽ നിന്നും വരുന്ന വേഷം.]

വിജയൻ:—എന്ത്? അയാൾക്കു മനസ്സിലായില്ലെ? എന്നാൽ പിന്നെ ഇവനൊക്കെ ഡാക്ടരെന്നും പറഞ്ഞെന്തിനിരിക്കുന്നു. അറേബ്യൻ കടലിൽ വെള്ളമുള്ള കാലമയാൾക്കറിഞ്ഞുകൂടെ.

[അനിയനെ കണ്ടതായി നടിച്ച്] അല്ല....! നീയെപ്പോൾ വന്നു?

അനിയൻ:—കുറച്ചുനേരമായി. വിജയൻ കോളേജിൽനിന്നും വരും വഴിയാണോ?

വിജയൻ:—യെസ്. എന്റെ 'ടെലിഗ്രാം' എപ്പോൾ കിട്ടി?

അനിയൻ:—ഇന്നലെ സന്ധ്യക്ക്. അതുകൊണ്ട്, വിജയാ! വേണുവിനെ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ നിശ്ചയിച്ചു. നീ പോയി ഒരു കാറു കൊണ്ടുവരു.

വിജയൻ:—എന്തിന്! ഞങ്ങളുടെ കാറുണ്ടല്ലോ. ഞാനിപ്പോൾ കൊണ്ടുവരാം. [പോകുന്നു.]

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള:—[ഒരു കസേരയിലിരുന്നു കഠിന പാരവശ്യത്തോടെ] ശശീ! വേഗം കുറെ കാപ്പി കൊണ്ടുവാ മോളെ. [ശശികല പോകുന്നു.]

മാ. അമ്മ:—അനിയാ! ഞാനും പോരട്ടെ.

അനിയൻ:—അമ്മയ്ക്കു എന്നേയും വിജയനേയും വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ വരണ്ടാ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളച്ചേട്ടനും ഇവരെ തനിച്ചിവിടെയാക്കിയേച്ചും വരണമെന്നില്ല.

മാ. അമ്മ:—മോനെ, വിശ്വാസമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. ഞങ്ങൾ എന്തു സമാധാനത്തോടെ ഇവിടെയിരിക്കും.

അനിയൻ:—പരിഭ്രമിക്കേണ്ട. അന്നന്നത്തെ വിശേഷങ്ങൾ അറിയിക്കാം; അനിയനാണു പറഞ്ഞത്. [വേണുവിന്റടുക്കൽ ഇരിക്കുന്നു.]

—കർട്ടൻ—

രംഗം 2

(ശ്രീമംഗലം ഭവനം. സമയം രാവിലെ ഒൻപതുമണി കഴിഞ്ഞു. മാധവിയമ്മയും ശശികലയും പൂമുഖത്തു വന്നു 'ഗേററി'ലേക്ക് നോക്കി നില്ക്കുന്നു.)

ശശികല:—അമ്മേ! ചേട്ടനെ കൊണ്ടുപോയിട്ട് ദിവസം ആറു കഴിഞ്ഞില്ലേ. ഭേദമുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞാണല്ലോ ഇന്നലെയും 'ടെലിഗ്രാം.' എന്തോ ഏതോ?

മാ. അമ്മ:—എനിക്കൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ പെണ്ണേ. (കണ്ണുതുടച്ച്) എന്റെ ഗുരുവായൂരപ്പാ! എന്റെ പിള്ളേരുടെ സുഖക്കേടൊക്കെ നീക്കണെ.......!

[വിജയൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.]

ആ....മോനെ! എന്റെ പിള്ളയ്ക്കെങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു.

വിജയൻ:—സാരമില്ല. ഇന്നലെ ഉച്ചമുതൽ വേണുവിനു വളരെ കുറവുണ്ട്. വിശേഷമൊക്കെ ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. കുറേശ്ശെ ആഹാരവും കഴിക്കും. രണ്ടു മൂന്നു ദിവസങ്ങൾ കൂടി കഴിഞ്ഞാൽ കൊണ്ടുപോരാം.

ശശികല:—വിജയേട്ടൻ പോന്നപ്പോൾ അവിടെയാരാ? അനിയനു വല്ല സഹായത്തിനും പോകേണ്ടിവന്നാൽ ചേട്ടന്റടുത്താരുണ്ട്?

വിജയൻ:—[ഗൗരവം നടിച്ച്] ഓഹോ! "നോബഡി". അനുജത്തി വേഗമങ്ങു ചെന്നാട്ടെ.

[ശശികല ലജ്ജിച്ചു മുഖം കുനിക്കുന്നു.]

മാ. അമ്മ:—എടാ! അവൾ കാര്യമല്ലേ ചോദിച്ചതു്. പിന്നെ നീയെന്തിനവളെ കളിയാക്കുന്നു.

വിജയൻ:—കളിയാക്കുകയല്ല മാധവിവല്യമ്മേ. അവിടെ വേണുവിൻ്റെ റൂമിൽ എന്തൊരു തിരക്കാണെന്നോ. എല്ലാ സമയവും അനിയൻ്റെ "കോളേജ് ഫ്രണ്ട്സ്" വരികയും പോവുകയും തന്നെ. അവരു കൊണ്ടുവരുന്ന ഓറഞ്ചും ഗ്ലൂക്കോസുമൊക്കെ പാവങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുന്നു.

മാ. അമ്മ:—ഇവിടെ നിന്നും പോയതിൽ പിന്നെ എന്തുണ്ടായി വിശേഷം?

വിജയൻ:—ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ.......! ആലുവായിൽ കിടക്കുന്ന വല്യമ്മയെന്തു ചെയ്യും.

മാ. അമ്മ:—എടാ! നിൻ്റെ തമാശയൊക്കെ പിന്നെയാകാം. കാര്യം പറയ്.

വിജയൻ:—എന്നാൽ ദാ കേട്ടുകൊള്ളൂ. വളരെ ശ്രദ്ധിക്കണം. പിന്നീടു 'Once more' എന്നും അടിച്ചേക്കരുതു്. (ഗൗരവത്തിൽ ഒരു കസാലയിൽ ചെന്നിരിക്കുന്നു.)

മാ. അമ്മ:—ഇല്ല

വിജയൻ:—ഞങ്ങൾ ചെന്നയുടൻ ഒരിഞ്ചെക്ഷൻ എടുത്തു. പിറ്റേദിവസം അനിയൻ, അവരുടെ ലാകോളേജ് പ്രിൻസിപ്പാളിനേയും കൂട്ടി ഡാക്ടരെ ചെന്നു കണ്ടു. അന്നു അദ്ദേഹം വന്നു ശരിക്കു പരിശോധിച്ചു. രക്തക്കുറവാണു സുഖക്കേടിനു കാരണം എന്നും പറഞ്ഞു. അതുകഴിഞ്ഞു മിനിയാന്നു രക്തം കുത്തിവെച്ചു.

മാ. അമ്മ:—രക്തം കുത്തിവെച്ചോ! അതെവിടെ നിന്നാണു്?

ശശികല:—ആശുപത്രിയിൽ സ്റ്റോക്കുണ്ടമ്മേ.

വിജയൻ:—(സപരിഹാസം) സ്റ്റോക്കുള്ളതും ടിക്കറ്റുള്ളതുമൊന്നുമല്ല. അനിയൻ്റെ ദേഹത്തിൽ നിന്നെടുക്കുകയാണു ചെയ്തതു്.

മാ. അമ്മ:—ഈശ്വരാ രക്ഷിക്കു!

വിജയൻ:—ഇത്രയേയുള്ളു വിശേഷം. ഇനി ഞാൻ വീട്ടിലൊന്നു പോയേച്ചു വേഗം വരാം ഗോവിന്ദപ്പിള്ളച്ചേട്ടനോടും വിശേഷം പറയൂ. അദ്ദേഹം എവിടെ പോയേക്കുകയാ?

മാ. അമ്മ:—അമ്പലത്തിൽ പോയേക്കുകയാ. മകൻ്റെ സുഖക്കേടു മാറാൻ.

വിജയൻ:—[പുഞ്ചിരിയോടെ] കൊള്ളാം. ഞാനിറങ്ങട്ടെ. പോകുന്നു.

—കർട്ടൻ—

രംഗം 3

(ശ്രീമംഗലം ഭവനം. രണ്ടാം രംഗത്തിലെ സംഭവം കഴിഞ്ഞിട്ടു ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞു. സമയം ഉച്ചകഴിഞ്ഞു് മൂന്നുമണി.

വേണു, അനിയൻ, വിജയൻ എന്നിവർ പൂമുഖത്തു ഓരോ കസാലകളിൽ ഇരുന്നു വർത്തമാനം പറയുന്നു.)

വിജയൻ:—[അനിയനോടു്] അപ്പോൾ വക്കീൽ സാറിനു് ഇന്നു തന്നെ പോകണമല്ലെ.

അനിയൻ:—വേണം.

വേണു:—അനീ! നാളെ രാവിലെ പോയാൽ പോരെ.

അനിയൻ:—ഇനിയും ഞാനെന്തിനു താമസിക്കുന്നു. ഇന്നു വൈകിട്ടു പോയാൽ എനിക്കു മററന്നാൾ ക്ലാസ്സിലും കയറാം.

[മാധവിയമ്മയും ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയും പ്രവേശിക്കുന്നു. എല്ലാവരും എഴുന്നേല്ക്കുന്നു.]

മാ. അമ്മ:—അനിയാ! ഡാക്ടർക്കെന്തു കൊടുക്കണം?

അനിയൻ:—ഒന്നും കൊടുക്കേണ്ടാ.

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള:—ഉം.....ം അതെന്താ?

വേണു:—അനീ! ഡാക്ടർക്കു് ഫീസ് നീ കൊടുത്തുവല്ലെ.

അനിയൻ:—കൊടുത്തു; പക്ഷെ വാങ്ങിച്ചില്ല.

മാ. അമ്മ:—അതെന്താ! തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള ഡാക്ടർമാർക്കൊന്നും പണത്തിനാർത്തിയില്ലേ?

അനിയൻ:—ആർത്തിയില്ലാത്തിട്ടല്ല; ആ ഡാക്ടർ ഞങ്ങളുടെ പ്രിൻസിപ്പാളിൻ്റെ ഒരു 'കസിൻ' ആണു്. തന്മൂലം അദ്ദേഹം ഫീസ് വാങ്ങിച്ചില്ല. പക്ഷെ വേണു! വിജയൻ നിനക്കുവേണ്ടി ചെയ്തതോർക്കുമ്പോൾ, വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ എനിക്കസൂയ തോന്നുന്നു.

“അവനും ഒരു വല്യപുള്ളിയാ”

വിനോദലേഖനം

(ഒരു ഗവേഷണം)

ഉട്ടോപ്പിയൻ സർവ്വകലാശാലയിൽ ലേഖകൻ ഈ “തീസിസ്” സമർപ്പിക്കുകയും ഡോക്ടർ ബിരുദം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ “പുള്ളി ഗവേഷണക്കമ്മീഷന്റെ” അദ്ധ്യക്ഷനായി നിയമിതനായിരിക്കയാണെന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. പ.

“അവളൊരു വല്യപുള്ളിയാ”

“അതെന്താ ? ”

“ഞാനന്നു മൂന്നു പ്രാവശ്യം തിരിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അപ്പോഴെല്ലാം അവളെന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാരുന്നു. ഹൂം അവളുടെ ഒരു നോട്ടം ! ”

\+ + + + +

“അവനൊരു വല്യപുള്ളിയാ”

“അതെന്താ ? ”

“ഞാൻ നോക്കിയപ്പഴേ അവനൊന്നു മൂന്നു പ്രാവശ്യം തിരിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ഹൂം അവന്റെ ഒരു നോട്ടം. ”

\+ + + + +

വേണു:—അതെന്താ ?

വിജയൻ:—[ഉണ്ടായ ആനന്ദം അടക്കി] വക്കീൽ സാറെ! ഒന്നു ചുമ്മാതിരിക്കാമോ....

അനിയൻ:—വേണു ! നിനക്കു രക്തം പോരാഞ്ഞിട്ട് വിജയന്റെ ദേഹത്തിൽ നിന്നാണ് എടുത്തത്.

മാ. അമ്മ:—എന്ത് ! അനിയന്റെ ദേഹത്തിൽ നിന്നും രക്തമെടുത്തെന്നാണല്ലോ വിജയൻ ഇവിടെ പറഞ്ഞത് !

[വിജയനെ നോക്കുന്നു. വിജയൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു തല കുനിക്കുന്നു.] അമ്പടാ മിടുക്കാ നീ എന്തൊരു കള്ളവാണ് പറഞ്ഞത്.

[ശശികല കാപ്പിയുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു. എല്ലാവരും കാപ്പി കുടിക്കുന്നു.]

വിജയൻ:—[വാച്ചിൽ നോക്കിക്കൊണ്ട്] മണി നാലാവാറായി. എനിക്കു ഇപ്പോൾ കോളേജിൽ പോകണം. [എഴുന്നേല്ക്കുന്നു.]

ശശികല:—ഉം....ഇന്നെന്താ ശനിയാഴ്ചയായിട്ടു കോളേജിൽ.

വിജയൻ:—ഇന്നു ഞങ്ങളും ‘ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് പോലീസു’മായിട്ട് ഒരു ‘ഫുട്ബാൾ മാച്ചു’ണ്ട്. നാലേമുക്കാലിനു കളി തുടങ്ങും.

അനിയൻ:—ശരി. എന്നാൽ നമുക്കൊന്നിച്ചിറങ്ങാം. [എഴുന്നേല്ക്കുന്നു.]

വേണു:—ഞാനും വരാം. വെയിലാറിയല്ലോ. വിജയന്റെ കളിയും ഒന്നു കാണാം.

വിജയൻ:—കളികണ്ടാൽ പോരാ. സമ്മാനവും തരണം.

വേണു:—തീർച്ചയായിട്ടും.

അനിയൻ:—[മാധവിയമ്മയോടും ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയോടും] എന്നാൽ ഞങ്ങളിറങ്ങട്ടെ. ഇനി ഞാൻ വരുന്ന ‘വെക്കേഷനു’ വരാം. വീട്ടിൽ ചെന്നു ഉടൻ തന്നെ പോകുകയാണ്.

[മൂന്നു പേരും പുറപ്പെടുന്നു.]

മാ. അമ്മ:—(ഉറക്കെ) മോനേ വേണു! തണുത്ത കാറ്റൊന്നും കൊള്ളരുതേ.

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള:—എടീ ! അവനെ കാലന്റെ വായിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചവരല്ലേ കൂടെയുള്ളത്. പിന്നെന്തിനു പേടിക്കണം.

ശശികല:—അമ്മേ ! അപ്പോൾ ചേട്ടനും വിജയേട്ടനുമായി രക്തബന്ധമുണ്ടായല്ലോ.

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള:—എല്ലാം ഭഗവാന്റെ കളി! അവർ രണ്ടുപേരും നന്നായിവരും. എന്റെ ശിഷ്യന്മാരാണവർ.

—കർട്ടൻ—

SPORTS CHAMPIONS FOR THE YEAR 1957–58

Elizabeth Thomas

N. Sukumara Pillai

THE CHACKO HOSTEL CRICKET TEAM
WINNERS OF THE INTER-HOSTEL TOURNAMENT

Bottom row: K. C. Jacob ; M. S. Samuel ; P. V. Punnose ; V. E. Eapen.
Middle row: M. A. Joy (Ath. representative) ; P. T. Thomas M. A. (Warden); T. M. Alexander Vaidian (Captain) ; Rev. C. J. Bell M. A. (Warden) ; T. S.Simon (Hostel Secretary).
Top row: Chathan (Hostel boy) ; K. George ; A. M. Mathew ; C. E. John ; Thomas James ; Paulose P. Kunnath ; George Verghis and T. E. George.

ATHLETICS TEAM

Sitting: P. V. Ninan; N. Sukumaran; T. B. Thomas (Principal); K. Paul (Sports Captain); C. P. Andrews (Physical Director).

Standing: Alexander Abraham; Pappy Varghese; R. Baskaran Nair; George Koshy; K. Ouseph; George Abraham; Varghese Varghese; Mohammed (Games boy).

VOLLEYBALL TEAM

Sitting: C. P. Andrews (Physical Director); Varghese Varghese (Captain); T. B. Thomas (Principal); John Philip; P. M. Mathai (President).

Standing: Mathai Mathew; M. D. Devasy; P. T. John; P. V. Ninan; George Koshy; Alexander Abraham; John Joseph.

അവരില്ലാരു 'പുള്ളി'യാണെന്ന് അവന് തോന്നി. അവനൊരു "പുള്ളി"യാണെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. എന്താ കാരണം ? അവരുടെ നോട്ടം മൂന്നുപ്രാവശ്യം കൂട്ടിമുട്ടി. രണ്ടുപേരും നോക്കിയിട്ടല്ലേ കണ്ടത്. പക്ഷേ സ്വയം പുള്ളികളാണെന്ന് അവർക്ക് രണ്ടുപേർക്കും തോന്നിയില്ല.

"എന്താണീ പുള്ളിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ?" എന്നാണു എടുത്തു ചോദിക്കുക. അയാൾ പറഞ്ഞു തുടങ്ങും." ഒ് ഹ്—ആള്……അതങ്ങനാ"! എന്നുകൂടി നിർബന്ധിച്ചു ചോദിക്കുക "അവനേ……ഹ്—ഒ്…." എന്നു രണ്ടു മൂളലുകളും ചില വ്യാക്ഷേപകസ്വരങ്ങളും പുറപ്പെടുവിക്കും. "അതങ്ങനായിട്ടാ, എനിക്കറിയത്തേയില്ല !" എന്നു പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കും. "അല്ലതെ എന്തു പറയാനാ" നമുക്കും തോന്നിപ്പോകും.

പക്ഷേ ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ വളരെയുണ്ട്. സാധാരണജീവിതക്രമത്തിന്റെ *പരിധിയിൽ നിന്നും ഒരല്പം സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിച്ചാൽ അവനെ ഒരു പുള്ളിയായി ആളുകൾ മുദ്രയടിക്കും. ഒരു വെള്ളക്കടലാസിലെ കറുത്തപുള്ളി മനുഷ്യരുടെ ശ്രദ്ധയെ കൂടുതൽ ആകർഷിക്കും.

ഒരു മനുഷ്യനിലുള്ള പ്രബലമായ ശക്തികളിലൊന്നാണ് പ്രസിദ്ധനാകുവാനുള്ള അ

*കെ. പി. കേശവമേനവന്റെ "ജീവിതചിന്തകൾ" അദ്ധ്യായം 4. വരി 18.

ഭിവാഞ്ഛ. വലിയ ആക്ഷീണപരിശ്രമമൊന്നും കൂടാതെ ഒരുവൻ പ്രസിദ്ധനാകാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ— അവന്റെ വിക്രിയകൾ കാണുമ്പോൾ—സാധാരണക്കാരന് തോന്നും അവനൊരു "പുള്ളി"യാണെന്ന്.

സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ച് ഈ പദത്തിന്റെ അർത്ഥം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഒരു കള്ളന്റെ കയ്യിലും, വേലക്കാരിയുടെ കയ്യിലും, കൊലപാതകിയുടെ കയ്യിലും, ഡോക്ടറുടെ കയ്യിലും ഒരേ കത്തി തന്നെയിരുന്നാലും അതു കാഴ്ചക്കാരിൽ വളരെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ വികാരങ്ങളാണല്ലോ ഉളവാക്കുന്നത്. അതുപോലെ പുള്ളിയുടെ അർത്ഥം സന്ദർഭാനുസരണം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

"എടാ വല്യ "പുള്ളി"കളിക്കാതെ നീ എന്തായാലും ആ പഴയ പാച്ചു അണ്ണന്റെ മോനല്ലിയോ ?"

ബിരുദധാരിയായ ഒരു യുവാവിനോട് ഒരാൾ ചോദിച്ചു. "അപ്പനിവിടുണ്ടോ കുഞ്ഞേ ?" മറുപടി. "ഓ—പുള്ളിക്കാരൻ അപ്പുറത്തെങ്ങാനും കാണും. !"

ഈ ലേഖകൻ രണ്ടു കോളേജു വിദ്യാർത്ഥിനികളെ, ഓണം അവധിക്കു വീട്ടിലേക്കുപോകുന്നവഴി, എറണാകുളത്തുവെച്ച്, കാപ്പികുടിക്കാൻ വിളിച്ചുകൊണ്ടു പോകേണ്ടതായി വന്നു. അല്പം ദൂരെ സ്ഥലം പിടിച്ചിരുന്ന അവരുടെ സംഭാഷണത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ഈ വിനീതലേഖകന് കേൾക്കാനുള്ള ഭാഗ്യമുണ്ടായി.

"അവനൊരു വല്യ പുള്ളിയാ" ഒരുവൾ പറഞ്ഞു.

"ആരാ ?" അനിയന്ത്രിതമായി ലേഖകൻ ചോദിച്ചു പോയി.

അതു പറഞ്ഞ പെൺകുട്ടിയുടെ മുഖത്ത് ഒരു നിറഭേദവും "ശ്ശോ" എന്നൊരു ശീൽക്കാരവും അല്പനേരം മൗനം അവലംബിച്ചിട്ട് വീണ്ടും ഒരു കപടധൈര്യത്തോടുകൂടി അവൾ പറയുകയാണ്. "ആ സക്കറിയാസ്" കെ. പി. സക്കറിയാസിനെ അറിയില്ലേ !" ക്ലാസ്സിം പറഞ്ഞു. ഞാനും പറഞ്ഞു, ലേഖകനു മനസ്സിലായില്ല. "അതെന്താ ?" എന്നു ചോദിച്ചുമില്ല. പക്ഷേ അദ്ഭുതമെന്നേ പറയേണ്ടു ഈ സക്കറിയാസും ആ പെൺകുട്ടിയും കൂടി ഒരുമിച്ചാണ് അവധികഴിഞ്ഞശേഷം കോളേജിലേക്കു പുറപ്പെടുന്നതും യാത്ര ചെയ്യുന്നതും. ഈ വിനീത ലേഖകൻ അദ്ഭുതം നിറഞ്ഞ മിഴികളോടുകൂടി അവരെ നോക്കിനിന്നു. "പുള്ളി"കൾ പെൺകുട്ടികൾക്കു ആരാധ്യരാണോ ?

ഭാര്യ ഭർത്താവിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞെന്നു വരാം. പക്ഷേ "പുള്ളിക്കാര"നെന്നായിരിക്കും. "പുള്ളിക്കാരൻ ഇപ്പം ഇവിടെനിന്നു പള്ളിയേക്കുപോയതേയുള്ളു. എന്താണെന്നൊട്ടു തിരിഞ്ഞു. ഉടനെ വരുമായിരിക്കും. എന്തായാലും കേറിയിരുന്നാട്ടെ" ഭർത്താവിനെ അന്വേഷിച്ചുവന്ന ഒരു അതിഥിയോടു ഭാര്യ പറയുകയാണ്. ആ സ്ത്രീക്കു കുഞ്ഞുങ്ങളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ "പിള്ളേരുടെ അപ്പൻ" എന്നു പറയുമായിരുന്നു. എന്തു ചെയ്യാം. പിന്നെ ഒരു രഹസ്യമെങ്ങനാ, അന്യനോടു പറയുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു "ഈ വയറ്റിൽകിടക്കുന്നതിന്റെ അപ്പൻ" എന്നു പറഞ്ഞില്ല. അതങ്ങ

ന്നെയുള്ള പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽ "പുള്ളിക്കാരൻ" ആ സ്ത്രീയെ സഹായിച്ചു.

ഭർത്താക്കന്മാരും അവരുടെ ഭാര്യമാരെപ്പറ്റി "പുള്ളിക്കാരത്തി" എന്നുപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഒരു കൂട്ടം ഭർത്താക്കന്മാർ അവരുടെ ഭാര്യമാരുടെ ഗുണവിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രശംസിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരാൾ പറഞ്ഞു "എന്റെ പുള്ളിക്കാരത്തീടെ തലമുടി അഴിച്ചിട്ടാൽ കാലിന്റെ മുട്ടുംകവിഞ്ഞു കിടക്കും" വേറൊരു രസികനായ ഭർത്താവു തട്ടിവിട്ടു:—"നമ്മുടെ പുള്ളിക്കാരത്തീടെ തലമുടി അഴിച്ചിട്ടാ താഴെക്കിടക്കും." എന്താണെന്നല്ലേ! രണ്ടുതിരുപ്പനാ അവരുടെ തലേ "ഫിറ്റു" ചെയ്തിരിക്കുന്നത്! "

ഒരു പോസ്റ്റുമാനെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ടു മറിയാമ്മച്ചേടത്തി നാണിയമ്മയോടു പറഞ്ഞു. "നമ്മുടെ രാമച്ചോവന്റെ വടക്കേലെ കല്യാണി ഈയിടെ "പുള്ളിക്കാരനു"മായിട്ടു ഇമ്മിണി അടുപ്പത്തിലാ:—എന്നു പറഞ്ഞാ ഇമ്മിണി സ്നേഹത്തിലാ: അസംബന്ധം."

"ആ വീപ്പക്കുറ്റിപോലിരിക്കുന്ന പുള്ളിക്കാരത്തീടെ പുള്ളിക്കാരനാണോ ഈ കഴുക്കോലുപോലത്തെ പുള്ളി" ഒരാൾ പറഞ്ഞു.

"അദ്ദേഹം" എന്നു പറയത്തക്ക ബഹുമതിയുള്ള ആളല്ല രാമൻനായർ. അയാളെന്നു പറയാനും വിഷമമുണ്ട്. "ചേട്ടാ" എന്നു വിളിക്കാനും പ്രയാസമുണ്ട്. അപ്പോൾ രാമൻനായരെപ്പറ്റി മറ്റൊരാളിനോടു അയാളുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു സംസാരിക്കേണ്ടതായി വരുമ്പോൾ "അദ്ദേഹത്തിനും" "അയാൾക്കും" ഇടയ്ക്കു "പുള്ളി" കയറിവന്നു പറയുന്ന ആളിനെ സഹായിക്കും.

പൊതുവേ വിവിധ അർത്ഥങ്ങളിലാണെങ്കിലും ഒരു സർവ്വനാമമായിട്ടാണ് "പുള്ളിയെ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നത്. ഈ "പുള്ളി" അതിപുരാതനമായിരുന്ന, സുപ്രസിദ്ധമായിരുന്ന "പുള്ളിക്കുടുംബ"ത്തിലെ ഒരംഗമാണ്. പല ഗോത്രങ്ങളുള്ളതിൽ ഒന്നിന്റെ തായ്‌വഴിയിൽപ്പെട്ടയാളാണ് "പുള്ളി"

കൊച്ചുപുള്ളി, ചിറ്റുപുള്ളി, വല്യപുള്ളി, ഭയങ്കരപുള്ളി, കാന്തപുള്ളി, കട്ടൻപുള്ളി, അസാദ്ധ്യപുള്ളി, ജയിൽപുള്ളി, തുടങ്ങി ധാരാളം ആളുകളെപ്പറ്റി അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു.

അതിപുരാതനമായ കുടുംബത്തിലെ പ്രധാനികളായ ഇവരിൽ ചിലർ "പനയന്നാർകോട്ട്" താമസിച്ചുവരവേ ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉണ്ടായ ജലപ്രളയംമൂലം ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ചിതറപ്പെട്ടുവെന്നും ശ്രീ വള്ളുവപ്പുഴമഠത്തിലെ എട്ടുകെട്ടിനടിയിലെ നിലവറക്കുള്ളിൽനിന്നും, കണ്ടുകിട്ടിയ ഒരു താളിയോലഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു. കൂടെ കുറെ തോലിൽ ചുവന്ന നിറത്തിലുള്ള ചില ചിത്രങ്ങളും കണ്ടു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. [ഈ ചിത്രങ്ങൾ ഷേക്സ്പിയർ മാവേലിക്കരയ്ക്കടുത്തുള്ള കരിപ്പുഴ എന്ന സ്ഥലത്തു പരീത് എന്ന മഹമ്മദീയന്റെ "ഷേക്ക്" എന്നുള്ള പുത്രനാണെന്നു സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു.]

പുള്ളിക്കുടുംബത്തിലെ "കടിഞ്ഞൂൽപ്പൊട്ടായ" മൂത്തമകനാണ് "ചിറ്റുപുള്ളി" അവൻ ഒരു പെണ്ണായിരുന്നെങ്കിൽ അവളെ കൊച്ചുപുള്ളി എന്നു വിളിക്കേണമായിരുന്നു.

"അവനൊരു ചിറ്റുപുള്ളിയാ, ചെറുക്കനു പത്തുപന്ത്രണ്ടു വയസ്സു ഒള്ളെങ്കിലും ദൈവസം അവനു അരച്ചക്രത്തിന്റെ ബീഡി വേണം. ആ കള്ളുഷാപ്പു മാനേജരുടെ മോന്റെ കൂടാ നടപ്പ്. ആ തിരുസന്ധ്യക്കു ആ പാലത്തിന്റെ കമ്പിയേലുള്ള ഇരുപ്പു ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അവനൊരു ചിറ്റുപുള്ളിയാ. സൂക്ഷിച്ചോ അവനു തന്നെ കൊള്ളാം."

"അവളൊരു 'കൊച്ചുപുള്ളിയാ' ആളുടെ ഒള്ളെല്ലും മൊട്ടേലേ അറിയാത്തതാ മൊളങ്ങുന്നത്. അവളുടെ അട്ടഹാസോം വർത്താനോം അൽപം പെശകാ. സൂക്ഷിച്ചില്ലേൽ പെഴച്ചുപോകാനിടയുണ്ട്." ഒരു വിടനും തൻമൂലം സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ കാവൽക്കാരനുമായ ഒരുവൻ പറഞ്ഞു.

അടുത്ത അംഗമാണ് 'കാന്തപുള്ളി' "അവളൊരു കാന്തപുള്ളിയാ! അതെന്താ? പണ്ട് യേശുക്രിസ്തു പറഞ്ഞതുപോലെ അവൾക്കു അഞ്ചു ഭർത്താക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള വേലായുധനാ അവളുടെ ഭർത്താവല്ല." "അവൾക്കതിനു അത്ര സൌന്ദര്യം മറ്റുമില്ലല്ലോ?" "അതു ജൊമ്പഴത്തു അവള് കാന്തപുള്ളിയാണ്"

"അവനും ഒരു കാന്തപുള്ളിയാ" ഉം? അവനെ ഒന്നു ഒതുക്കാൻ (കബളിപ്പിക്കാൻ) പലരും നോക്കിയതാ; ഒരു പ്ലാനും അവന്റടുത്തു നടക്കുകേല്ല. അതുകൊണ്ടാ ഞാ പറഞ്ഞത്."

"അടുത്ത അംഗം കട്ടത്തപ്പുള്ളിയാണ്". "ആ ശങ്കരൻെറ അമ്മ കാറുകേറി ചതഞ്ഞരഞ്ഞു കെടക്കുന്നു—അവൻെറ പെങ്ങളാണേ കാല്യ രണ്ടും ഒടിഞ്ഞു. അവളുടെ കൊച്ചാണെങ്കി ദൂരെ തെറിച്ചുപോയി. ആ കാറപകടത്തി പറ്റിയതാ, എന്നിട്ടു് എ—ഹേ! അവൻെറ കണ്ണീന്ന് ഒരു തുള്ളി കണ്ണുനീര് വരണമല്ലോ? അവനൊരു കട്ടത്തപ്പുള്ളിയാ.

ഏറ്റം പ്രധാനിയായ വേറൊരു അംഗമാണ് അസാദ്ധ്യപ്പുള്ളി.

"ആശാനേ: പലതും പല വേലകൾ ഇറക്കി നോക്കിയതാ. അവനെയൊന്നു പിടികൂടാൻ ഒരു പണീം പറ്റില്ല അവൻെറടുത്ത്. ചെളിയിലുള്ള ഒരുതരം മീനില്ലേ! "ആരകൻ" അതുപോലെ തെന്നിയങ്ങു പോകും. നാട്ടുകാരെയെല്ലാം വെട്ടിലാക്കേം ചെയ്യും."

ഈ അസാദ്ധ്യപ്പുള്ളിയുടെ ഗോത്രത്തിൽ പെട്ട ഒരുവനെ ലേഖകനു അറിയാം. അവൻെറ വീട്ടിൽ ഒരു കല്യാണത്തിൻെറ ക്ഷണനക്കത്തു കിട്ടി. അവനും ചേട്ടനും മാത്രമേയുള്ളു പോകാൻ. പുള്ളിക്കാരനു പോകുകയും വേണം. അതിനു ചേട്ടനോട് പറഞ്ഞ വാചകമാണ്.

"ചേട്ടാ കോയിക്കോന്ന്" കല്യാണത്തിനു വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. നമുക്കു വേലി കെട്ടുകേം വേണം. അതുകൊണ്ടു ഒന്നുകിൽ ചേട്ടൻ വേലികെട്ട് ഞാൻ കല്യാണത്തിനു പോകാം അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ കല്യാണത്തിനു പോകാം ചേട്ടൻ വേലികെട്ട്." ഇവനാണ് അസാദ്ധ്യപ്പുള്ളി. ഇയാൾ തന്നെ പക്കാപ്പുള്ളിയെന്നപേരിലും അറിയപ്പെടുന്നു.

അങ്ങനെ പ്രധാന കുടുംബാംഗങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ അപ്രധാനരായ ചില അംഗങ്ങൾകൂടെയുണ്ട്. അവരെല്ലാം ഈ ഗോത്രങ്ങളിൽ നിന്നും പൊട്ടിത്തെറിച്ചുണ്ടായവരാണ്. വല്യപ്പുള്ളി, ഭയങ്കരപ്പുള്ളി, ജയിൽപ്പുള്ളി, ഇവരെല്ലാം ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നു.

ബാർബർ ഷാപ്പിൽ ഒരുവൻ ഒരു തലയാണെങ്കിൽ, ഹോട്ടലിൽ ഒരു ഊണാണെങ്കിൽ, ബസ്സിൽ ടിക്കറ്റാണെങ്കിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ ജയിലിൽ ഒരു "പുള്ളി"യാണ്. ഇദ്ദേഹം മോഷണത്തിനും കൊലപാതകത്തിനും അസാരം രാഷ്ട്രീയത്തിനും വിരുതനാണ്.

ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇത്തരക്കാർ പലരേയും കണ്ടുമുട്ടാറുണ്ട്. തിരിച്ചറിയാൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്നു മാത്രം. സാരമില്ല. [നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗവേഷണം ഈ ഭാഗത്തു കൂടുതൽ വെളിച്ചം വീശിയേക്കാം]

മലയാളഭാഷയിൽ പുള്ളിക്കു വലിയ സ്ഥാനമുണ്ട്. പുള്ളിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ "്" ആണ്. ഊർജ്ജതന്ത്രമനുസരിച്ചു നോക്കിയാൽ ഒരു തുലാമിനെക്കാൾ (beam) ഒരു ആർച്ചി (arch) നാണ് ബലമെന്നു കാണാം. ഗേറ്റിൻെറ തൂണുകൾക്കു മുകളിൽ കുറുകെ ആർച്ചാണെങ്കിൽ തുലാമിനെക്കാൾ എത്രമടങ്ങു ബലമായിരിക്കും! മനുഷ്യൻെറ തലയുടെ ഉരുണ്ട ആകൃതിയുടെ സൌകര്യം പരക്കെ അറിവുള്ളതാണല്ലോ. ഒരു പുള്ളി (്) എടുത്തു പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ പല ആർച്ചുകൾ ചേർന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണാം. തൻമൂലം പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളെ ധൈര്യത്തോടുകൂടി നേരിടുന്നതിനും ആകൃതി സൌകര്യംകൊണ്ട് ആളുകളെ ആകർഷിക്കുന്നതിനും "പുള്ളി"കൾക്കു കഴിയുമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. പുള്ളിക്കുടുംബത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനലക്ഷണമായ "വക്രത" ഇതിനുണ്ടെന്നുള്ളതു് അക്ഷരവും അർത്ഥവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനു കൂടുതൽ ഉപോൽബലകമാണ്.

എള്ള് ആട്ടി എണ്ണയെടുക്കുന്ന "ചക്ക"ണ്ടല്ലോ. അതിനെ വളരെ ഭാരം കുറഞ്ഞതും വിലപിടിപ്പുള്ളതുമായ ഒരു ബാങ്ക് ചെക്കാക്കി മാറ്റാൻ ഒരു പുള്ളിക്കു കഴിയും. ഒരു ദേശത്തിൻെറ അഭിമാനസ്തംഭമായ "കൊടി"യിൽനിന്നും പുള്ളി എടുത്തുമാറ്റിയാൽ അതു വെറും 'കാടി"യായി മാറിപ്പോകും. "ചമ്പനെ" ചെമ്പനാക്കാനും, "പട്ടി"യെ 'പെട്ടി' യാക്കാനും പുള്ളിക്കു സാധിക്കും. ഒരു പുള്ളി പിണങ്ങിമാറിയാൽ എത്ര വലിയ "പൊളി"യും വെറും "പാളി"കളായി രൂപാന്തരപ്പെടും.

ഒരറ്റത്തുമാത്രം വളവുള്ള പുള്ളിയുടെ അടുത്ത ബന്ധുവായ ഒരു ഭയങ്കരനുണ്ട്. കെട്ടുപുള്ളി (േ) ഇവനും ചില അത്ഭുതസിദ്ധികളുണ്ട്. രംഗത്തെ രോഗമാക്കി മാറ്റാനും, പാവപ്പെട്ട "ചാരനെ" "ചോരനാക്കി"ത്തീർക്കാനും കെട്ടുപുള്ളിക്കു കഴിയും. ഇയാൾ പിണങ്ങിമാറിയാൽ പലരുടെയും "കോലം" "കാല"ത്തിൻെറ കരാളഹസ്തങ്ങളിൽപ്പെട്ടു ഞെരിഞ്ഞമർന്നു പോകും. ഇയാളില്ലെങ്കിൽ

പെരിങ്ങൽക്കുത്തിലേക്കൊരുല്ലാസ യാത്ര

(കെ. [illegible] III u. c. Econs)

അതു് അവിസ്മരണീയമായ ഒരു യാത്രയായിരുന്നു. പലതും അറിയാനും പഠിക്കാനും ഞങ്ങൾക്കു സാധിച്ചു. നയനാനന്ദകരമായ കാഴ്ചകളാണു് ഞങ്ങൾക്കു സ്വാഗതമരുളിയതു്: പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു മന്ദഗമനം ചെയ്യുന്ന കാട്ടാറുകളും ധൂമപടലം കണക്കു പാഞ്ഞുവീഴുന്ന വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങളും, കുററിച്ചെടികളും വൻ വൃക്ഷങ്ങളും ഇടകലർന്ന കാടുകളും, പച്ചപ്പട്ടു് വിരിച്ചപോലുള്ള നെൽപ്പാടങ്ങളും ഭാവനയെ ഇക്കിളിപ്പെടുത്തുന്നവയായിരുന്നു.

ആഗസ്റ്റു മാസം 8-ാം തീയതി വെളുപ്പിനു മൂന്നരമണിക്കാണു് ഞങ്ങൾ ഹോസ്റ്റലിൽനിന്നും യാത്രയായതു്. അഞ്ചുമണിക്കുള്ള ട്രെയിനിൽ പോകണമെങ്കിൽ മൂന്നുമണിക്കു ഒരുക്കമെല്ലാം കഴിഞ്ഞിരിക്കണമെന്നു് വാർഡൻ താക്കീതു നല്കിയിരുന്നു. യാത്രയെപ്പററി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു കിടന്നതുകൊണ്ടു് തീരെ ഉറങ്ങിയില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. മൂന്നു മണിക്കു് അലാറം ശബ്ദിച്ചു. ആദ്യം ഉണർന്നവർ മററുള്ളവരെ ഉണർത്തി. ദിനകൃത്യങ്ങൾ എല്ലാം ശരിക്കു കഴിയാതെ—കുറെപ്പേർ കുളിച്ചും മററുള്ളവർ കുളിക്കാതെയും—മെസ്സ്ഹാളിലേയ്ക്കു് ഒരു തള്ളിക്കയററം തന്നെ നടത്തി. ഏത്തപ്പഴവും ഉണക്കറൊട്ടിയും പാലുവെള്ളവും കുറെ ഉള്ളിലാക്കി. മൂന്നരമണിക്കു് ഞങ്ങൾ ഹോസ്റ്റൽ വിട്ടിരുന്നു. ആലുവാ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലെത്താൻ രണ്ടു മൈൽ നടക്കണം. പക്ഷെ കുളിരും ബഹളവും വെച്ചുള്ള ആ നടത്ത സുഖപ്രദമായിരുന്നു. പരസ്പരം പരിഹസിക്കലും, ആർപ്പുവിളിയും സംഗീതവും തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഞങ്ങളെ നയിച്ചതു് ഞങ്ങളുടെ വാർഡൻ മിസ്റ്റർ തോമസ് മാത്യു എം. എസ്. സി. ആയിരുന്നു. നാലുമണിക്കു തന്നെ എല്ലാവരും റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലെത്തിയിരുന്നു. ദൗർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ ട്രെയിൻ അന്നു വളരെ വൈകിയാണു് സ്റ്റേഷനിൽ വന്നു ചേർന്നതു്. ഞങ്ങൾക്കു രണ്ടു മണിക്കൂർ അവിടെ കാത്തു നില്ക്കേണ്ടി വന്നു. കണ്ണുകളിൽ ഉറക്കം തളംകെട്ടി നിന്നിരുന്നു. പുറത്തു വെയിലടിക്കുമ്പോൾ മാത്രം ഉണരുന്ന അഗസ്റ്റിയും, ജോയിയും, റോയിയും മററും ഉറക്കത്തിന്റെ ദുരഹസ്യങ്ങളിൽപ്പെട്ടു പിടയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ അധികനേരം അവർക്കു് ഉറക്കത്തിനടിമപ്പെടേണ്ടി വന്നില്ല. ഏഴുമണിക്കു് ട്രെയിൻ ആലുവാ സ്റ്റേഷനിലെത്തി. വണ്ടിമുറികളിലേയ്ക്കു് ഒരിരമ്പിക്കയററം തന്നെ ഞങ്ങൾ നടത്തി. ഹോസ്റ്റലിലെ കലാപ്രേമികളും സംഗീതവിദഗ്ദ്ധന്മാരുമെല്ലാം ഒരു മുറിയിലാണു് സ്ഥലം പിടിച്ചതു്. അടുത്തു തന്നെ രണ്ടു മൂന്നു് ഇതര യാത്രക്കാരും ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. മദ്ധ്യവയസ്കരായ രണ്ടുപേർ ഞങ്ങളുടെ ആർപ്പുവിളിയിലും സംഗീതത്തിലും അസഹ്യത പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളുണ്ടോ അതു വകവയ്ക്കുന്നു! ട്രെയിൻ ഒരു ചൂളം വിളിയോടു കൂടി മെല്ലെ നീങ്ങി. ഞങ്ങളുടെ വാഗണിൽനിന്നു് ഇടതടവില്ലാതെ സംഗീതവും പ്രവഹിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. സംഗീതസാമ്രാട്ടു് അഗസ്റ്റിയും ഗാനകോകിലം ഉമ്മനും നിമിഷകവി

“കോമൻ” “കാമനായി” മാറിപ്പോകും. ശ്രദ്ധ വർണ്ണപ്രയോഗിക്കുന്ന “തോരനെ” “താരനക്കി” രൂപാന്തരപ്പെടുത്തും. കെട്ടുപുള്ളിക്കു ഇത്രയും അത്ഭുതശക്തിയുണ്ടെന്നു ഇതിനു മുമ്പു നിങ്ങൾ ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ല.

ഈ പുള്ളികളെയൊക്കെ നാം കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ ആരും ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. എന്നാൽ “ഒരു പുള്ളി” ആളുകളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു തുടങ്ങുമ്പോൾ അല്പംപോലും ചിന്തിക്കാതെ നമുക്കു പറയാൻ കഴിയും അവനൊരു (അവൾ) പുള്ളിയാണെന്നു.

[Prof. I. MAGNA, T. I. O. N. ന്റെ വിലയേറിയ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു അദ്ദേഹത്തോടുള്ള നന്ദി ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.]

ഗവേഷകൻ. പി. എം. മാത്യു,

(IV cl. Philossphy.)

ഫലിപ്പം മറക്കാനാവാത്ത കഥാപാത്രങ്ങളാണ്. ഇതിനിടയിൽ ചില വിദ്വാന്മാർ തലസ്സൂരത്തെക്കിട്ട് വഴി പോകുക സ്വന്തം കൊട്ടകളും അവരോട് കുശലപ്രശ്നം നടത്തുകയും ചെയ്തു. പത്തു മണിയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ ചാലക്കുടിയിൽ എത്തി. ഇടതടവില്ലാതുള്ള ഉല്ലയെടുക്കലും ഉറക്കവും ഞങ്ങളെ നന്നേ ക്ഷീണിപ്പിച്ചിരുന്നു. അടുത്ത ഒരു ഹോട്ടലിൽ കയറി അല്പം കാപ്പി കുടിക്കാൻ ആരും തന്നെ അശേഷം മടി കാട്ടിയില്ല. കാപ്പികുടി കഴിഞ്ഞു പുറത്തു വന്ന ഞങ്ങളെ ഏറ്റവും ആകർഷിച്ചത് ഒരു കലാപരിപാടിയുടെ 'വാൾപോസ്റ്റർ' ആയിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസബില്ലിനോടുള്ള പ്രതിഷേധ ശബ്ദംകൊണ്ട് മുഖരിതമായിരുന്നു ആ അന്തരീക്ഷം. അതിനുവേണ്ടി ആസൂത്രണം ചെയ്ത ഒരു കലാപരിപാടിയിലെ നടന്മാർ 'മുണ്ടോവിസ്കി'യും 'തൊമ്മിലോവും' 'ചാത്തുനോവും' മറ്റുമായിരുന്നു! പനമ്പിള്ളി പരാജയമടഞ്ഞ നിയോജകമണ്ഡലമായിരുന്നു അതെങ്കിലും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു ഭരണത്തിൽ കലിതുള്ളി വിറയ്ക്കുന്ന, വൈരനിര്യാതനോത്സുകരായ ഒരു വിഭാഗം ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയസ്പന്ദനങ്ങളും ഞങ്ങൾക്കവിടെ കേൾക്കാമായിരുന്നു.

പത്തര മണിക്ക് ചാലക്കുടിയിൽ നിന്നും പെരിങ്ങൽക്കുത്തിലേക്കു തിരിച്ച വണ്ടി ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം കഷ്ടിച്ചുമാത്രം ഇരിക്കാൻ സൗകര്യമുള്ളതായിരുന്നു. ഞങ്ങളെക്കൂടാതെയും ചില യാത്രക്കാർ ആ വണ്ടിയിലുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ചെറുപ്പക്കാരായതുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഞങ്ങളുടെ ആർപ്പുവിളികളും കോലാഹലങ്ങളും അവർക്ക് കൗതുകാനന്ദകരമായി തോന്നിയത്. വണ്ടിയിലിരുന്നു പാടിയ പാട്ടുകളെല്ലാം മൂർച്ചയേറിയ പരിഹാസത്തിന്റെയും ഫലിതത്തിന്റെയും മൂടുപടമണിഞ്ഞവയായിരുന്നു. അദ്ധ്യാപകരെ 'കയ്മണി'യടിക്കുന്ന വിദ്വാന്മാരും, വേഷം കടംമേടിച്ചണിഞ്ഞൊരുങ്ങി വന്ന അഴകിയ രാവണന്മാരും കാമുകിമാരെത്തേടി അലഞ്ഞു നടക്കുന്ന സുന്ദരവിഡ്ഢികളും, വെളിച്ചപ്പെടുന്ന വിദ്വാന്മാരും, എസ്. സി. എഫ് മെംബറന്മാരും എന്നു വേണ്ട എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥിസുഹൃത്തുക്കളും—ഗാനരചയിതാക്കളായ കവികളടക്കം—ഈ പരിഹാസ കാവ്യത്തിനു ശരവ്യമായിത്തീർന്നു.

പതിനൊന്നു മണിയോടുകൂടി ഞങ്ങളുടെ വണ്ടി ചാലക്കുടി വാട്ടർ വർക്ക്സിന്റെ മുമ്പിൽ നിറുത്തി. അവിടെ ഞങ്ങൾ കണ്ട കാഴ്ച തികച്ചും നയനാനന്ദകരമായിരുന്നു. നദീജലത്തിന്റെ ഒഴുക്കു തിരിച്ച് ജലസേചനത്തിനു പര്യാപ്തമായ നിലയിൽ സജ്ജീകരിക്കുകയാണ് അവിടെ. സിമിന്റുകൊണ്ടു കെട്ടിയ തറയിലൂടെ വെള്ളമൊഴുകി തിരിഞ്ഞു പോകുന്നതു കാണുക ഒരു രസം തന്നെയാണ്. പാറപ്പുറത്തു തട്ടിച്ചിതറി ഒഴുകുന്ന ആ കാട്ടരുവിയും ചുറ്റുമുള്ള മലരണിക്കാടുകളും ഇപ്പോഴും സ്മൃതിപഥത്തിൽനിന്നും മാഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ കാഴ്ച അധികനേരം നോക്കിനില്ക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. മറ്റു യാത്രക്കാരുടെ ക്ഷമ പരീക്ഷിക്കാതിരിക്കാൻ വൈമനസ്യത്തോടെയെങ്കിലും ഞങ്ങൾക്കവിടെനിന്നു യാത്ര പറയേണ്ടി വന്നു. വണ്ടി ചാഞ്ഞും ചെരിഞ്ഞും കുതറിയും അതിവേഗത്തിൽ പാഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ചുറ്റും നാനാതരത്തിലുള്ള ചെടികളും വൃക്ഷങ്ങളും, ചലച്ചിത്രത്തിൽ ഫിലിമുകൾ ഓടുന്ന വേഗത്തിൽ കൺമുമ്പിലൂടെ കടന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്നു ഞങ്ങളുടെ വണ്ടി ഒരു തിരിവിൽ നിറുത്തി. പുറത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോഴാണ് സുന്ദരമായ ഒരു കാഴ്ച കണ്ടത്. നാനൂറടി ഉയരത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വെള്ളച്ചാട്ടം. അതിന്റെ ഭംഗി കടലാസിലേക്കു പകർത്തുക പ്രയാസമാണ്. അനന്യസുലഭവും അകൃത്രിമവുമായ അത്തരമൊരു കാഴ്ച അതിനു മുമ്പു ചലച്ചിത്രത്തിലേ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളു. വളരെ ഉയരത്തിൽനിന്നും ജലം പ്രവഹിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു വെള്ളപ്പുകപോലെയേ നമുക്കു തോന്നൂ. ജലത്തിന്റെ അലകൾ സൃഷ്ടിച്ച ധൂമപടലങ്ങൾക്ക് മഞ്ഞുകട്ടയേക്കാളോ പതഞ്ഞു പൊങ്ങുന്ന തിരമാലകളേക്കാളോ ധാവള്യമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിശയമാവുകയില്ല. അതു നോക്കി അധികനേരമങ്ങനെ നില്ക്കാൻ തോന്നിപ്പോയി.

കാടും മേടും താണ്ടി വളവും തിരിവും തരണം ചെയ്ത് പതിനൊന്ന് അൻപതിന് ഞങ്ങൾ പെരിങ്ങൽക്കുത്തിലെത്തി. രമണീയമായ ഒരു പ്രദേശമാണത്. പ്രകൃതി സൗന്ദര്യം ആവോളം ആസ്വദിക്കാം. പച്ചക്കുപ്പായമിട്ട് പ്രകൃതിദേവി അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി നില്ക്കുകയാണ്; പുറത്തുനിന്നു വരുന്ന അതി

ഗികളെ സ്വീകരിക്കാനായി. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക്, തലയുയർത്തി നില്ക്കുന്ന കൂററൻ കരിമ്പാറകൾ. അവ ഈ ഭംഗിയ്ക്കു മാററുകൂട്ടി. ഒരേ രീതിയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള അഞ്ചാറു വീടുകളും ഒരു പോസ്റ്റാഫീസും ഒരു കാൻറീനുമാണ് ആകെ അവിടെയുള്ളതു്. അതു കൂടാതെ വീടുകൾ ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. കളക്ടറുമായി ഇടപാടു ചെയ്തതനുസരിച്ച് ഞങ്ങളെ അവിടമെല്ലാം കാണിക്കുന്നതിനായി ഗവൺമെൻറു വാൻ തയ്യാറായിക്കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യമായി ഞങ്ങൾ ആനയിക്കപ്പെട്ടതു് പെരിങ്ങൽ അണക്കെട്ടിലേക്കായിരുന്നു. വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ ഒരു കാഴ്ചയാണ് അവിടെ കണ്ടതു്. അണക്കെട്ടിൻെറ ഒരുവശത്തു തടഞ്ഞു നിർത്തപ്പെട്ട വെള്ളം ഒരു മരിച്ച മനുഷ്യനെക്കാൾ നിശ്ചലമായി കാണപ്പെട്ടു. എതിർവശത്തു്, കൂട്ടിലടയ്ക്കപ്പെട്ട പക്ഷികൾ തുറന്നു വിടുമ്പോൾ എത്ര ആവേശത്തോടുകൂടി പറന്നു പോകുമോ അതിലും വേഗത്തിൽ വെള്ളം പാഞ്ഞു പോകുന്നു. പതയും നുരയും ഇളകിപ്പാഞ്ഞുപോയ ആ ജലപ്രവാഹം ഞങ്ങളുടെ ക്യാമറാമാൻ' ജോർജ്ജ് തികഞ്ഞ വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തോടെ സെല്ലുലോയിഡിലേയ്ക്കു പകർത്തി. അടുത്തു തന്നെ, വൈദ്യുത ശേഖരണത്തിനുള്ള ജലം മേലോട്ടു കടത്തി വിടുന്നതിനു പ്രവർത്തിക്കുന്ന യന്ത്രങ്ങളും കാണാമായിരുന്നു. അവിടെനിന്നു ഞങ്ങൾ യാത്ര തിരിച്ചതു് 'ഡാം ഓഫീസി'ലേക്കായിരുന്നു. ആധുനിക രീതിയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു ചെറിയ കെട്ടിടമാണ് ഓഫീസ്. അതിനു ചുററും പൂന്തോട്ടമാണ്. നാനാതരത്തിലുള്ള പൂക്കളാലും ചെടികളാലും അവിടം അലംകൃതമായിരുന്നു. "പൂത്തും തളിർത്തു മല്ലാതെ ഗ്രഹങ്ങളിൽ പേർത്തുമൊന്നില്ലിവിടെക്കാണ്മാൻ" എന്നു പറഞ്ഞതു് ഇതിനെപ്പററിയാണോ എന്നു ശങ്കിച്ചു പോയി. പലനിറത്തിലുള്ള റോസ് ഒരുവശത്തു്, വെന്തിപ്പൂക്കൾ മറുവശത്തു്; ആകാശമുല്ല, സൂര്യകാന്തി, നീലാംബരം, കനകാംബരം തുടങ്ങിയവ വേറൊരു ഭാഗത്തു്. പിന്നെ, ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥിയായ ഈ ലേഖകനു് പേരറിയാൻ പാടില്ലാത്ത മററനവധി പൂക്കൾ! പൂക്കളെ തഴുകിയും തലോലിച്ചും ആ കുളിർകാററു് ഞങ്ങൾ അങ്ങിനെ നിന്നുപോയി. ചില സുഹൃത്തുക്കൾ ഒന്നു രണ്ടു പൂക്കൾ ഇറുത്തെടുക്കാനും മടി കാട്ടിയില്ല. അപ്പോഴാണ് ആ തോട്ടക്കാരൻ വന്നു പൂക്കൾ ഇറുക്കരുതെന്നു് അപേക്ഷിച്ചതു്. അയാൾ മറെറാരു ഭാഗത്തേയ്ക്കു ചൂണ്ടിക്കാട്ടി പറഞ്ഞു "മുല്ലക്കുടെ മാതിരി നിറയെ പൂക്കൾ വിരിഞ്ഞുനിന്നതാണു്. കഴിഞ്ഞ ദിവസം ഒരു കോളേജിൽനിന്നു കുറേ പെൺകുട്ടികൾ വന്നു. എല്ലാം ഇറുത്തുകളഞ്ഞു." പെൺകുട്ടികളോടു ഞങ്ങൾക്കു വല്ലാത്ത ദേഷ്യം തോന്നി. ഓ! അവരുടെ സൌന്ദര്യബോധമില്ലായ്മ. ഒററ മൊട്ടുപോലും ആ ഭാഗത്തു് അവർ അവശേഷിപ്പിച്ചില്ല. ആറാടുകേറിയ വിളപോലെ ആയിരുന്നു ആ ഭാഗം. സ്വയം നിറപ്പകിട്ടേകാൻ, വർണ്ണശബളമായ ആ പൂന്തോട്ടത്തിൻെറ ചമപറിച്ച വിലാസിനികളോടു് ഒരു കലാരസികനു് അമർഷം തോന്നുന്നെങ്കിൽ അതു സ്വാഭാവികമല്ലേ? ഒരുമണിക്കൂറോടുകൂടി 'സാമ്യമകന്ന' ആ ഉദ്യാനത്തോടും ഞങ്ങൾ വിടവാങ്ങി. നേരത്തെ ഇടപാടു ചെയ്തതനുസരിച്ചു ഞങ്ങൾക്കു് ഉച്ചഭക്ഷണം കാൻറീനിൽത്തന്നെ ആയിരുന്നു. അതിനുശേഷം ഇലക്ട്രിസിററി ഓഫീസിലേക്കാണു് പോയതു്. കുത്തനെയുള്ള ഒരു പ്രദേശത്താണു് ഓഫീസ്. മുകളിൽനിന്നും റയിൽവേവാഗൺ പോലുള്ള ഒരു വാഹനത്തിലാണു് ഞങ്ങളെ കീഴോട്ടിറക്കിയതു്. റയിൽപ്പാളത്തിൽക്കൂടി മന്ദം മന്ദമുള്ള ആ പോക്കു് സുഖപ്രദമായിരുന്നു. ആറു മിനിട്ടുകൊണ്ടു് മുകളിൽനിന്നും ഞങ്ങൾ വൈദ്യുതി ഉല്പാദനകേന്ദ്രത്തിലെത്തി. ഈ അടുത്ത കാലത്താണു് പ്രസ്തുത കേന്ദ്രം ഗവർണ്ണർ ഡാ: രാമകൃഷ്ണറാവു ഉൽഘാടനം ചെയ്തതു്. പള്ളിവാസൽ കഴിഞ്ഞാൽ കേരളത്തിലെ പ്രധാന വൈദ്യുതി ഉല്പാദനകേന്ദ്രം ഇവിടമാണു്. ഞങ്ങൾ ചെന്നയവസരത്തിൽ മൂന്നു വലിയ യന്ത്രങ്ങൾ ത്വരിതഗതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അതിൻെറ പ്രവർത്തനം ഞങ്ങൾക്കു വിവരിച്ചുതന്നു. വൈദ്യുതിശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുന്നതിനുള്ള സജ്ജീകരണവും കാണാൻ ഭംഗിയുള്ളതായിരുന്നു. അതിനടുത്തുകൂടിയാണു് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് ചാലക്കുടിയാർ ഒഴുകുന്നതു്.

ഈ കാഴ്ചകളിൽനിന്നും ഒരു കാര്യം മനസ്സിലായി. പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികൾക്കു പണം ചിലവാകുന്നതെങ്ങിനെയെന്നും അതു

കൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനമെന്താണെന്നു [illegible]ത്തിൽ വായിക്കുന്നതിലേറെ വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. തരിശുഭൂമികൾ ജലസേചനം വഴി കൃഷിക്കുപയോഗിക്കുന്നതിനും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ ആലോചിതപദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിനും നാട്ടുകാർ ചെയ്യുന്ന സേവനം സ്തുത്യർഹമായതാണ്. പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികൾ ചക്കരയോ മാങ്ങയോ എന്നു ചോദിക്കുന്ന എന്റെ ഗ്രാമീണരെ ഇവിടെയെല്ലാം ഒന്നു കൊണ്ടുവന്നു കാണിക്കാൻ പററിയെങ്കിൽ എന്നു ഞാനാശിച്ചുപോയി.

അഞ്ചുമണിക്കു തന്നെ വണ്ടി വന്നെത്തി. പെരിങ്ങൽക്കുത്തിനോടു യാത്ര പറഞ്ഞിട്ട് ഞങ്ങൾ വണ്ടിയിൽ കയറി. പാട്ടിനും ബഹളത്തിനുമിടയ്ക്കും ഞങ്ങൾ ആ വനഭംഗി ഇറുനോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഗാനം അതിന്റെ ഉൽക്കർഷത്തോടും ഗാംഭീര്യത്തോടും അന്തരീക്ഷത്തിൽ പ്രതിധ്വനിച്ചു. ഏഴു മണിക്ക് ഞങ്ങൾ ചാലക്കുടി റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ മടങ്ങിയെത്തി. പിന്നെ ട്രെയിനിന് രണ്ടു മണിക്കൂർ അവിടെയും കാത്തു നില്ക്കേണ്ടി വന്നു. ഉറക്കവും യാത്രാക്ലേശവും നന്നേ ഞങ്ങളെ അലട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെയിരുന്ന് ഞങ്ങൾ നേരം പോക്കു പറയാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന് 'വെയിററിംഗ്' റൂമിൽ' ആളുകൾ തിങ്ങിക്കൂടുന്നതു കണ്ടു. അടുത്തു ചെന്നപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച ഞങ്ങളെയും ബാധിക്കുന്നതായിരുന്നു. ഒരാൾ മദ്യപിച്ച് ലവലേശം ബോധമില്ലാതെ നിന്നാടുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ഒരു സുഹൃത്ത് രോഷാകുലനായി നില്ക്കുന്നു. ആ മദ്യപാനിയെ തല്ലിയേ സുഹൃത്തിനു മതിയാകൂ. "സംഗതി എന്താണ്"? ഞങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു. "അവൻ എന്റെ തോളിൽ കൈ ഇട്ടുകൊണ്ടു ചോദിക്കുകയാണ് എന്താ അളിയാ! എന്ന്? അവന്റെ പെങ്ങളെ ഞാൻ കെട്ടിയോ? ഏഭ്യൻ" സുഹൃത്ത് ഒററശ്വാസത്തിൽ പറഞ്ഞു തീർത്തു. ആ കുടിയന്റെ ഒരു ചങ്ങാതിയാണെന്നു തോന്നുന്നു, വളരെ ദൈന്യമായിട്ട് ഞങ്ങളോടു ക്ഷമിക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. പക്ഷേ ഞങ്ങളുടെ സുഹൃത്തുണ്ടോ അതു ചെവിക്കൊള്ളുന്നു. ഒററയടിക്കുകൂട്ടത്താൽ ഇവൻ നേരെയാകുമെന്നു സുഹൃത്ത്; 'അളിയൻ പോളിയ' എന്ന് കുടിയൻ. സംഗതി ആകെ കുഴപ്പത്തിലായി. ഞങ്ങൾ സുഹൃത്തിനെ എന്തായാലും പറഞ്ഞു സമാധാനിപ്പിച്ചു. ഞങ്ങൾ ആ മദ്യപാനിയുടെ ഗതിവിഗതികൾ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടങ്ങനെ നിന്നു. അയാൾ നിന്നാടുകയായിരുന്നു. നാക്കു ശ്രമപ്പെട്ടു വളച്ച് "അളിയാ പ്പ്‌ഴെഴ പോട്ട്" എന്നും മററും പുലമ്പുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ കൂട്ടുകാരൻ നാവടക്കി നില്ക്കാൻ അയാൾക്കു കൂടെക്കൂടെ വിവരങ്ങളായ താക്കീതുകൾ നല്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് ഒരു പയ്യൻ വന്നു പറഞ്ഞത് ഇയാൾ അന്നു മൂന്നു പ്രാവശ്യം കുടിച്ചു എന്നും വെയിററിംഗ് റൂമിൽ ഇരിക്കുന്ന ആ വെളുത്ത സ്ത്രീയെ അല്പം മുൻപേ കടന്നുപിടിച്ചു എന്നും അവൾ വലിയ പാതിവ്രത്യം നടിച്ചുകൊണ്ട് ഇയാളെ അശ്ലീലമായ ഭാഷയിൽ വഴക്കു പറഞ്ഞു എന്നും മററും. ആ സ്ത്രീയെയും ഞങ്ങൾ ഒന്നു നോക്കാതിരുന്നില്ല. അവരും അല്പം [illegible]കാരിയാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായി. ഇവർ തമ്മിൽ ഒരു പൂർവ്വബന്ധമുണ്ടെന്നും അന്വേഷണത്തിൽ മനസ്സിലായി.

സ്റ്റേഷനിലെ മണിയടിച്ചു. ട്രെയിൻ വരാൻ ഏതാനും നിമിഷങ്ങളേയുള്ളൂ. നമ്മുടെ കുടിയൻ ഒന്നു കറങ്ങി അയാളുടെ ഹാൻഡ്ബാഗ് കൈയിലെടുത്തു. ഠേ! എന്ന് കാലുവഴുതി തറയിലോട്ടു വീഴ്ചയും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അയാളുടെ വായിൽ നിന്നും രക്തം ധാരധാരയായി ഒഴുകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ കൂടിനിന്നവർ ഒരു ചെറുവിരൽ പോലും അനക്കിയില്ല. അതുവരെ ചങ്ങാതിത്തം ചമഞ്ഞു നിന്നവനും എങ്ങോ പോയി മറഞ്ഞു. കല്ലിലിരുന്ന കാശു കൊടുത്തു കുടിക്കുന്ന പട്ടിയെ വാങ്ങിയ ആ ഹതഭാഗ്യനോട് അനുകമ്പതോന്നിയവരാരുമില്ലായിരുന്നു. ഒരു മിനിട്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ റെയിൽവേ ഗാർഡ് വന്ന് സ്ഥാനം തെററിക്കിടന്ന അയാളുടെ വസ്ത്രം നേരെയിട്ടിട്ട് നടന്നകന്നു. എനിക്കലിവു തോന്നി. അയാളെ അല്പം മുമ്പേ തല്ലാനൊരുങ്ങിയ എന്റെ സുഹൃത്തിന്റെ മുഖത്തേക്കു ഞാൻ നോക്കി. ദയയുടെ കണികപോലും ആ മുഖത്തു കണ്ടില്ല. "അവനതു വരണം" എന്നാണ് എല്ലാ മുഖങ്ങളും മന്ത്രിച്ചത്. കള്ളനു കൂട്ടില്ലാത്തതുപോലെ കുടിയനും അവന്റെ നിസ്സഹായാവസ്ഥയിൽ കൂട്ടു കിട്ടുകയില്ലേ? ഞാനറിയാതെ ചോദിച്ചുപോയി.

ഒരു നോവൽ ജീവിക്കുന്നു

ചെറുകഥ

Saraswathi P. Kymal, U. P. Class

പട്ടണത്തിലെ ഏററവും വലിയ ധനികന്റെ പുത്രനായ റോബർട്ട് ഒരു ദരിദ്രപുത്രിയായ മേററിയെ സ്നേഹിച്ചു. പണവും പ്രതാപവും കുലമഹിമയും എല്ലാംതന്നെ ആ സ്നേഹത്തിനു വഴിമാറിക്കൊടുത്തു. കിനാവിന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിലൂടെ ആ യുവതിയും യുവാവും സഞ്ചരിച്ചു. കാട്ടിൽ കിടന്ന കുറുക്കന്റെ കൂവലിലും പട്ടിയുടെ ഓരിയിടലിലും കഴുതയുടെ കർണ്ണാടകസംഗീതത്തിലും തവളയുടെ മധുരഗാനത്തിലും എല്ലാം........ എല്ലാം അവർ പ്രണയം ദർശിച്ചു. പൂനിലാവിൽ കുളിച്ച നിശാവേളകളിൽ തെററിലേക്കു ചാഞ്ഞുകിടക്കുന്ന തേന്മാവിൻ ചുവട്ടിൽ എന്നും അവർ സമ്മേളിക്കും. മേററിയുടെ സുന്ദരമായ കൊച്ചുമുഖം പിടിച്ചുയർത്തി അവിടെ ഒരു സ്നേഹമുദ്ര അർപ്പിച്ചശേഷം റോബർട്ട് പറയും "ദേവീ........നീ എന്റെ ഹൃദയത്തിലെ കെടാവിളക്കാണ്........നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണകൾ എന്റെ അന്ത്യമാടത്തിലും എന്നെ വിട്ടുപിരിയുകയില്ല........"

പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന അമ്പിളിയും ആ മാവിൻ കൊമ്പിൽ കൂടുകെട്ടിയിരിക്കുന്ന പക്ഷികളും ആ പ്രണയരംഗത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കും. നീല നിലാവേററു വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന— ഓടക്കുഴലൂതുന്ന ആ പുഴയുടെ ഹൃദയത്തിലൂടെ അവർ തോണിയിൽ ഒഴുകിനടക്കും. റോബർട്ട് മെല്ലെ പാടും. ആ സമയത്തു അയാൾക്കു ഏററവും ഇഷ്ടമായ താമരപ്പൂക്കൾ ഒന്നൊന്നായി മേററി ആ വായിൽ വച്ചുകൊടുക്കും.

രംഗം മാറുകയാണ്. റോബർട്ടിന്റെ പിതാവായ ജയിംസിനു തന്റെ മകന്റെ ആ പിച്ചക്കാരിപ്പെണ്ണുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ട് അത്ര ഇഷ്ടമല്ല. പിതാവിന്റെ ചോദ്യശരങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ റോബർട്ട് പതറിപ്പോയി. സുന്ദരിയായ ഒരു ധനികപുത്രിയെ തന്റെ പുത്രനായി ആ പിതാവു കണ്ടുവച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ റോബർട്ടിനു അതു ഇഷ്ടമല്ല.

"നീ ഇറങ്ങിപ്പോകൂ....നിന്നെപ്പോലെ ഒരു പുത്രനെ എനിക്കു ആവശ്യമില്ല........" ആ പിതാവു അലറി. ആ നിശാവേളയിൽ തന്നെ റോബർട്ട് തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മേററിയുമായി നാടുവിട്ടു....മാസങ്ങൾ നീങ്ങി.... തന്റെ ഒരു സ്നേഹിതന്റെ സഹായത്താൽ റോബർട്ടിനു ഒരു ചെറിയ ജോലി കിട്ടി.

ജയിംസ് രോഗിയായി. തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പുത്രന്റെ അഭാവം ആ സ്നേഹമുള്ള പിതൃഹൃദയത്തിൽ വേദനയുടെ നാളങ്ങൾ ജ്വലിപ്പിച്ചു. പുത്രനെ അന്വേഷിക്കാനായി അദ്ദേഹം ആളുകളെ നിയോഗിച്ചു........

റോബർട്ടിന്റെ ഹൃദയം വിങ്ങി....തന്റെ അപ്പൻ....അദ്ദേഹത്തിനു എന്തു പററി....പിതാവിന്റെ സമീപത്തേക്കു പായുവാൻ ശ്രമിച്ച റോബർട്ടിനോടു മേററി പറഞ്ഞു. "ഞാനും വരുന്നു........"

ട്രെയിനിനു വേഗത ഇല്ല എന്നു അവൾക്കു തോന്നി........

റോബർട്ട്........മകനേ............പ്രജ്ഞ നശിച്ച ആ പിതാവിന്റെ കാലുകൾ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു റോബർട്ട് കരഞ്ഞു........അപ്പാ ഇതാ ഞാൻ...."

സ്നേഹത്തിന്റെ സിദ്ധൌഷധം ചെന്നപ്പോൾ അപ്പന്റെ രോഗം പറന്നുപോയി. ജയിംസിനു സുശീലയായ മരുമകളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

റോബർട്ടിനൊരു പുത്രനുണ്ടായി. സാംസൺ. അവൻ വളർന്നു. ഒരു സുന്ദരിയായ ദരിദ്രകന്യകയെ അവൻ സ്നേഹിച്ചു. റോബർട്ട് ആ വാർത്ത അറിഞ്ഞു. സ്നേഹത്തി

ട്രെയിൻ നിന്നു. യാത്രക്കാരെല്ലാം ഇരമ്പിക്കയറി. അവരും തിരക്കൊഴിഞ്ഞ ഒരു മുറിയിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. അവരുടെ വാർഡൻ എണ്ണം എടുത്തിട്ട് അതേ ഭാഗത്തിൽ തന്നെ സ്ഥലം പിടിച്ചു. ഒരു ചൂളംവിളിയോടെ വണ്ടി നീങ്ങി.

ൻെറ വേദന നല്ലതുപോലെ അറിയാമായിരുന്ന നല്ലവനായ ആ അച്ഛൻ ആ വിവാഹത്തിനു അനുമതി കൊടുത്തു. അങ്ങനെ ആ കഥ ശുഭപര്യവസായിയായിത്തീൻ....

സുരേന്ദ്രൻ നോവൽ മടക്കി മേശപ്പുറത്തു വച്ചു. ഒരു സിഗററും കത്തിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ കസാരയിലേക്കു ചാഞ്ഞുകിടന്നു. ജനലിലൂടെ അയാൾ പുറത്തേക്കു നോക്കി....

ഹാ! എന്തൊരു നിലാവ്. തിരുവാതിരക്കാലമാണ്. സുരേന്ദ്രൻ ദീർഘമായി നിശ്വസിച്ചു. കുളിരുള്ള ഒരു കുഞ്ഞിക്കാററ് ജന്നലിലെ പട്ടുയവനികയിൽ കുഞ്ഞോളങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു സുരേന്ദ്രനെ തഴുകിക്കൊണ്ടു കടന്നുപോയി. ആ തെക്കൻ കാററിൽ ഒരു പ്രേമകാവ്യം അലിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി.

ഹാ! ഒന്നു സ്നേഹിക്കുക—സ്നേഹിക്കപ്പെടുക. എന്തുമധുരിമയായിരിക്കും അതിന്. സുരേന്ദ്രൻെറ ഹൃദയത്തിൽ ആ മേശപ്പുറത്തു കിടക്കുന്ന നോവലിലെ സുന്ദരമായ കഥ ചലച്ചിത്രത്തിൽ എന്നവണ്ണം പൊങ്ങിവരികയാണ്. ആ നിലാവണിഞ്ഞ നിശാവേളകൾ...........ആ മാവിൻചോട്ട്....നീലനിലാവു വെള്ളിപൂശിയ ആ ആററ്.......അതിലെ കുഞ്ഞോളം........എന്തൊരു ഭാഗ്യവാനാണ് റോബർട്ട്—സുരേന്ദ്രൻ വിചാരിച്ചു. താൻ ആരെയും അങ്ങനെ സ്നേഹിക്കാത്തതെന്താണ്. ഓ! തന്നെ എത്രപേർ സ്നേഹിച്ചതാണ്. പക്ഷേ അവരെ ആരെയും അങ്ങനെ താൻ ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കുകപോലും ചെയ്തില്ല. അന്നൊക്കെ ആരെയെങ്കിലും സ്നേഹിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ! പ്രേമം ഒരു ഗുലുമാലു പിടിച്ചസാധനം ആണെന്നാണ് സുരേന്ദ്രൻ വിചാരിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷേ....അല്ല....അങ്ങനെ അല്ല....അതു ഇപ്പോഴാണു അയാൾക്കു മനസ്സിലായത്. തൻെറ സൽസ്വഭാവം ഉപേക്ഷിച്ചല്ലേ റോബർട്ട കെററിയേയുംകൊണ്ടു ഓടിപ്പോയത്? തൻെറ പിതാവു സുന്ദരിയും ധനികയും ആയ ഒരു പെണ്ണിനെ തനിക്കായി തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടും റോബർട്ടിനു കെററിയെ മതിയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഈ പ്രേമത്തിനു ധനവും മററും ഒരു കാര്യമേയല്ല.... ഹാ! അപ്പോൾ ഈ സ്നേഹം എത്ര നല്ലതാണ്....

എനിക്കും സ്നേഹിക്കണം—ഒരു ധനികയെയല്ല....ഒരു ദരിദ്രകുമാരിയെ. എന്നിട്ടു നിശാവേളകളിൽ നിലാവു കിനാവു സൃഷ്ടിക്കുന്ന ആററുവക്കിൽ ചാഞ്ഞുകിടക്കുന്ന തേന്മാവിൻ ചോട്ടിൽ എന്നും തൻെറ ദേവതയുമായി സമ്മേളിക്കണം. കൊച്ചുതോണിയിലേറി അവളുമായി ആററിലൂടെ തുഴഞ്ഞുനടക്കണം. അവസാനം തൻെറ പിതാവു പറയും ആ പെണ്ണിനെ മറക്കുവാൻ—പക്ഷേ താൻ അതു കേൾക്കില്ല. വീട്ടുവിട്ടുപോകുവാൻ അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിക്കും. അപ്പോൾ അന്നുതന്നെ തൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട റാണിയുമായി താൻ നാടുവിടും. കുറെ നാൾ കഴിയുമ്പോൾ ജയിംസിനെപ്പോലെ തൻെറ പിതാവും രോഗിയാവും. അവസാനം അദ്ദേഹംതന്നെ വിളിപ്പിക്കും........മാപ്പുതരും.... അവസാനം തനിക്കൊരു പുത്രനുണ്ടാകുമ്പോൾ റോബർട്ട ചെയ്തതുപോലെ താനും ചെയ്യും. ഹാ!........എന്തൊരു രസമായിരിക്കും. ഭാവിയെപ്പററി സ്വപ്നങ്ങൾ നെയ്യുന്ന സുരേന്ദ്രൻെറ അധരങ്ങളിൽ ഒരു കൊച്ചുമന്ദഹാസം മൊട്ടിട്ടു.

സ്നേഹിക്കണം. ആ നോവലിലെപ്പോലെ. ആ നോവലിലെ പാത്രങ്ങൾ ജീവിക്കണം—എന്നിലൂടെ...............

സുരേന്ദ്രൻ ചാടി എഴുന്നേററു. "റോബർട്ട......ഞാൻ റോബർട്ടാണ്........" അയാളുടെ ചുണ്ടുകൾ മന്ത്രിച്ചു;

ആ പ്രേമഗാനം അലിഞ്ഞുചേൎന്ന കുഞ്ഞിക്കാററു അപ്പോഴും സുരേന്ദ്രൻെറ ചുരുണ്ട മുടിയെ നെററിയിലേക്കു ഊതിയിറക്കിക്കൊണ്ടു കടന്നുപോയി.

* * *

തലപ്പുകളിൽ നീലിമയാൎന്ന വനം. കണ്ണിനുമുമ്പിൽ ഓടക്കുഴലൂതുന്ന പുഴ....ആ പുഴയിലേക്കു പകുതി ചാഞ്ഞു മെല്ലെ ഒഴുകുന്ന തെളിഞ്ഞ ജലപ്പരപ്പിനോടു നർമ്മസല്ലാപം നടത്തുന്ന പൂത്തുലഞ്ഞ ഒരു തേന്മാവും....

സുരേന്ദ്രൻെറ ഹൃദയത്തിൽ സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും നിറഞ്ഞൊഴുകി. തൻെറ സമീപം അങ്ങു, വിദൂരതയിലേക്കു നോക്കിയിരിക്കുന്ന ആ നാണംകുണുങ്ങിപ്പെണ്ണിൻെറ സുന്ദരമായ മുഖം പിടിച്ചുയർത്തിക്കൊണ്ടു അയാൾ പറഞ്ഞു.

"ദേവീ....നീ എന്റെ ഹൃദയത്തിലെ കെടാവിളക്കാണ്"....നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വപ്നങ്ങൾ അന്ത്യനിമിഷത്തിലും എന്നെ വിട്ടുപിരിയുകയില്ല...."റോബർട്ടിന്റെ അതേ വാക്കുകൾ സുരേന്ദ്രൻ ആവർത്തിച്ചു.

സുമയുടെ ചുണ്ടുകൾ ചലിച്ചു. കിനാവു കാണുന്ന ആ നീലക്കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. സുരേന്ദ്രന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു അവൾ പറഞ്ഞു.

"ഈ പാവപ്പെട്ട പെണ്ണിനെ അങ്ങ്" എന്തിനു സ്നേഹിച്ചു...."ആ കണ്ണുകളിലൂടെ കണ്ണുനീർ പൊട്ടിയൊഴുകി. ആ കണ്ണുനീർ കൈകൊണ്ടു തുടച്ചുകളഞ്ഞിട്ടു സുരേന്ദ്രൻ ആ ചുണ്ടുകളിൽ മെല്ലെ ചുംബിച്ചു....അയാൾ പറഞ്ഞു....

"നീ ദരിദ്രയല്ല സുമേ....നീ എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ സമ്പത്തു മുഴുവനും അപഹരിച്ച കള്ളിയാണു."

സുമ പുഞ്ചിരിച്ചു. സുരേന്ദ്രൻ അവളുടെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു...."നീ എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഗാനമാണ്"...."

തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കളിത്തോണി സുരേന്ദ്രൻ ആറ്റിലേക്കിറക്കി........രംഗങ്ങൾ ആവർത്തിക്കയാണ്. സുരേന്ദ്രൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. താൻ ഇപ്പോൾ ഒരു റോബർട്ടായിത്തീർന്നിരിക്കയാണ്. തന്റെ സമീപം ഇരിക്കുന്നതു സുമയല്ല; കെറ്റി....സുന്ദരിയായ കെറ്റി.... സുശീലയായ കെറ്റി....ദരിദ്രയായ കെറ്റി....

ഹേ നിൻ ഗാനം........ഹേമന്തരാവിൽ....
സുരേന്ദ്രൻ മെല്ലെ പാടി.

* * * *

സുരേന്ദ്രാ............

അച്ഛൻ വിളിക്കയാണ്. സുരേന്ദ്രന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സന്തോഷം പൊട്ടി വിടർന്നു. അച്ഛൻ പറയും സുമയെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ എന്നിട്ടു ധനികയും സുന്ദരിയും ആയ ഒരു സ്ത്രീയെ കല്യാണം കഴിക്കുവാൻ........

ഹൃദയം നിറയെ സ്വപ്നങ്ങളുമായി സുരേന്ദ്രൻ തന്റെ പിതാവിന്റെ മുൻപിൽ ചെന്നു.

"സുരേന്ദ്രാ!....നീ എന്റെ അഭിമാനം കെടുത്തുകയാണ് അല്ലേ?" സുരേന്ദ്രൻ വിചാരിച്ച അതേ ചോദ്യം തന്നെ അദ്ദേഹം ചോദിക്കയാണ്.

നീ....നീ....ആ സുമയെ മറന്നു....ആ പിച്ചക്കാരിപ്പെണ്ണിനെയേ നിനക്കു സ്നേഹിക്കുവാൻ കണ്ടുള്ളോ—"

"അച്ഛാ! അവൾ പിച്ചക്കാരിയല്ല. ദരിദ്രയെങ്കിലും അവൾ സുശീലയാണച്ഛാ...."

റോബർട്ടു പറഞ്ഞ അതേ ഉത്തരം സുരേന്ദ്രൻ ആവർത്തിച്ചു.

"സുരേന്ദ്രാ...."—അദ്ദേഹം ശാന്തനായി. "നിനക്കു എത്ര നല്ല കുട്ടികളെ കിട്ടും...."

അച്ഛാ! സുമയെ അല്ലാതെ വേറെ ആരെയും ഞാൻ വിവാഹം ചെയ്യില്ല." സുരേന്ദ്രൻ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

അച്ഛൻ ഇപ്പോൾ പറയും തന്നോടു ഇറങ്ങിപ്പോകുവാൻ. സുരേന്ദ്രൻ വിചാരിച്ചു.

അച്ഛന്റെ മുഖത്തു ഒരു മന്ദഹാസം പരക്കുന്നതു അയാൾ കണ്ടു.

സുരേന്ദ്രാ! നീ അവളെ അത്രമാത്രം സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ?...." അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

"ഉണ്ടച്ഛാ!" സുരേന്ദ്രൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

"എടാ! എന്നാൽ"....

എന്നാൽ....സുരേന്ദ്രന്റെ ഹൃദയം തുടിച്ചു; അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ പറയും തന്നോടു ഇറങ്ങിപ്പോകുവാൻ.

"എന്നാൽ....നീ അവളെ വിവാഹം ചെയ്തോളു. ഞാൻ അതിനു പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്നില്ല."

എന്ത്! സുരേന്ദ്രനു ഹൃദയം നില്ക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി, തല കറങ്ങുന്നു....പ്രതീക്ഷകൾ....എല്ലാം തകരുന്നു....

"സുരേന്ദ്രാ—"അച്ഛൻ പറയുകയാണ് "സ്നേഹത്തിന്റെ വേദന എന്തെന്നു എനിക്കു നന്നായിട്ടു അറിയാം. നിന്റെ അമ്മ ഒരു ദരിദ്രകന്യകയായിരുന്നു. ഞാൻ ഒരു പ്രഭുകുമാരനും. ഞങ്ങൾ സ്നേഹിച്ചു. പക്ഷേ എന്റെ അച്ഛനു അതു ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എന്നോടു ഇറങ്ങിപ്പോകുവാൻ പറഞ്ഞു. അന്നു രാത്രിതന്നെ ഞാൻ നിന്റെ

സൌന്ദര്യം

വി. രാമചന്ദ്രൻ നായർ ക്ലാസ്സ് III ഫിലോസഫി.

എന്താണ് സൗന്ദര്യം? ശരിയായൊരു നിർവ്വചനം ലഭിക്കുക പ്രയാസമാണ്. ഹൃദയത്തിന് ആഹ്ളാദം നൽകുന്ന രമണീയ വസ്തുക്കളെ സൗന്ദര്യമുള്ളവയെന്നു നാം പറയുന്നു. മാരിവില്ലും, ചെന്താമരയും, ചന്ദ്രബിംബവും നമ്മുടെ മനസ്സിനെ വശീകരിക്കുന്നു. കാണുന്ന മാത്രയിൽത്തന്നെ അവയുമായി—പ്രകൃതിയുമായി—അലിഞ്ഞു ചേരുന്ന ഒരു ഹൃദയഭാവം നമ്മിൽ അങ്കുരിക്കുന്നു. എന്താണിതിനു കാരണം? യുക്തിയുക്തമായി പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരാൾ സുന്ദരമെന്നു വർണ്ണിക്കുന്നതു മറ്റൊരാൾക്ക് അപ്രകാരമായിരിക്കണമെന്നില്ല. എങ്കിലും സൗന്ദര്യബോധത്തിനു നിദാനമായ വസ്തുവിനു ബാഹ്യസത്തയുള്ളതുകൊണ്ടു നമ്മിൽ നിന്നതീതമായി സൗന്ദര്യം നിലനിർത്തുന്ന ചില ഗുണങ്ങൾ അതിനുണ്ടായിരിക്കണം.

ഭൗതിക പദാർത്ഥങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഗുണങ്ങളെ ആധാരമാക്കി സൗന്ദര്യ നിർണ്ണയം ചെയ്യാൻ ബർക്ക് ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. വസ്തുവിന്റെ വലിപ്പം, മാർദ്ദവം, തീവ്രവർണ്ണങ്ങളുടെ അഭാവം എന്നിവ സൗന്ദര്യ നിദാനങ്ങളാണെന്ന് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. വലിപ്പം വർദ്ധിക്കുന്തോറും മഹനീയതയാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക. അനന്തമായ ആകാശവും ആഴിപ്പരപ്പും മഹനീയങ്ങളാണ്. പൂവും പൂമ്പാററയും മനോഹരങ്ങളും. മിനുസവും മാർദ്ദവവും സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളാണ്. ഉരച്ചു മിനുസപ്പെടുത്താത്ത രത്നത്തിനു ശോഭയില്ല. പൂവിന്റെ ഇതളുകൾക്കു മാർദ്ദവമുണ്ട്. വസ്തുവിൽ കാണുന്ന രേഖകളുടെ സ്വഭാവവും സൗന്ദര്യത്തെ ബാധിക്കുന്നു. നേർവരകൾക്കു സൗന്ദര്യമില്ലെന്നാണ് ബർക്കിന്റെ വാദം. വളഞ്ഞ വരകൾക്കാണുള്ളത്.

രണ്ടു ഭാഗവും ഒരുപോലെയിരിക്കുക (Symmetry) സൗന്ദര്യബോധത്തിനു കാരണമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു നേർവരകൊണ്ടു രണ്ടു തുല്യഭാഗങ്ങളായി ഭാഗിക്കാം. മനുഷ്യരിലും, മൃഗങ്ങളിലും, ചെടികളിലും ഈ (Symmetry) ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. അവയവങ്ങളുടെ സമ്യക്കായ ഘടനയും സൗന്ദര്യത്തിനാവശ്യമാണ്.

വസ്തുവിന്റെ ഭൗതിക ഗുണങ്ങളെ ആധാരപ്പെടുത്തിയാണ് ബർക്ക് സൗന്ദര്യ വിശകലനം ചെയ്തത്. ആർതർ തോംസൺ പറയുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ക്രമികവികാസത്തി

അമ്മായിയും കൊണ്ടു എന്തൊക്കെയോ ആരുമില്ലാതെ പോയി. കുറെ നാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അച്ഛൻ പശ്ചാത്തപിച്ചു. വലിയ ഒരു സുഖക്കേടു പിടിപെട്ടു അദ്ദേഹം കിടപ്പിലായി. ആ വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനും നിന്റെ അമ്മയുംകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തേയ്ക്കോടി. അച്ഛൻ ഞങ്ങൾക്കു മാപ്പു തന്നു മകനെ......." ബാക്കി കേൾക്കുവാൻ സുരേന്ദ്രനു കെല്പില്ലാതായി അയാൾ പുറത്തേക്കിറങ്ങി ഓടി.

തന്റെ മേശയിൽ കിടന്നിരുന്ന ആ നോവൽ വലിച്ചു ഒരു മൂലയിലേക്കു എറിഞ്ഞിട്ടു സുരേന്ദ്രൻ കിടക്കയിൽ ചാഞ്ഞു വീണു....

ഒരു നിമിഷം....

സുരേന്ദ്രൻ ചാടി എഴുന്നേററു. ഒരു പുഞ്ചിരി ആ മുഖത്തു പരന്നിരുന്നു....

തന്റെ അച്ഛൻ....അദ്ദേഹം ഒരു റോബർട്ടായിരുന്നു. അമ്മ ഒരു കെററിയും. അവരുടെ പുത്രനായ താൻ സാംസനും. റോബർട്ട് ചെയ്തതുപോലെ തന്റെ അച്ഛനും തന്നോടു പെരുമാറിയില്ലേ....അപ്പോൾ........ ആ നോവൽ ജീവിച്ചു....കഥ ആവർത്തിച്ചു.... തന്നിലൂടെ........

മുറിയുടെ മൂലയ്ക്കു കിടന്നിരുന്ന ആ പുസ്തകം പൊടി തട്ടി എടുത്തു ചുംബിച്ചിട്ടു മേശപ്പുറത്തുവയ്ക്കുന്ന സുരേന്ദ്രനോടു വാതില്ക്കൽ നിന്നുകൊണ്ടു അച്ഛൻ ചോദിച്ചു.

"സുരേന്ദ്രാ! എന്നാണ് വിവാഹം നടത്തേണ്ടതു്?" "അച്ഛന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ" സുരേന്ദ്രൻ പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു.

ആറ്റം (Atom)

M. J. VARGHESE, Class III Physics.

വസ്തു വളരെച്ചെറിയ അണുപ്രായങ്ങളായ കണികകൾ (Molecule) കൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു വസ്തുവിനെ വിഭജിച്ചാൽ ആ വസ്തുവിന്റെ ഗുണം നശിക്കാത്ത ഏറ്റവും ചെറിയ അംശത്തിനു "Molecule" എന്നു പറയുന്നു. ഈ "Molecule"-നെ വീണ്ടും വിഭജിച്ചാൽ വസ്തുവിന്റെ ഗുണം നശിച്ചു ചില പ്രത്യേക ഗുണവിശേഷത്തോടുകൂടിയ ചെറിയ അംശങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അംശങ്ങൾക്കു തന്മാത്രകൾ (Atoms) എന്നു പറയുന്നു. ഇവയ്ക്കു് വസ്തുവിനു് പ്രകൃത്യാ ഉണ്ടായിരുന്ന യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. നാം കാണുന്ന ഓരോ വസ്തുവും ഇപ്രകാരമുള്ള തന്മാത്രകളാൽ അഥവാ ആറ്റങ്ങളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു്. "രാസപ്രവർത്തനത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരു വസ്തുവിന്റെ ഏറ്റവും ചെറിയ അംശത്തിനു് തന്മാത്ര എന്നു പറയുന്നു." (Atom of an element is the Smallest particle of it which can take part in a chemical change.)

ഒരു വസ്തുവിനെ ഏറ്റവും ചെറുതായി വിഭജിച്ചാൽ ആ വസ്തുവിന്റെ ഗുണം നശിച്ചു പ്രത്യേക ഗുണവിശേഷങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരുതരം ചെറിയ അംശങ്ങൾ (Particles) ഉണ്ടാകുമെന്നും അവയെ വീണ്ടും വിഭജിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല എന്നും പ്രാചീന ഗ്രീസി

ന്റെ അടയാളങ്ങളിലാണു് സൗന്ദര്യം. (Beauty depends on the ripple marks of orderly growth.) പരിണാമഗതിയിൽ സൗന്ദര്യബോധം തെളിഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടു്. പരിണാമത്തിന്റെ ഉന്നതശ്രേണിയിൽ നില്ക്കുന്ന മനുഷ്യനിലാണു് സൗന്ദര്യബോധം ഏറ്റവും പ്രകടമായിക്കാണുന്നതെന്ന വസ്തുത അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. മൃഗങ്ങളിലും ഇതു കുറെയൊക്കെയുണ്ടു്. ജീവി അവശ്യം സൗന്ദര്യബോധമുള്ളതായിരിക്കണം. സുന്ദര വസ്തുക്കൾ കാണുമ്പോൾ ആഹ്ലാദിക്കുക മാത്രമല്ല അവയിൽ നിന്നു പ്രചോദനം നേടുകയും ചെയ്യുന്ന ജീവികളിലേയ്ക്കാണു് പരിണാമഗതി. സൗന്ദര്യത്തിനു പദാർത്ഥനിഷ്ഠമായ സത്തയുണ്ടെന്നുവരെ തോംസൺ പറയുന്നു.

ഈ സൗന്ദര്യാനുഭൂതി എന്തുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നു എന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരമില്ല. ജീവിതം നിലനിർത്തുന്നതിനു സൗന്ദര്യബോധം അനുപേക്ഷണീയമാണോയെന്നു കൂടി ചിന്തനീയമാണു്. 'അർഹമായതു് അതിജീവിക്കുക' എന്നതാണു് പരിണാമ നിയമം. സ്വരക്ഷ (Self Preservation) സ്വീകരിക്കുന്ന അടവുകളിൽ (Adaptations) സൗന്ദര്യബോധം ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ലൈംഗികമായ ഒരു ഉദ്ദേശം സൗന്ദര്യത്തിനു നൽകിക്കാണുന്നുണ്ടു്. പൂവിന്റെ നിറവും ഭംഗിയും പരാഗവിതരണത്തിനും ബീജസംക്രമണത്തിനുമുള്ള ഉപായങ്ങളാണെന്നു വാദിക്കാം. പക്ഷി വംശവർദ്ധനവിനു പ്രകൃതി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള അനേകം മാർഗ്ഗങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ വാദം അർത്ഥശൂന്യമാണെന്നു തെളിയും. മാത്രമല്ല, നീലാകാശവും, മേഘജാലവും, ഭൂവിഭാഗങ്ങളും (Landscapes) നമ്മെ ആകർഷിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ നാം സൗന്ദര്യം ദർശിക്കുന്നുമുണ്ടു്. പൂവൻ കോഴിയുടെ മനോഹരമായ പൂവ്വു് പിടയെ ആകർഷിക്കാൻ മാത്രമെന്നു പറയുകവയ്യ. ടാഗൂർ പറയുന്നു 'തന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ സംതൃപ്തി തോന്നുമ്പോൾ സ്രഷ്ടാവു് ചാർത്തുന്ന മുദ്രയാണു് സൗന്ദര്യം.' പ്രകൃതിയിൽക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ സൗന്ദര്യത്തിനൊരുദ്ദേശം കല്പിക്കുക സാധ്യമല്ല. സൗന്ദര്യം സൗന്ദര്യത്തിനുവേണ്ടിയെന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും ശരി. ഈയർത്ഥത്തിലാണു് കല കലയ്ക്കുവേണ്ടി എന്നു പറയുന്നതു്. സൗന്ദര്യാവിഷ്കാരമാണു് കല. പ്രപഞ്ചവുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കാനുള്ള മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ ആന്തരികാവശ്യം (Inner urge സൗന്ദര്യാനുഭൂതിയിൽക്കൂടെയാണു് സാധിക്കുക. കലയുടെ ഉറവിടവും അവിടെത്തന്നെയാണു്. കലയിൽക്കൂടി പരോക്ഷമായി നാമതു നേടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ലെയും ഇൻഡ്യയിലെയും തത്വജ്ഞാനികൾ (Philosophers) വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ മങ്ങിയ ശാസ്ത്രബോധത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവർക്ക് ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചില്ല. കാലങ്ങൾ അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. Boyle, Newton തുടങ്ങിയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ക്രമേണ ഉദയം ചെയ്തു. ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ലഭ്യമായിരുന്ന ശാസ്ത്രബോധത്തെ പ്രായോഗികമാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അവർക്ക് വളരെ ഏറെ വിജയം ഉണ്ടായില്ല എന്നുവേണം പറയുവാൻ.

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ മാഞ്ചസ്റ്റർ എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന John Dalton അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്മാത്രാശാസ്ത്രവുമായി (Atomic Theory) രംഗപ്രവേശനം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഒരുവിധത്തിൽ വിജയിച്ചു എന്നു വേണം പറയുവാൻ. അദ്ദേഹത്തിനു ശേഷമുണ്ടായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ആറ്റത്തെപ്പറ്റി വളരെ ഏറെ പഠിച്ചു തൽഫലമായി ആറ്റമിക് സയൻസ് എന്ന സയൻസിൽ ഒരു പുതിയ ശാഖതന്നെ ഉദയം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടി ആറ്റത്തിന്റെ നിലനില്പിനെ (Existence) തെളിയിക്കുക മാത്രമല്ല അവയുടെ ഘടന പോലും പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആറ്റത്തിന്റെ ഘടന ഏതാണ്ട് സൗരയൂഥത്തിന്റെ (Solar System) ഇതുപോലെ തന്നെയാണ്. സൗരയൂഥത്തിൽ ഗ്രഹങ്ങൾ സൂര്യനെ വലയം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രഹങ്ങൾ സൂര്യനു ചുറ്റും അതിവേഗം ഭ്രമണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സൂര്യൻ സൗരയൂഥത്തിൽ എന്നപോലെ തന്നെ ആറ്റത്തിൽ "Nucleus" എന്നപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു കേന്ദ്രസ്ഥാനമുണ്ട്. ഈ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്താണ് ആറ്റത്തിന്റെ പിണ്ഡം (Mass) കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ന്യൂക്ലിയസ്സിൽ ഒരു ക്ലിപ്ത എണ്ണം "Protons" ഉണ്ട്. ഇവയുടെ എണ്ണം വസ്തുവിന്റെ പ്രകൃതിയെ (Nature) ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രോട്ടോൺസ് ഇലക്ട്രോൺസിനാൽ (Electrons) വലയം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇലക്ട്രോൺസ് ന്യൂക്ലിയസ്സിനെ ചുറ്റും ഭ്രമണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രോട്ടോൺസ് ധനവൈദ്യുതിയെ (Positive electric charge)-യും ഇലക്ട്രോൺസ് ഋണവൈദ്യുതിയെയും (Negative electric charge) വഹിക്കുന്നു. ന്യൂക്ലിയസ്സിലെ പ്രോട്ടോണിന്റെയും ന്യൂക്ലിയസ്സിനെ ചുറ്റി ഭ്രമണം ചെയ്യുന്ന ഇലക്ട്രോണിന്റെയും എണ്ണം തുല്യമായിരിക്കും. തന്നിമിത്തം ആറ്റത്തിൽ വൈദ്യുത ശക്തി സ്വതേ ഇല്ല (Atom is electrically neutral) ആറ്റത്തിന്റെ സ്ഥിരത പ്രോട്ടോണും ഇലക്ട്രോണും തമ്മിലുള്ള ഇലക്ട്രോസ്റ്റാറ്റിക് ആകർഷണത്തെ (Electrostatic Attraction) ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ന്യൂക്ലിയസ്സിലുള്ള സ്വതന്ത്രപ്രോട്ടോണുകളുടെ എണ്ണമാണ് ഒരു വസ്തുവിന്റെ "Atomic number" എന്നു പറയുന്നത്. ഒരു വസ്തുവിന്റെ വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഒരു ഘടകമാണ് ആ വസ്തുവിന്റെ "Atomic number". ആറ്റമിക് നമ്പർ നിശ്ചയിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഇന്ന് അന്യൂത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല ആറ്റത്തെ പ്രോട്ടോണും ഇലക്ട്രോണും ആയി വിഭജിക്കാം എന്നുകൂടി ഇന്നു കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വിഭജനം സ്വച്ഛന്ദമായും നിരന്തരമായും "Radium" തുടങ്ങിയ വസ്തുക്കളിൽ പ്രകൃതിദത്തമായിത്തന്നെ സംഭവിക്കുന്നു. ഈ ക്രിയക്കാണ് "Radio activity" എന്നു പറയുന്നത്. റേഡിയോ ആക്റ്റീവ് അല്ലാത്ത ആറ്റത്തെ വിഭജിക്കുന്നതിനു ചില പ്രത്യേക മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു. ആറ്റം ഒരേവസ്തുവിന്റെ അംശങ്ങൾ കൊണ്ടല്ല നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് (Homo genious) പ്രസ്തുത പല വസ്തുക്കളുടെ അംശങ്ങൾ ചേർന്നാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്. പ്രോട്ടോൺ (Proton) ഇലക്ട്രോൺ (Electron) എന്നിവയ്ക്കു പുറമേ മെൻസോൺ (Menson) ന്യൂട്രോൺ (Nutron) പോസിട്രോൺ (Positron) തുടങ്ങിയവയെക്കൂടി ആറ്റം ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. ഇവയ്ക്ക് അവയുടെ സ്വന്തമായ പ്രകൃതിവിശേഷങ്ങൾ ഉണ്ട്.

മേലുദ്ധരിച്ച അംശങ്ങളുടെ ഉല്പാദനം (Production) അവയുടെ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ എന്നിവയുടെ പഠനം ആറ്റം ശക്തിയുടെ (Atomic energy) കണ്ടുപിടുത്തത്തിനു വഴിതെളിച്ചു. ആറ്റം വളരെ വലിയ ഒരു ശക്തിയുടെ കലവറയാണ് എന്നു വേണ

(ശേഷം 51-ാം പേജിൽ)

മധുരനാരങ്ങ

(കറവ്വത്, കരുണാകരക്കുറുപ്പ്)
(III B. A. Economics)
(കേക)

പച്ചില വിതാനിച്ചു
മുൾച്ചെടി സമ്മാനിച്ച
സച്ചരിത്രത്തിൻ പുണ്യ-
നീരണിഫലാഗ്ര്യമേ !
മാമകാശതന്നുള്ളം-
കയ്യിൽ നീ കൃതകൃത്യ-
ഭാവസുസ്മിതാലോല
ജീവിതം പകരുന്നു
വാരണിപ്പുറന്തോട്ടത്തി
ലന്നു നിൻജന്മംകണ്ടു
താരകൾമയങ്ങുന്നു
കാലഭേദങ്ങൾ കാൺകെ
തരകൾ, തരളമേ-
മേചകപ്പിച്ചികാട്ടിൽ
നീറവം മിഴിച്ചിന്നും
നില്ക്കുന്നു മുന്നെപ്പോലെ
കാലവർഷത്തിൻകണ്ണു-
നീരിലൂടനവദ്യ-
ശ്രീലസത് വസന്തത്തി-
ന്നാമവെൺകളിർപൂശി
പൊന്നണി മലർ കാല-
കാല്യരാഗത്തിൻമുഗ്ദ്ധ-
സ്യന്നമാധുര്യസാ-
രസ്യങ്ങളൊന്നായ് പുൽകി,
നേരിൻെറ നിർമ്മാണമേ !
പാരിൻെറ-നിത്യാധ്യാന-
നീരാവു തിങ്ങുന്നീ
നാരകക്കൊമ്പിൽത്തൂങ്ങി.
എങ്ങനെ പിറന്നു നീ
മുള്ളുകൾക്കിടയിലെൻ-
മംഗളകണിപ്പൂവേ !
കയ്പുമാമരക്കൊമ്പിൽ
കാളമേഘത്തിൽ മഴ-
വില്ലുപോൽ തനിത്തങ്ക-
ക്കോമളക്കുട്ടക ! നീ
കയ്പിലെ മട്ടെന്ത് ?
മുള്ളിലും കയ്പിലും
മെയ്യിലും പ്രപഞ്ചത്തി-
ന്നുള്ളിലുമൊളിപ്പിക്കും
തേൻതുള്ളിമയങ്ങുന്നു.

യാതനതന്നുൾക്കാമ്പു-
മേകാന്തതതിൻ സ്നേഹ-
ച്ഛായയിലാത്മാഹ്ലാദ
കാരിത്വമുറങ്ങുന്നു.
വേനലിന്നഗ്നിജ്വാലാ-
മാലയിൽ ചെന്തീക്കനൽ-
പ്പീനമൂർത്തിയായ് മാറി
യെങ്കിലും ജാതാഹ്ലാദം,
നൈദാഘസന്താപാധ്യ-
ഗാവലിക്കുണർവ്വേകാൻ
പൈദാഹമാറ്റാൻ മധു-
രാസവമേകുന്നു, നീ
ജീവിതം പൊള്ളുമ്പോഴും
സ്വാതന്ത്ര്യശക്തിയിൽക്കൂടി—
പ്ലാവനമാനാചാര-
മാരചിപ്പുമധന്യം.
നല്ലിളം പൂവല്പാന്ത
മേനിയും, മുള്ളിൽത്തിങ്ങു-
മുല്ലസത് വികാരത്തിൽ
സത്ഭാവകതിർകളും,
കല്യധർമ്മികമമ്മ
മാധുര്യനീരും ചേർന്ന്
സല്ലളനീയാനന്ദ
സാരമേ ! നിന്നെക്കാൺകിൽ,
ആരൊന്നുമയങ്ങില്ല?
ലോകഗോളത്തിൽ കൊച്ചു
ലോകഗോളമായ് കാൺമൂ
നിന്നെ ഞാൻ, ചിന്താശീലൻ

III

മരണം നീറുന്നഹാ !
മർത്ത്യസത്ത്വത്തിൻെറ
സമ്മാനമായും നിന്നെ
ഉവച്ചുതപ്പുന്നും
മോഹശാന്തികയ് നീയ
നല്ലൂറവംശങ്ങളും ലോക-
മോഹശക്തികളേക-
നിങ്ങൾക്ക സമ്മാനങ്ങൾ !

Short Story

"മരുവിൽ മരീചിക_"

P. K. DAVID, IV U. C.

മഹേന്ദ്രജാലം പോലെയാണതു സംഭവിച്ചതു്. പണികളെല്ലാം വളരെ വേഗം പുരോഗമിച്ചു. ഒന്നാമതായി മുടക്കുന്നിനു ചുററും മതിലുകെട്ടി. അനേകം ജോലിക്കാർ അത്യുത്സാഹത്തോടെ പണിയെടുത്തു. അതിവേഗം അതു പൂർത്തിയായി. സിമൻറു തേച്ചു കഴിഞ്ഞു. മുകളിൽ മുള്ളുവേലിയും സ്ഥാപിച്ചു. സംഗതി ആഗ്രഹിച്ചതിലും മനോഹരമായി. മാധവൻ അകമേ പുഞ്ചിരിച്ചു.

ബലവത്തായ മതിൽക്കെട്ടു്. അതിനുള്ളിൽ മനോഹരമായ ഒരു വാസമാളിക രൂപം കൊള്ളുകയാണു്. വളരെ ആഴത്തിൽ കുഴിച്ചു കരിങ്കല്ലു കൊണ്ടുതന്നെ അടിസ്ഥാനം പണിയുന്നു. അതിനു മുകളിലുള്ള പണിയും വളരെ വിചിത്രംതന്നെ. ഓടി നടക്കുന്ന ജോലിക്കാരുടെ ഘോഷം അവിടെയെങ്ങും മാറെറാലിക്കൊള്ളുകയാണു്. മാധവൻ അല്പം നിന്നു. യുവജോലിക്കാരുടെ അഭിനയങ്ങൾ അയാൾക്കു നന്നേ പിടിച്ചു. അവിടെ എന്തെല്ലാം നാടകങ്ങളാണഭിനയിക്കപ്പെടുക. എന്തെല്ലാം രംഗങ്ങളാണു ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുക. രംഗങ്ങളെല്ലാം മാധവൻെറ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുമിന്നി. അറിയാതെ അയാൾ ഒന്നു ചിരിച്ചു. അത്യുച്ചത്തിലുള്ള ഒരു ചിരിയായിരുന്നു. ചിരികേട്ടിട്ടാവാം, ജോലിക്കാർ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി മാധവൻെറ മുമ്പിൽനിന്നും മാറുകയാണു്. പോയ്ക്കൊള്ളട്ടെ, അതു നന്നായി. അയാൾക്കു മററു കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുവാനുണ്ടു്.

ഭൂതക്കണ്ണാടിയിൽക്കൂടെയെന്നപോലെ സൂക്ഷ്മമായിത്തന്നെ മാധവൻ ദർശിക്കുകയാണു്. അകലെനിന്നും അനേകം ലോറികൾ വരുന്നുണ്ടു്. ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി അവ പാഞ്ഞുവരുന്നു. മതിൽക്കെട്ടും കടന്നു വാഹനങ്ങൾ അകത്തുകടന്നു. അപ്പോഴേക്കും ആയിരം ജോലിക്കാർ അവിടെയെത്തി. അതിവേഗം അവർ ലോറിയിൽനിന്നും സാധനങ്ങൾ താഴെയിറക്കി. ഇഷ്ടിക, സിമൻറു്, കുമ്മായം, ഇരുമ്പുകമ്പി, ഉരുക്കുകമ്പി, ഇരുമ്പുവല, ജന്നൽ, കതകു് മററും മററും. പെട്ടെന്നാണതുണ്ടായതു്. കണ്ണിമയ്ക്കുന്നതിനുള്ളിൽ ലോറികൾ തിരിച്ചുപോയി. വാഹനങ്ങളുടെ ഗതിവേഗവും കറങ്ങുന്ന ചക്രങ്ങളും അടിത്തറയെ കോപിപ്പിച്ചു. ഉൽബുദ്ധരായ പൂഴികൾ, ശത്രുവിനെ കണ്ട സർപ്പത്തെപ്പോലെ, ഉയർന്നുപൊങ്ങി വട്ടംകറങ്ങി. കാര്യമെന്തെല്ലാമായാലും ഒന്നു സത്യമാണു്. മത്സരബുദ്ധി മാധവനു പണ്ടേ പിണക്കമാണു്. ഉടൻ അയാൾ കണ്ണു പുറകോട്ടു വലിച്ചു. പൂഴിജാലങ്ങളെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണം. അവിടം അയാൾ കോൺക്രീററു ചെയ്യും, തീർച്ച.

മാധവൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയതും മാളികയുടെ പണി ആരംഭിച്ചതും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു. അനേകം കല്ലാശാരികൾ നിരന്നുനിന്നു ഒന്നിനുമുകളിൽ ഒന്നായി ഇഷ്ടിക അടുക്കുകയാണു്. കതകുകളും ജന്നലുകളുമെല്ലാം അവിടവിടെ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുകയാണു്. അതിനുമപ്പുറത്തു ഇരുമ്പുവല വലിച്ചുനിവർത്തപ്പെടുന്നു. അതിനെല്ലാമപ്പുറത്തു ധവളമായ കുമ്മായ ലേപനം കവിത പകരുന്നു. സമയം അധികമെടുത്തില്ല. ഒന്നാം നിലപരിപൂർണ്ണമായി. അതു സമ്പൂർണ്ണവുമായിരുന്നു. മാധവൻ നോക്കിയിരിക്കവേ തന്നെ രണ്ടാംനില

(29-ാം പേജിൽനിന്നും തുടർച്ച)

മെങ്കിൽ പറയാം. ഈ ശാസ്ത്രബോധമാണു് ഇന്നത്തെ ആററം ബോംബിൻെറ ഉല്പാദനത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കും വഴിതെളിച്ചതു്.

ഇങ്ങനെ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ വളരെ ചെറിയ ഒരു അംശമായ ആററത്തിനു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ മുഴുവനും ഒററനിമിഷം കൊണ്ടു് നശിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു് വന്നിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും ആററം ശക്തിയെപ്പററി പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ഈ ആററം യുഗത്തിൻെറ അവസാനം എന്തായിരിക്കുമെന്നു ഊഹിക്കുവാൻ പോലും നമുക്കിന്നു സാദ്ധ്യമല്ല.

യും പണിയും തീർന്നു. അതിനു മുകളിലുള്ള മട്ടുപ്പാവും തീർന്നു കണ്ടപ്പോൾ മാധവൻ അറിയാതെ തന്നെ ഒരു നല്ല സായാഹ്നം സ്വപ്നം കണ്ടു.

ആരാമത്തിലെ പണിയും അതിവേഗം ആരംഭിച്ചു. മനോഹരങ്ങളായ ലതകൾ അവിടെയെങ്ങും ആനന്ദം വാരി വിതറി. ഇമ്പയും തുളസിയും, ബന്തിപ്പുഷ്പവും റോസാപ്പൂവും, ആറുമാസവും അശോകച്ചെടിയും എന്നു വേണ്ട, അവിടം ഒരു വൃന്ദാവനമായിപ്പരിലസിച്ചു. മാധവൻ ഇടത്തോട്ടു നോക്കി. കർസ്സ്പക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള കൊച്ചുമുറി അവിടെ തയ്യാറായി. അതിനുമപ്പുറത്തു ദിനചര്യകൾക്കുവേണ്ടതായ എല്ലാ ക്രമീകരണങ്ങളും മോടിയോടുകൂടിത്തന്നെ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മാധവൻ മന്ദിരത്തിനുള്ളിലേക്കു ചാടിക്കയറി. ഒരു ചെറിയ പരിശോധന. എല്ലായിടത്തും ചെന്നു പറ്റാൻ അയാൾക്കു സമയമില്ല. ആദ്യമായി അയാൾ സ്വീകരണമുറിയിലെത്തി ; "ശരി, മനോഹരം". ഉടൻതന്നെ അയാൾ തന്റെ കിടപ്പുമുറിയിലെത്തി. അവിടുത്തെ സജ്ജീകരണങ്ങൾ അയാളെ കോരിത്തരിപ്പിച്ചു ; "ഹൌ ! അപ്രമേയം." അവിടെനിന്നും അയാൾ കുട്ടികൾക്കുള്ള അദ്ധ്യയനമുറിയിലേക്കു പോയി, "കാര്യക്ഷമം." അയാൾക്കു തൃപ്തിയായി. മതി, പരിശോധന അതു മതി. പുറത്തുവന്നു മാധവൻ ഒരിക്കൽക്കൂടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. തന്റെ സ്വപ്നങ്ങളെല്ലാം യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാക്കിയ ആ ദിവസത്തെ അയാൾ മനസാ അനുഗ്രഹിച്ചു.

ആത്മമറിയാതെ മാധവൻ ഭാര്യാസമീപത്തേക്കു നീങ്ങുകയാണ്. മാളികയിൽ ഒരു മിച്ച താമസിക്കുന്നതിലുള്ള മാദകലഹരിയിൽ മൂർച്ഛിച്ച് അല്പപ്രജ്ഞനായി അയാൾ ഭാര്യയെ നീട്ടിവിളിച്ചു. "ദേവകിക്കുട്ടി, ദേവകിക്കുട്ടീ"—

"ഈ മനുഷ്യനു മറ്റു ജോലിയൊന്നുമില്ലേ, വൈകിട്ടു ചുമ്മാതിരിക്കാൻ"—ദേവകിക്കുട്ടിയുടെ പ്രത്യുത്തരം.

മാധവൻ മൂക്കിനുകളിൽ വിരൽവച്ചുപോയി. എങ്ങനെ വല്ലാതിരിക്കും ? സ്നേഹത്തിന്റെ പട്ടു വിരിപ്പിൽ ദേവകിക്കുട്ടിയെ തഴുകിയുറക്കാനാണ് താൻ ഈ പാടുപെട്ടതെല്ലാം. പക്ഷേ എന്തൊരു വിരോധാഭാസം ! എന്തൊരധികാരപരമായ പ്രത്യുത്തരം ! അതു കേട്ടപ്പോൾ മാധവനു കലിതുള്ളി. ശരിക്കവളെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചുറ്റും കനത്തകമ്പന്വേഷിച്ച മാധവൻ—അത്ഭുതമെന്നു പറയട്ടെ—പൂർവ്വാപര വിരുദ്ധങ്ങളായ കാഴ്ചകളാണു കണ്ടത്. കട്ടയുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടിയെടുത്ത മണ്ണ് സമീപത്തുകൂടികിടക്കുന്നു. അതിനും അപ്പുറത്തു മൺവെട്ടി. തന്റെ രണ്ടു കുട്ടികളും എത്രയോ മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഇടിഞ്ഞു വീണ പുരയുടെ തെക്കുവശത്തിരുന്നു മണ്ണുവാരിക്കളിക്കുന്നു. ദേവകിക്കുട്ടി അപ്പുറത്തു നിന്നു വെള്ളം കോരുന്നു. തന്റെ കൈയ്യിൽ കത്തിയിരുന്ന കറിബീഡി എപ്പോഴേ കെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. താൻ സ്വപ്നം കാണുകയായിരുന്നുവോ ? മാധവൻ ആലോചിച്ചു. പക്ഷേ ഒരിക്കലുമല്ല. അതിനു താൻ അപ്പോൾ ഉറങ്ങിയില്ല. പിന്നെ, താൻ ? മാധവനു തന്നെ അതിനുത്തരം കിട്ടിയില്ല. അയാൾ തല പുകഞ്ഞാലോചിച്ചു. അപ്പോഴാണ്, അയാളുടെ ഉള്ളിൽ തന്നെ ശാന്തമായ സ്വരത്തിൽ ഒരു മന്ത്രോച്ചാരണം: "അതായിരുന്നു ദിവാസ്വപ്നം"—

അല്പം ഒരു ബുദ്ധിജീവിയും, വളരെക്കുറച്ചു വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവനുമായ മാധവനിൽ എന്തോ ചില ഭാവഭേദങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു കണ്ടു. ജീവിതത്തിൽ ചുരുണ്ടുകൂടികിടക്കുന്നതിനു് ഒരു വീടുണ്ടാക്കുവാൻ അനേകനാളുകളായി അയാൾ പരിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ ജീവിതം തികച്ചും അശ്രദ്ധാപരമായിരുന്നു. കണ്ണിനു മുമ്പിലുള്ള അനേകം കർത്തവ്യങ്ങളെ കവച്ചു വച്ചിട്ടു സങ്കല്പ വിമാനത്തിൽ കയറി അയാൾ പറന്നുയരാറുണ്ടായിരുന്നു. ഭാവനാ വിഹായസ്സിലെമുന്തിരിച്ചാറു നിറച്ച സ്ഫടികപ്പാത്രത്തിൽ നിന്നും മതിയാവോളം വലിച്ചുകുടിക്കുക അയാൾക്കൊരു രസമായിരുന്നു. മാധവൻ കുനിഞ്ഞുനോക്കി. മൺവെട്ടിയും കൂട്ടിയിട്ട മണ്ണും അയാളെ നോക്കിച്ചിരിക്കുന്നു. മാധവൻ തല ഉയർത്തി നോക്കി. മുകളും തന്നെ നോക്കി ഗോഷ്ടി കാണിക്കുന്നു. മനുഷ്യനെയും പിശാചിനെയും ഒന്നുപോലെ കോപിപ്പിക്കുന്ന ഗോഷ്ഠ്യഭിനയങ്ങൾ. കണ്ണടച്ചിട്ടു അയാൾ വീണ്ടും ചിന്തിച്ചു. ഒരു കൊച്ചു വീടു ചമയ്ക്കുവാൻ ഇതുവരെയും കഴിയാതെ പോയ താൻ ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു ഗംഭീരമായ ഒരു മാളികയുടെ അധിപതിയായി. "അതിൽ എന്താണു തെറ്റു്"'

COLLEGE TENNIS TEAM

Sitting: C. P. Andrews (Physical Director); T. B. Thomas (Principal); T. C. Joseph (President).
Standing: T. S. Simon: K. George; P. M. John; Jacob Rajan.

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE DRAMATIC CLUB

They enacted: യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ —*By P. V. Namboothiry*

Bottom row: P. K. George (Secretary); Ramachandran Pillai; M. P. Ramachandra Panicker (Secretary).
Middle row: P. K. David (Gen. Secretary); Narendra Kaimal; K. George Zachariah, M. A. (President); P. M. Mathew; P. T. Thomas, M. Sc.; T. O. Nadirsha.
Top row: Bhaskaravarma Raja: Ramakrishna Pillai; T. S. Balaram; P. G. George; A. Veeran Pillay; Abdul Karim; M. Thomas.

COLLEGE HOCKEY TEAM—1957-'58

Sitting: C. P. Andrews, B. A., D. P. E. (Physical Director); George Abraham; T. B. Thomas, B. SC. (Hons.), M. SC. (Dunlom), (Principal); C. E. John (Captain); George Zachariah, M. A. (President).

Standing 1st row: K. C. Philipose Tharakan; Sukumara Pillai N.; Issac Palot; M. V. Paul; A. S. Babu; A. M. Verghis.

2nd row: M. Olikara; C. A. Abraham; Y. Cherian; T. M. Alexander Vidyan; Johny Eapen.

MATHEMATICS ASSOCIATION

SEND OFF TO THE SENIOR STUDENTS

—മാധവൻ ആലോചിച്ചു. ന്യായമായിത്തന്നെ അതിനെങ്കിലും തനിക്കവകാശമില്ലേ? അതുമാത്രം ഇക്കാരണത്താൽ തന്നെ ശിക്ഷിക്കാനില്ല. മാളിക രൂപം കൊണ്ട മുട്ടക്കുന്നിലേക്കു മാധവൻ ഒരിക്കൽക്കൂടെ കണ്ണുകളയച്ചു. അതിന്റെ മുകളിൽ രണ്ടു കാക്കകൾ പറക്കുന്നുണ്ട്. അത്രമാത്രം. അവിടെയെങ്ങുമില്ല മനോഹരമായ മാളിക. ഒന്നയാൾക്കു മനസ്സിലായി. താൻ വിജനമായ മരുഭൂമിയിലെ ഒരൊട്ടകമായിരുന്നു; അതു കേവലം ഒരു മൃഗതൃഷ്ണയായിരുന്നു എന്ന്. അല്പായുസ്സായ മൃഗതൃഷ്ണ. കൈയ്ക്കാട്ടി വിളിച്ചിട്ട്, തെററിത്തെററി ഒഴിഞ്ഞ്, അവസാനം അടിച്ചുവീഴുന്ന മൃഗതൃഷ്ണ!

മാധവൻ മുററത്തേക്കു നോക്കി. കിഴക്കു കണ്ട കാർമേഘ ശകലങ്ങളെ നോക്കി ദേവകിക്കുട്ടി കണ്ണീരൊഴുക്കുന്നു. കൃഷിക്കായി എല്ലാവരും മഴയും കാത്തു കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ, കിഴക്കു കണ്ട കാർമേഘങ്ങളെ നോക്കി, തന്റെ ദേവകിക്കുട്ടി മാത്രം നെടുവീർപ്പിടുന്നു! അല്ലെങ്കിൽ അവളെ എന്തിനു കുററം പറയണം? മഴയത്ത് അവൾ എവിടെയാണു കിടക്കേണ്ടത്? ജ്വരം ബാധിക്കാതിരിക്കാൻ അവളുടെ പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങൾ എന്തൊരോലക്കെട്ടിനു കീഴിലാണു തല ചായ്ക്കേണ്ടത്? സ്നേഹമയിയായ ദേവകിക്കുട്ടിയുടെ വാടിയ മുഖം അയാളുടെ ഹൃദയഭിത്തികളിൽ ചിത്രം വരയ്ക്കുകയാണ്. അതു കണ്ട മാധവന്റെ മനസ്സു വളരെയേറെ വേദനിച്ചു. തന്റെ ജീവിതത്തിലേക്കു താൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. മുഴുവൻ പരാജയം. ദേവകിക്കുട്ടിയുമായി, തോളോടു തോൾ ഉരുമ്മിക്കൊണ്ട്, ജീവിത സോപാനത്തിന്റെ പ്രഥമപടി ചവുട്ടിക്കയറിയപ്പോൾ പലപല പ്രതീക്ഷകളും അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ മൊട്ടിടുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ പ്രതീക്ഷകളിൽ ഒന്നു മാത്രം നിറവേറി—അയാൾ രണ്ടു കുട്ടികളുടെ അച്ഛനായി. മൂന്നാമത്തെ സന്താനം വെളിച്ചം കാണുവാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുകയുമായിരുന്നു.

മാധവൻ ഇതുമാലോചിച്ചു. എന്താണു തന്റെ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ച തെററ്? അയാൾക്ക് ഉടൻ അതു മനസ്സിലായില്ല. സാഹചര്യത്തോടു ചേർന്നു ജീവിക്കാൻ തനിക്കു സാധിച്ചില്ലായിരുന്നിരിക്കണം. സമയം സന്ധ്യയോടടുക്കുകയായിരുന്നു. അസ്തമയസൂര്യൻ കാർമേഘങ്ങൾക്കിടയിൽക്കൂടെ ഒളിഞ്ഞു നോക്കുന്നു. എന്തായാലും എന്തോ ചില തീരുമാനങ്ങളോടെ മാധവൻ നടന്നടുക്കുകയായിരുന്നു. അതിന്റെ പൂർത്തീകരണമോർത്തപ്പോൾ അയാൾ അറിയാതെ തന്നെ മന്ദഹസിച്ചു. മാധവന്റെ തീരുമാനവും മന്ദഹാസവും മനസ്സിലാക്കിയ സൂര്യൻ പൂർവ്വാധിക ശോഭയോടെ എരിഞ്ഞടങ്ങി. സത്യമാണിപ്പറയുന്നത്; അപ്പോഴും അയാൾ റൂബിക്കാൻ നദികടക്കുകയായിരുന്നു. തന്റെ തീരുമാനങ്ങൾ ദേവകിക്കുട്ടിയുംകൂടെ അറിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ദൃഢചിത്തനായി, ശാന്തമായ സ്വരത്തിൽ, മാധവൻ വിളിച്ചു—

"ദേവകീ"

"................"

"ദേവകിക്കുട്ടീ"

"എന്തോ"

"നീ ഇങ്ങു വരുന്നേ"—

"എന്താന്നാ"—

"അടുത്തു വാടീ"

"ഹോ, എന്താണെന്നു പറയിൻ, എനിക്കു കഞ്ഞിവയ്ക്കണം"

"ദേവകിക്കുട്ടീ"

"ഉം"

"നിനക്കെന്നെ വിശ്വാസമുണ്ടോ?"

"ഹയ്യോ, ഇതെന്തൊരു ചോദ്യമാ! പിന്നെയെനിക്കു നിങ്ങളെ വിശ്വാസമില്ലേ"—

"എങ്കിൽ ഞാൻ പറയുന്നതു നീ ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കണം"

"എന്നാൽ പറയിൻ"

"ദേവകീ"

"ഉം"

"പുരയില്ലാത്തതിൽ നിനക്കു വിഷമമുണ്ടോ?"

"പോകിനെന്നേ നിങ്ങളുടെ ജോലിയും നോക്കി. കേട്ടില്ലേ ഓരോ ചോദ്യം. ഞാനെന്റെ പോക്കിനു പോകയാ"—

"ദേവകീ"

"ഉം"

"ഇവിടെ വാ, നീ"

"ശരി, വന്നു"

"നിനക്കെന്നെ വിശ്വാസമില്ലേ !"

"വിശ്വാസോക്കെയുണ്ട്"

"എന്നാൽ ഞാൻ പറയുന്നു, ഒരു മാസത്തിനകം നീ നില്ക്കുന്ന ഈ സ്ഥലത്തു ഞാനൊരു വീട് പണിയും, എന്ത്"

"ഓഹോ, ഇതു കുറെ കേട്ടതാ"

"ഇതു കേട്ടതല്ല, നീ കാണാൻ പോകുന്നതാ"—

"നേരാണോ, ഇപ്പറയുന്നത് ?"

"ഈശ്വരനാണെ സത്യം—അതവൾക്കു അത്ഭുതധാരയായിരുന്നു. ഇത്രയും കേട്ടതേയുള്ളു. അവൾ ആനന്ദവിവശയായി. ദേവകിക്കുട്ടി മാധവനോട് അല്പംകൂടെ അടുത്തു. വലിച്ചുവന്ന കൂരിരുട്ട് ആ രംഗത്തിനു വിരാമമിട്ടു.

× × × × ×

മാധവന്റെ ഉള്ളിൽ മഹത്തായ വിപ്ലവം നടക്കുകയാണ്. തന്നെ അടി മുതൽ മുടിവരെ ഉടച്ചു വാർത്ത മതിയാകൂ. ഭയങ്കരമായ കൂരിരുട്ടുള്ള രാത്രികളിൽ എല്ലാവരുമുറങ്ങുമ്പോൾ ഒരു ജീവിമാത്രം ഉറങ്ങുകയില്ല. മാധവൻ എഴുന്നേറ്റിരിക്കും. രാത്രിയുടെ ഭയാനകമായ നിശ്ശബ്ദതയിൽ ഒരു തീപ്പെട്ടിക്കോൽ ഉരയുന്ന ശബ്ദം മാത്രം കേൾക്കാം. അപ്പോഴേക്കും ചുണ്ടിലിരിക്കുന്ന ഒരു ബീഡി കത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും. അലക്ഷ്യമായി അയാൾ പുകവളയങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു തള്ളിയയയ്ക്കും. കൂരിരുട്ടിൽ തെളിഞ്ഞുകാണപ്പെടുന്ന പുകച്ചുരുളുകൾ അയാളുടെ ഒരു നല്ല ഉപദേശകനാണ്. നിശ്ശബ്ദമായ ഭാഷയിൽ അതയാളോടു പറയും : "മാധവാ, എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മാധവാ, കൊച്ചുമാളിക ; കൊച്ചുദ്യാനം ; കൊച്ചുസാഹചര്യം—" എന്നെല്ലാം. കൊച്ചുസാഹചര്യങ്ങളെല്ലാം ചെറുതായി ഒത്തുചേർന്ന ഒരു കൊച്ചുലോകം മാധവൻ മുമ്പിൽക്കാണും. എതിരെല്ലാം പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളും വേണമെങ്കിൽ വന്നുകൊള്ളട്ടെ. ധീരമായിത്തന്നെ താൻ അവയോടെല്ലാം പടവെട്ടും. അവസാനം വിജയത്തിന്റെ വെന്നിക്കൊടി താൻ പാറിക്കും. മുമ്പിൽക്കാണുന്ന കൊച്ചുലോകത്തിന്റെ മഹാഗിരിയിൽ തെളിഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു താൻ വിജയകാഹളമൂതുമ്പോൾ—അന്ന്, അതിനുശേഷം—സ്നേഹമയിയായ തന്റെ ദേവകിക്കുട്ടി പിന്നീടൊരിക്കലും കൃത്രിമവേഷങ്ങളെക്കണ്ടു കണ്ണീർ പൊഴിക്കുകയില്ല. പട്ടിണി കിടക്കുന്ന തന്റെ കുട്ടികൾ പിന്നീടൊരിക്കലും വിശപ്പിന്റെ രുചി അറിയുകയില്ല. അതേ, മുമ്പിൽ ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്ന കൊച്ചുദ്യാനത്തിൽ ഇരുന്ന് അവർ കളിച്ചു രസിക്കും. അത്രയുമൊന്നുമല്ല ; പക്ഷെ അപ്പോഴേക്കും മാധവൻ ഒരു സമാധിയിൽ പ്രവേശിക്കും. പുറത്തുള്ള ബലിഷ്ഠമായ ആവരണം പിച്ചിച്ചീന്തിക്കൊണ്ടു പുറത്തുവരുവാൻ ആ ജീവി ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കും. പക്ഷെ ആ ജീവി പുറത്തുവരുവാൻ, അന്തരീക്ഷത്തിൽ സ്വച്ഛന്ദം വട്ടമിട്ടു പറക്കുവാൻ, പിന്നെയും കഴിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു മാസം ഒന്ന്.

പ്രഭാതത്തിനു ഏഴെട്ടു നാഴിക മുമ്പു തന്നെ മാധവൻ ഉണരും. കുളിച്ചുതന്നെ ഒരു ബീഡി വലിച്ചുകഴിയുമ്പോഴേക്കും അയാളുടെ സകല നിദ്രയും പമ്പ കടക്കും. ഉടൻതന്നെ അയാൾ കുട്ടയും മൺവെട്ടിയുമെടുക്കും. ശാന്തമായി മുറ്റത്തയാൾ മണ്ണു ചുമന്നുകൂട്ടും. ദേവകിക്കുട്ടിയും അപ്പോഴേക്കും ഉണരും. അവൾ വെള്ളം കോരി മണ്ണു നനയ്ക്കും. താമസംവിനാ, നൂറുനൂറു മൺകട്ടകൾ അവിടെ രൂപം പ്രാപിക്കും, അപ്പോഴേക്കും നേരം വെളുത്തു കഴിയും. ജോലിക്കായി മാധവൻ പട്ടണത്തിലേക്കു നടന്നു നീങ്ങും. വൈകിട്ടു തിരിച്ചുവരുന്ന അയാൾ പാകമായ മൺകട്ടകളാണു കാണുക. ദിവസങ്ങൾ രണ്ടുമൂന്നു കടന്നുപോയി. അപ്പോഴേക്കും ഭിത്തികൾക്കാവശ്യമായ കട്ടകളുണ്ടായി. അതോടൊപ്പംതന്നെ ഉദ്യാനരചനയിലും അയാൾ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. മുറ്റം ആഴത്തിൽ കിളച്ചു. അങ്ങിങ്ങായി മരിച്ചീനിക്കമ്പുകൾ മുറിച്ചുനട്ടു. കുട്ടികൾ അതിനു വെള്ളം കോരി. അതിനുമപ്പുറത്തു ഏത്തനും വാഴകൾ നട്ടു. ഉടൻതന്നെ ദേവകിക്കുട്ടി അതിനെല്ലാം വളവുമിട്ടു. ഒരാഴ്ചയ്ക്കകം അവയെല്ലാം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ജന്മമെടുത്തു. അത്യുത്സാഹത്തോടെ അവ വളർന്നു വരികയാണ്. അതേ, ഉദ്യാനം രൂപം പ്രാപിച്ചു, ഇതിനിടയിൽ മാധവൻ കുറച്ചു രൂപയും സംഭരിച്ചിരുന്നു. ഒരാശാരിയുടെ ഒരു ദിവസത്തെ പണിയാണ്; തന്റെ അനേക ദിവസത്തെ അദ്ധ്വാനമാണ്—ഒരു സമ്പാദ്യം, ഒരു കൊച്ചുവീട് അവിടെ ഉയർന്നിരുന്നു. അന്നുതന്നെ

മനുഷ്യനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു തത്വശാസ്ത്രം

കെ. എ. മുഹമ്മദ്

തത്വശാസ്ത്രങ്ങളുടെ അഭാവംമൂലം ഉയിർക്കേണ്ട ഒരു പരിതഃസ്ഥിതി ലോകത്തിനു ഇന്നുവരെ നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. നേരു പറഞ്ഞാൽ പരസ്പര ഭിന്നങ്ങളായ അനേകം ആദർശസംഹിതകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ കിടന്നു മനുഷ്യൻ ഇന്നു വീർപ്പു മുട്ടുകയാണ്. മരുന്നുകളുടെ അഭാവമല്ല, നേരെമറിച്ചു അവയുടെ ആധിക്യമാണു രോഗിയെ ഇന്നു വിഷമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു സാരം.

മനുഷ്യന്റെ സുഖവും സംതൃപ്തിയുമാണ് എല്ലാ തത്വസംഹിതകളുടെയും പരമമായ ലക്ഷ്യം. എന്നാൽ പ്രയോഗത്തിൽ യാതൊരു തത്വസംഹിതയും ഇന്നുവരെ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും സുഖവും സംതൃപ്തിയും നേടിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ചതായിക്കാണുന്നില്ല. ഒട്ടുമിക്കവയും വളരെപ്പേരുടെ വർദ്ധമാനമായ ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുമ്പോൾ വേറെ ചിലതു ചുരുക്കം ചിലരുടെ മാത്രം അ

അയാൾ പുറമേത്തു കേട്ടു. ശരി—മാളികയായി, ഉദ്യാനമായി.

മാധവൻ ഒത്തു പരിശ്രമിച്ചു. അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്തു. അഭിമാനം വെടിഞ്ഞും പണിയെടുത്തു. അയാൾക്കു നിത്യേന കൂലി മുടങ്ങാതെയായി. കൊച്ചുസാഹചര്യങ്ങളുള്ള ഒരു കൊച്ചുലോകം അയാളുടെ കാൽക്കീഴിലാകാൻ പോവുകയാണ്. അതോടെ മാധവനു ഒരു മന്ദഹാസം. അതേ, അതു വിജയകാഹളത്തിന്റെ മുന്നോടിയായിരുന്നു.

× × × × ×

അന്നു തന്റെ മൂത്ത കുട്ടിയുടെ പിറന്നാൾ ആയിരുന്നു. മാധവൻ അന്നു ജോലിക്കു പോയില്ല. അയാൾ മുറിക്കുള്ളിലേക്കു നോക്കി. വെള്ളവസ്ത്രം ധരിച്ചുകൊണ്ടു ദേവകിക്കുട്ടി വിഭവങ്ങളൊരുക്കുന്നു. കുറച്ചു നാളുകളായി അവളുടെ സൗന്ദര്യം ഏറ്റു കണ്ടു വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്! അഭിമാനത്താൽ അയാൾ അല്പം ഉയർന്നു. മാധവൻ പുറത്തേക്കു നോക്കി. മുറ്റത്തുള്ള മരച്ചീനിക്കാടുകളിൽ തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾ ഒളിച്ചുകളിക്കുന്നു. അവർ രസിക്കണം. അതിനാണു താൻ ബദ്ധപ്പെടുന്നതു്. പുരയ്ക്കുള്ളിൽ അയാൾ ശരിക്കൊരു പരിശോധന നടത്തി. കൊച്ചു സാഹചര്യങ്ങളെല്ലാം കോർത്തിണങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. കുട്ടികളുടെ പിറന്നാൾ വസ്ത്രങ്ങൾ കാറ്റത്തു് ആടുന്നു. അയാൾ സാവധാനം പുറത്തേക്കു നടന്നു. ഉച്ചവെയിലിൽ മുകുളങ്ങൾ വലുതായി വിടരുന്നു.

അതാണു മരീചിക. അപ്രാപ്യമായ മരീചിക. അതിന്റെ മുമ്പിലാണു താൻ പതറിയോടുകയായതു്. ഇന്നു അയാൾ മുറ്റത്തേക്കു നോക്കി. തന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു സന്തോഷം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുട്ടികൾക്കുത്സാഹം കൂടിയിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചുമാളിക, കൊച്ചുദ്യാനം, കൊച്ചുസാഹചര്യങ്ങൾ—ഇതെല്ലാം ഒത്തുചേർന്ന ഒരു കൊച്ചുലോകം. അതു തന്റെ കാൽക്കീഴിലായിരിക്കുന്നു. അതേ, താൻ മരീചികയിൽ ജലം കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു! കരഗതമായ കൊച്ചുലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന കൊടുമുടിയിൽക്കയറിനിന്നുകൊണ്ടു മാധവൻ നാലുപുറവും നോക്കി. ഏതു ലോകവും തനിക്കു പ്രാപ്യമാണെന്നൊരു ബോധം അയാൾക്കുണ്ടായി. മാധവൻ ഞെളിഞ്ഞുനിന്നു. തുറിച്ചു നോക്കി. മരീചിക ഓടിമറയുകയാണ്. മുകളിൽ ഒന്നുമില്ല. ഒരിക്കൽ മരീചികയും കാട്ടിത്തന്നെ ഗോഷ്ഠികാണിച്ച മുകുളങ്ങൾ ഇന്നു, തന്റെ അജയ്യമായ കൊച്ചുലോകത്തിന്റെ ശക്തിയുടെ മുമ്പാകെ തല കുനിക്കുന്നു. അതിനുമപ്പുറത്തു ശൂന്യാകാശം മാത്രം. അയാൾ അല്പസമയം ആ നില്പു നിന്നു. ഉണ്ണാനായി ദേവകിക്കുട്ടി തന്നെ വിളിക്കുന്നു. അഭിമാനത്തിൽ ഉയർന്നു പൊങ്ങിയ അയാൾ ഉച്ചത്തിൽത്തന്നെ വിളികേട്ടു. സമസ്ത ചരാചരങ്ങളിലും—വിശിഷ്യാ മുകുളങ്ങളിലും—ആ ശബ്ദം പ്രതിധ്വനിച്ചുനിന്നു. ചുറ്റുപാടുകളെ കീഴടക്കിക്കഴിഞ്ഞ ഒരു ധീരയോദ്ധാവിന്റെ വിജയകാഹളമായിരുന്നു അതു്.

വശ്യങ്ങളും അവകാശങ്ങളും കേട്ടുകൂടാതെ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നു. പരിതാപകരമായ ഈ ചുററുപാടിൽ ആശയുടെ വെള്ളി വെളിച്ചം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു് അയ്യായിരം സംവത്സരക്കാലത്തെ ആർഷമായ സംസ്കാരപാരമ്പര്യമുള്ള ഭാരതത്തിന്റെ മണ്ണിൽ പിറവിയെടുത്ത സർവ്വോദയാദർശം ഒന്നു മാത്രമാണു്.

ഭോഗലാലസയും അധികാരദുർമ്മോഹവുമെല്ലാം തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ രൂപം പൂണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ യന്ത്രയുഗത്തിൽ ശാന്തിയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും സന്ദേശമാണു് സർവ്വോദയം ലോകത്തിനു നല്കുന്നതു്. സൂര്യൻ എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടി ഉദിക്കുന്നു. അതുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യം—അതിന്റെ എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും—സമുദായത്തിലെ ഓരോ വ്യക്തിക്കും ചൂടും വെളിച്ചവും നല്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഭദ്രവും അഭിലഷണീയവുമായ ഒരു സാമൂഹ്യജീവിതം കരഗതമായെന്നു നമുക്കഭിമാനിക്കാനൊക്കുകയുള്ളൂ. ഒരു കുടുംബത്തിൽ എല്ലാ അംഗങ്ങളും പരസ്പരം സ്നേഹിച്ചും സഹായിച്ചും ജീവിക്കുന്നു. ചൂഷണം ചെയ്യുന്നവരോ ചൂഷണത്തിനു വിധേയരായവരോ ഇല്ല. പരാതിക്കോ വിദ്വേഷത്തിനോ അവിടെ സ്ഥാനമില്ല. കുടുംബത്തെ സംബന്ധിച്ച ഈ തത്വം സമുദായത്തോളം വിശാലമാക്കുകയെന്നുള്ളതാണു സർവ്വോദയത്തിന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യം.

സർവ്വോദയത്തിന്റെ ഒരവിഭാജ്യഘടകമെന്ന നിലയിലാണു് ഭൂദാനയജ്ഞപ്രസ്ഥാനം ഇന്നറിയപ്പെടുന്നതു്. ഇതിന്റെ ഉത്ഭവകഥ അത്യന്തം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണു്. 1950-ൽ ഹൈദരബാദിൽവച്ചു ചേന്ന സർവ്വോദയസമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്തു മടങ്ങുംവഴി ആചാര്യവിനോബാഭാവേ തെലുങ്കാനാ ഡിസ്ട്രിക്ടിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നതിനിടയായി. കൃഷിക്കാരുടെ സങ്കടങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനായി, കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ഒരു സായുധവിപ്ലവം ദയനീയമായി പരാജയപ്പെട്ടതു് അവിടെ വച്ചാണു്. പ്രസ്തുത സ്ഥലം നേരിട്ടു കാണുകയും അവിടത്തെ കൃഷിക്കാരുമായി ഇടപഴകുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അക്രമമാർഗ്ഗത്തിന്റെ അപര്യാപ്തത വിനോബാഭാവേയ്ക്കു ശരിക്കും മനസ്സിലായി. അക്രമം അക്രമത്തെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുകമാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. നേരെമറിച്ചു അഹിംസയുടെയും ഹൃദയപരിവർത്തനത്തിന്റെയും മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു ശാശ്വതപരിഹാരം കണ്ടെത്താൻ കഴിയും, അങ്ങനെ സായുധസമരത്തിന്റെ ആ പരീക്ഷണശാലയിൽവച്ചു—തെലുങ്കാനായിൽവച്ചു—'ഭൂദാനയജ്ഞം' എന്ന മഹത്തായ ആശയം വിനോബാഭാവേയിൽ ആദ്യമായി അങ്കുരിച്ചു.

മഹത്തായ ഒരു സാമ്പത്തിക വിപ്ലവം തികച്ചും അഹിംസാധിഷ്ഠിതമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ കൈവരുത്തുകയെന്ന ഭൂദാനയജ്ഞപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം സമയത്തിന്റെയും മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെയും ഒരു പാഴ്ച്ചെലവായേ പരിണമിക്കുകയുള്ളുവെന്നു വാദിക്കുന്നവരുണ്ടു്. പക്ഷെ, അവർ ഭീമമായ ഒരു തെററുപററിയിരിക്കുന്നു. ആരെയെങ്കിലുമൊക്കെ സമീപിച്ചു കുറെയേറെ ഭൂമിദാനമായി സ്വീകരിക്കുകയെന്നുള്ള കേവലമായ ആശയമല്ല ഭൂദാനയജ്ഞത്തിന്റെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. ജനഹൃദയങ്ങളിൽ ഒരു വിപ്ലവം ഉൽഘാടനം ചെയ്യുകയാണതിന്റെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ലക്ഷ്യം. കൈവശമുള്ള ഭൂമിയിൽനിന്നും ഒരംശം അർഹതയുള്ള സഹജീവിക്കു നല്കുന്നതിലൂടെ താൻ വിശാലമായ മനുഷ്യകുടുംബത്തിലെ ഒരംഗമാണെന്നും തനിക്കു മററുള്ളവരോടു ചില കർത്തവ്യങ്ങളെല്ലാമുണ്ടെന്നുമുള്ള യാഥാർത്ഥ്യത്തെ സ്വയം അംഗീകരിക്കുകയാണു് ഒരാൾ ചെയ്യുന്നതു്. അടിസ്ഥാനപരമായ ഈയൊരു ധാരണ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ വേരൂന്നാത്തിടത്തോളം കാലം യാതൊരു പ്രശ്നത്തിനും ശാശ്വതപരിഹാരം കാണുക സാദ്ധ്യമല്ലതന്നെ. അന്തഃകരണത്തെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള എല്ലാ വിപ്ലവങ്ങളും അവയുടെ പ്രഖ്യാപിതലക്ഷ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദയനീയ പരാജയങ്ങളായിത്തീർന്നുവന്നതു ചരിത്രാനുഭവങ്ങൾ നല്കുന്ന മഹത്തായ ഒരു പാഠമാണു്.

സർവ്വോദയത്തിന്റെ അന്തിമമായ ലക്ഷ്യം ചൂഷണത്തിൽനിന്നും ഭരണകൂടത്തിന്റെ നിയന്ത്രണങ്ങളിൽനിന്നും വിമുക്തമായ ഒരു സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതി സ്ഥാപിക്കുകയാണു്. ഭരണകൂടത്തിന്റെ നിയന്ത്രണവിധേയമല്ലാത്ത ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ പലരും നെററി ചുളിച്ചേക്കാനിടയുണ്ടു്. അപ്രായോഗികമായ ഒരു ദിവാസ്വപ്നമെന്ന നില

റെക്കോർഡിംഗ്റൂമിലെ സൌന്ദര്യപ്പിണക്കം

വിനോദഭാവന.

(Annie M. Thominen U. P. Class. B. Batch)

"ഇൻറർസ്കൂൾ സ്പോർട്ട്സ്മീറ്റ് തിരുവനന്തപുരത്തു പോയകഥ മറന്നുപോയോ, അന്നു?" മറക്കാനാവാത്ത ഭൂതകാലസ്മരണകൾ ഉത്തേജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് സുമയുടെ ആ നീണ്ട കത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ ഖണ്ഡിക ഇങ്ങനെ ആരംഭിച്ചു. നല്ല കാര്യം! അക്കഥ മറക്കുകയോ?

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം ഇൻറർസ്കൂൾ സ്പോർട്ട്സ്മീറ്റിനു് ഞങ്ങളുടെ സ്കൂളിൽനിന്നു് ഏഴുകുട്ടികളെ തിരുവനന്തപുരത്തിനു കൊണ്ടുപോയി. സുമയും സുധയും ഷീലയും ലീലയും കുഞ്ഞമ്മയും പുഷ്പയും പിന്നെ ഈ ഞാനും; ഇത്രയും പേരാണു് പോയതു്. ഞങ്ങളെ കൊണ്ടുപോയതോ, രണ്ടാം ഭീമനെന്നു് പേരെടുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഞങ്ങളുടെ ഫിസിക്കൽ ഡയറക്ടർ പണിക്കർസാറു്.

ഒരു ചൊവ്വാഴ്ചയാണു് സ്പോർട്ട്സ് നടത്തുവാൻ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. തിങ്കളാഴ്ച ഉച്ചയ്ക്കു മുൻപു് ഞങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി. പാംലൻഡ് ഹോട്ടലിലാണു് ഞങ്ങൾക്കു താമസിക്കുവാൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിരുന്നതു്. ഞങ്ങൾക്കായി തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മുറിയിൽ സാധനങ്ങളെല്ലാം അടുക്കിവച്ചു് സ്വൈരമായൊരു കുളിയും കഴി

വിട്ടു പ്രായോഗികമായാൽത്തന്നെ ഇത്തരമൊരു സ്ഥിതിവിശേഷം ആശാസ്യമാകുന്നതെങ്ങനെ? നാം അരാജകത്വത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യണമെന്നോ? പക്ഷെ, ഈ ഭയശങ്കകളെല്ലാം തന്നെ അസ്ഥാനത്താണു്. കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങൾ മറവുള്ളവരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു വിധേയമായി ഓരോന്നു ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ പ്രായമായവരാകട്ടെ സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങൾക്കനുസൃതമായി പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നു. ഇതുപോലെ ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ബാല്യദശയിൽ അതിന്റെ ശരിയായ വളർച്ചയെ ലക്ഷ്യമാക്കി കുറെയെല്ലാം നിയന്ത്രണങ്ങളാവശ്യമാണു്. എന്നാൽ പൂർണ്ണവളർച്ച കൈവന്നു കഴിയുമ്പോൾ യാതൊരു രാഷ്ട്രവും നിയന്ത്രണങ്ങളെ ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ലെന്നുള്ളതാണു സത്യം. പാകത വന്നയാളുകളെ ആരെങ്കിലും നിയന്ത്രിക്കാറുണ്ടോ?

ഭരണകൂടത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിനു വിധേയമല്ലാത്ത സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയെന്ന ആശയം പുത്തനായ ഒന്നല്ല. കാരണം മഹാഭാരതംപോലും ഇത്തരമൊരു സങ്കല്പത്തെ താലോലിക്കുന്നതായി കാണാം. എല്ലാ ലോകങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചു ധർമ്മപുത്രരുടെ രാജധാനിയിലെത്തിയ നാരദമഹർഷിയോടു പ്രജാക്ഷേമതല്പരനായ ആ രാജർഷി ചോദിച്ചു. "പ്രഭോ, അങ്ങു ലോകം മുഴുവൻ സഞ്ചരിച്ചു തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കയാണു്. എന്നാൽ എന്റെ രാജ്യത്തേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒന്നു എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അറിയിച്ചാലും. ഇവിടെ കുറ്റവാളികൾ യഥാർത്ഥം ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, എല്ലാവർക്കും തുല്യമായ നീതി ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു." നാരദൻ ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചിട്ടു മറുപടി പറഞ്ഞു. "രാജശ്രേഷ്ഠാ, അങ്ങയുടേതിനേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു രാജ്യം ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അവിടെ ഭരിക്കുന്നവനും ഭരിക്കപ്പെടുന്നവരുമില്ല. കുറ്റവാളികളോ ശിക്ഷാർഹരോ ഇല്ല. പാകത വന്ന മനുഷ്യർ മാത്രമാണുള്ളതു്. ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ കർത്തവ്യങ്ങളും അവകാശങ്ങളും അറിഞ്ഞു പെരുമാറുന്നു."

മാർക്സിസത്തിലും കാണാം ഇത്തരമൊരു സ്ഥിതിവിശേഷത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു സങ്കല്പം. "സ്റ്റേറ്റു്" എന്ന മർദ്ദനായുധം അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നതോടുകൂടി മാത്രമേ സോഷ്യലിസ്റ്റു് പരിണാമം പൂർത്തിയാകുന്നുള്ളുവത്രേ. ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം ഒരു കാര്യം തികച്ചും വ്യക്തമാണു. അതായതു, ഭരണകൂടത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു ഘട്ടം എന്നെങ്കിലും വന്നുചേരാതിരിക്കയില്ല. അതു സർവ്വോദയം പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന അഹിംസാമാർഗ്ഗത്തിലൂടെയാകുന്നതല്ലേ നല്ലതു്?

ത്തപ്പോൾ ഉച്ചയ്ക്ക് ഊണിനു സമയമായി. നന്നേ വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഊണു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ക്ഷീണമെല്ലാം പമ്പകടന്നു. തിരുവനന്തപുരത്ത് ഒരു എക്സിബിഷൻ നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് അപ്പോൾ അറിവുകിട്ടി. എക്സിബിഷൻ കാണുവാൻ പോകുകതന്നെ; ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചുറച്ചു. എന്തോ, പണിക്കർ സാർ വിസമ്മതം ഒന്നും പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല.

മണി രണ്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ എക്സിബിഷൻ ഹാളിന്റെ വാതിൽക്കലെത്തി. അതിനകത്തു കടന്നുപററിയതെങ്ങിനെയാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പ്രയാസം. അത്രയ്ക്കു തിക്കും തിരക്കുമായിരുന്നു. ഒററം മുതൽ ഞങ്ങൾ കാഴ്ചയാരംഭിച്ചു. പല വിചിത്രവസ്തുക്കൾ കണ്ടുകണ്ട് ഞങ്ങൾ മന്ദം മന്ദം മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ഒരു തിരിവിലെത്തിയപ്പോൾ ഒരു വലിയ ബോർഡ് ഞങ്ങളുടെ ഏവരുടെയും ശ്രദ്ധയെ ഒന്നടങ്കം ആകർഷിച്ചു. “നിങ്ങളുടെ പാട്ടുകളും പ്രസംഗങ്ങളും ഇവിടെ റെക്കാർഡു ചെയ്യുക; റെക്കാർഡു ചെയ്ത പാട്ടോ പ്രസംഗമോ ഉടൻ തന്നെ നിങ്ങൾക്ക് കേൾക്കുകയും ചെയ്യാം.” ഇതായിരുന്നു ബോർഡിലെ ലിഖിതത്തിന്റെ സാരാംശം. ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ തരക്കേടില്ലെന്നായി ഞങ്ങളുടെ ഭാവം. ഏതായാലും പണിക്കർ സാർ അതിനും സമ്മതം മൂളി. അത്ഭുതപൂർവ്വമായ ഈ സൽസ്വഭാവം കണ്ട് ആശ്ചര്യഭരിതരായി ഞങ്ങൾ അന്യോന്യം നോക്കി നില്ക്കുന്നതിനിടയിൽ സാർ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം ചെയ്തു.

സുധ പാട്ടിന് വലിയ മിടുക്കിയായിരുന്നതിനാൽ ഞങ്ങൾ അതിൽ കവിഞ്ഞ് സന്തോഷിച്ചു. ഞങ്ങളെ എല്ലാവരെയും ഒരു ചെറിയ ഇരുട്ടുമുറിയിൽ കയററിയിട്ട് ആരോ പുറത്തു നിന്ന് കതക് ബലമായി അടച്ചു. എന്നിട്ട് മൈക്രോഫോണിന്റെ സ്വിച്ചും ഓൺ ചെയ്തു, “സുധ ആൻഡ് പാർട്ടിയുടെ സംഗീതം” എന്ന് ഷീല മൈക്രോഫോണിന്റെ മുൻപിൽ ചെന്നു നിന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. വേഗം സുധ ആ യന്ത്രത്തിന്റെ മുൻപിൽ ആഗതയായി. രാവിലത്തെ യാത്രയുടെ ക്ഷീണം മറന്ന് സുധ മധുരമനോഹരമായി നീട്ടിപ്പാടി: “മാരിവില്ലിൻ തേന്മലരേ! മാഞ്ഞു പോകയോ..........”

ആ പാട്ടു തീർന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഇറങ്ങിപ്പോകുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ആ ഇരുട്ടറയിൽ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും കൂടി ശരിക്കു നില്ക്കുവാൻ പോലും ഇടമില്ലായിരുന്നു. ചൂടിന്റെ കൂടുതൽ കൊണ്ട് ദേഹമെല്ലാം ഉരുകിപ്പോകുന്നതു പോലെ തോന്നി. പക്ഷേ എന്താഫലം? ഇറങ്ങിപ്പോകുവാൻ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ലായിരുന്നു. മാറി മാറി ഞങ്ങളോരോരുത്തരും ആ കതകിന്മേൽ ഒരു ബല പരീക്ഷണം നടത്തി. എല്ലാവരും ഗുസ്തിക്കാരി കുഞ്ഞമ്മ പോലും—തോററു പിൻവാങ്ങി. കതക് പുറത്തുനിന്നും പൂട്ടിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. എനിക്ക് ആകെയൊരു പേടി തോന്നി. കതകിന്റെ പൂട്ട് തിരിക്കുന്ന ശ്രമത്തിൽ എന്റെ കൈക്കുഴ തിരിഞ്ഞുപോയോ എന്നു പോലും ഞാൻ സംശയിച്ചു. പക്ഷേ പിന്നെ ഞാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടു. രണ്ടാം ഭീമൻ പണിക്കർ സാർ പുറത്തു നില്പുണ്ടല്ലോ എന്ന്.

“ആരെങ്കിലും ഒന്നു രണ്ടു പാട്ടുംകൂടെ പാട്, എന്നാലെങ്കിലും അവർ നമ്മളെയൊന്നു ഇറക്കിവിടട്ടെ.” എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ ഞങ്ങൾ കണ്ണുമിഴിച്ചു നിന്നപ്പോൾ സുമ പറഞ്ഞു. അതു ശരിയാണെന്ന് എല്ലാവർക്കും തോന്നി. പക്ഷേ ആരാണ് പാടേണ്ടതെന്നുള്ള പ്രശ്നം അപ്പോൾ ഉദിച്ചു. “എനിക്ക് ഇനി ഒരു വരിപോലും പാടാൻ വയ്യാ” സുധ തീർത്തു പറഞ്ഞു. “എന്നാൽ ലീല ഒരു പാട്ടു പാട്.” സുധയെപ്പോലെ അത്രതന്നെ മിടുക്കിയല്ലെങ്കിലും ലീല ഒരു വിധം നന്നായി പാടുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിലാണ് ഞാനങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. പക്ഷേ ലീലയ്ക്കതു തീരെ പിടിച്ചില്ല. “ഹോ! അതു നോക്കിയിട്ട് എന്നെ മാത്രമേ കണ്ടുള്ളൂ, അല്ലേ? വേണ്ട, വേണ്ട. ഇത്ര ആത്യാവശ്യമാണെങ്കിൽ ഇപ്പറയുന്ന ആൾ തന്നെയങ്ങു പാട്. എനിക്കെങ്ങും വയ്യായേ.” എന്നു ലീല പ്രതിഷേധിച്ചു. “അയ്യോ! ആരൊക്കെപ്പാടിയാലും പാടാതിരുന്നാലും ദയവായി അങ്ങു പാടിയേക്കല്ലേ.” എന്നു പറഞ്ഞു ഷീല എന്റെ തലയിൽ വന്നു കയറിയ ഭാരം ഒഴിച്ചു. അതിനെത്തുടർന്ന് ആരാണു പാടേണ്ടതെന്ന പ്രശ്നം ഒരു സൗന്ദര്യപ്പിണക്കമായി പരിണമിച്ചു. ആ ഇരുട്ടറയിൽ ഒരു ചെറിയ കുടുംബ കലഹം. അതിനിടയിൽ സുമ ചുമച്ചു ചുമച്ചു വശായി. സുധ പാട്ടു പാടി

യ സമയമത്രയും ചിരിയടക്കി വിഷമിച്ചു നിന്ന ശേഷം അവൾ ആ കടവും അതിന്റെ പലിശയും തീർക്കുകയായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കു പുഷ്പയും കുഞ്ഞമ്മയും ഓരോ വികൃതിപ്പാട്ടുകൾ പാടുവാൻ ആരംഭിച്ചിട്ട് ചിരിച്ചു പിരിഞ്ഞു. അങ്ങനെ കാക്കക്കൂട്ടിൽ കല്ലിട്ട മാതിരിയുള്ള ഞങ്ങളുടെ കലഹം ഏകദേശം പത്തു മിനിട്ട ദീർഘിച്ചു. "നീയൊരു പാട്ടു പാടെടീ." "ഇല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട, ദേ, ഞാനിപ്പം പാട്ടു തുടങ്ങും കേട്ടോ." എന്നിങ്ങനെ എല്ലാവരും അന്യോന്യം പുലമ്പി. അവസാനം നിവൃത്തിയില്ലാതെ സുധ ഒരു പാട്ടുകൂടി പാടാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. മൈക്രോഫോണിന്റെ മുൻപിൽ ചെന്നുനിന്നു "വള്ളിക്കുടിലിനുള്ളി—ലിരിക്കും പുള്ളിക്കുയിലേ പാട്ടു...." എന്നു തുടങ്ങി അവൾ മധുവിതുമ്പുന്ന ഒരു പാട്ടുപാടി. അതും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ലീല കതകു തുറക്കാൻ വീണ്ടുമൊരു ശ്രമം നടത്തി. ക്ഷമയറ്റു് ലീല കതകിന്മേൽ ആഞ്ഞു തള്ളിക്കൊണ്ടു് "ഇതൊന്നു തുറക്കു" എന്നു അലറി"

കതകു തുറക്കപ്പെട്ടു. പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ഞാനൊരു ദീർഘശ്വാസം വിട്ടു. "ഹോ! രക്ഷപെട്ടു." എന്നായി കുഞ്ഞമ്മ. "എന്താ, ഇനി പോകാം?" എന്നു പറഞ്ഞു് സാർ തിരിഞ്ഞു നടക്കുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ "പാടിയ പാട്ടു കേട്ടിട്ടു പോകാമല്ലോ." എന്നു റെക്കോർഡിംഗ് ഓഫീസർ ക്ഷണിച്ചു. അവിടെ നിരത്തിയിട്ടിരുന്ന കസേരകളിൽ ഞങ്ങൾ പാട്ടു കേൾക്കുവാനൊരുങ്ങി ഇരിപ്പായി. റെക്കോർഡു വച്ചു. സുധയുടെ ആദ്യത്തെ പാട്ടു വളരെ കേമമായിരുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞു കേട്ടതെന്താണെന്നോ? കതകു തുറക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ കേട്ട ഇടിതൊഴി ബഹളങ്ങളും അതിനോടൊത്തുള്ള കോലാഹലങ്ങളും. "ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, നീ തുറക്കുകയില്ലെന്നു്?" "നീയൊന്നങ്ങു മാറിക്കേ, ഞാൻ തുറക്കാം." ഇങ്ങനെ കുറെ വാക്കുകളും റെക്കോർഡു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ കുറച്ചു സമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യപ്പിണക്കം അതിന്റെ പൂർണ്ണശക്തിയോടെ റെക്കോർഡിൽനിന്നു ബഹിർഗമിക്കുകയായി. അപ്പോഴാണു് ഞങ്ങൾക്കു പിണഞ്ഞ അമളി ബോദ്ധ്യമായതു്. എല്ലാവരും മൂക്കിന്മേൽ കൈവച്ചു അന്യോന്യം നോക്കിനിന്നു. സുധ തലകുനിച്ചു. സാർ കണ്ണുരുട്ടി ഞങ്ങളെ ഓരോരുത്തരെയും മാറി മാറി നോക്കി. റെക്കോർഡിംഗ് ഓഫീസറും മറ്റും ചിരിയടക്കിനിന്നു ഗോഷ്ഠി കാട്ടി. ഞങ്ങൾ വഴക്കു പിടിച്ച സമയമത്രയും മൈക്രോഫോണിന്റെ സ്വിച്ച് ഓൺ ചെയ്തു കിടക്കുകയായിരുന്നുവെന്നുള്ള ബോധമേ ഞങ്ങൾക്കില്ലായിരുന്നു. അതോ, മൈക്രോഫോണിൽ കൂടി പാട്ടും പ്രസംഗവും മാത്രമേ റെക്കോർഡു ചെയ്യുകയുള്ളു എന്നു് വിചാരിച്ചു പോയിരുന്നോ? എന്തു വിഡ്ഢിത്തരമാണു് ഞങ്ങൾ കാട്ടിക്കൂട്ടി വച്ചതെന്നു് ഇപ്പോൾ ഓർക്കുവാൻകൂടി വയ്യ. "എടീ പിള്ളാരേ! നിങ്ങൾക്കു പാട്ടു പാടുവാൻ കഴിയുകയില്ലെങ്കിൽ രണ്ടു തെറിയെങ്കിലും പറഞ്ഞിട്ടു് ഇറങ്ങിപ്പോകിനെടീ." എന്നു ലീല വിളിച്ചു പറയുന്ന ശബ്ദവും റെക്കോർഡിൽക്കൂടി വന്നപ്പോൾ ഞങ്ങളെല്ലാവരും ചെവിപൊത്തി. നമ്മുടെ ചുമയാണെങ്കിൽ റെക്കോർഡിൽനിന്നു കേട്ടപ്പോൾ ചില അൽസേഷ്യൻ പട്ടികളുടെ കുരമാതിരിയായി. സാർ വിയർത്തു വിവശനായി. പോകാമെന്നു ആംഗ്യം കാട്ടിപ്പുറത്തുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം എണീറ്റു. ഞങ്ങൾ തലയുയർത്തി നോക്കിയപ്പോഴല്ലേ ഒരു സംഗതി കാണുന്നതു്! ഞങ്ങളുടെ കുടുംബകലഹത്തിന്റെ ബഹളം കേട്ടു എക്സിബിഷൻ ഹോളിലെ ആളുകളെല്ലാം ഓടിക്കൂടിയിരുന്നു. റെക്കോർഡിംഗ് റൂമിന്റെ മുൻപിൽ ഒരു വമ്പിച്ച ജനസഞ്ചയം തടിച്ചുകൂടി. ഇറങ്ങിപ്പോകുവാൻ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ലാതെ നിന്നു ഞങ്ങൾ കുഴങ്ങി. റെക്കോർഡിംഗ് ഓഫീസറുടെ കാരുണ്യം കൊണ്ടല്ലാതെ അന്നു ഞങ്ങൾ രക്ഷപെടുകയില്ലായിരുന്നു. ഏതായാലും അയാൾ ഒരു കതകു തുറന്നുതന്നു. ഞങ്ങൾ പുറത്തിറങ്ങി വേഗത്തിൽ നടന്നു ആ ബഹളത്തിൽനിന്നു അകന്നു. അങ്ങു ദൂരെയെത്തിയപ്പോൾ അവസാനമായി ആ റെക്കോർഡു് ഇങ്ങനെ വിളിച്ചു പറയുന്നതു കേട്ടു. "ഇതൊന്നു തുറക്കു" എന്നു, ആ കൂട്ടത്തിൽ ഇടിനാദം പോലെ ഒരു ശബ്ദവും, ലീല കതകിന്മേൽ തട്ടിയതാണു്. എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. പക്ഷേ അപ്പോഴും സാറിന്റെ മുഖം കോപംകൊണ്ടു ചുവന്നിരുന്നു.

ഇന്നു ഞാൻ ഓർക്കുകയാണു് ആ റെക്കോർഡു് ഒന്നു കിട്ടിയിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്നു്. ഈ കഥ എങ്ങനെ മറക്കാനാണു്? എന്തൊക്കെ മറന്നാലും അമളി പററുന്ന കഥകൾ മറക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

കലാലയാദ്ധ്യാപനം മലയാളത്തിലൂടെ

T. I. NARAYANAN Class III Maths.

യഥാർത്ഥ ജനാധിപത്യ പ്രവർത്തനത്തെ പ്രായോഗികമാക്കികാണിച്ച് ഭാരതത്തിലെ ഇതര സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് മാതൃക കാണിക്കുകയും ഭാരതീയരുടെ മാത്രമല്ല ലോകരുടെ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്ത കേരളീയർ ഇനിയും എന്തെല്ലാം പരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് മാർഗ്ഗദർശകരാകുകയില്ല എന്ന് ആരറിഞ്ഞു? അനേക വർഷക്കാലം വിദേശമേധാവിത്വത്തിൻ കീഴിൽകിടന്ന് അടിമത്തം അനുഭവിച്ചശേഷം സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ച ഭാരതീയർക്ക് ഒരു വിദേശ ഭാഷയായ ഇംഗ്ലീഷിന്റെ പിടിയിൽനിന്നും മോചിതരാകുന്നതിനും കേരളീയർ നേതൃത്വം നൽകുമെങ്കിൽ അതും അഭിമാനകരം തന്നെ. പ്രാദേശിക ഭാഷകളുടെ ഉന്നമനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണല്ലോ ഭാരതം ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിൽ പുനസ്സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ സംസ്ഥാന പുനസ്സംഘടനയുടെ പരിപൂർണ്ണ ഫലവും ലഭിക്കുന്നതിനു കലാലയങ്ങളിലെ അദ്ധ്യയനം പ്രാദേശിക ഭാഷകളിൽ നടപ്പാക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്. കലാലയ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രാദേശിക ഭാഷകളിൽ പുനസ്സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനെതിരായി ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തകർ പോലും തടസ്സവാദങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്നതായിക്കാണാം. എന്നാൽ പ്രശ്നത്തെ ഉത്തരവാദിത്വ ബോധത്തോടെ സമീപിക്കുന്നതായാൽ ഈ തടസ്സവാദങ്ങളെല്ലാം നിരർത്ഥകങ്ങളാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടും.

ഏതൊരുവേദവും ഏതൊരു ശാസ്ത്രവും
ഏതൊരുകാവ്യവും ഏതൊരാൾക്കും
ഹൃത്തിൽപതിയേണമെങ്കിൽ സ്വഭാഷതൻ
വക്ത്രത്തിൽനിന്നു താൻ കേൾക്കവേണം.

എന്ന് കവി പാടിയത് എത്ര അർത്ഥഗർഭമാണെന്ന് നോക്കണം. പ്രൈമറിസ്കൂളുകളിലും സെക്കണ്ടറി സ്കൂളിലും എല്ലാ വിഷയങ്ങളും മാതൃഭാഷയിൽ അദ്ധ്യയനം നടത്തിയതിനുശേഷം കോളേജിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇന്നു അനുഭവിക്കുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആദ്യകാലഘട്ടത്തിൽ നാലഞ്ചു മാസത്തേക്ക് കോളേജിലെ പ്രസംഗമുറികളിൽ നടക്കുന്നത് ഒന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കാതെ അവർ വീർപ്പു മുട്ടുകയാണ്. ആംഗല ഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യം അനുദിനം കുറഞ്ഞുവരുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ അദ്ധ്യയന ഭാഷ ഇംഗ്ലീഷു തന്നെയായി തുടരുന്നുവെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം ഇനിയും അധഃപതിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. കാരണം, ഒരു വിദേശ ഭാഷയായ ഇംഗ്ലീഷു പഠിക്കുന്നതിനുള്ള താല്പര്യം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ കുറഞ്ഞുവരുന്നു എന്നതു തന്നെ. ഒരു വിദേശ ഭാഷയിൽ അദ്ധ്യയനം നടത്തുന്നതുകൊണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികൾ ലഭിക്കുന്ന പരിമിതമായ സമയത്തിന്റെ മുഖ്യഭാഗവും ഭാഷ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു തന്നെ ചിലവഴിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഫലമോ? കലാലയ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു പുറത്തു വരുന്ന ബിരുദധാരികൾക്ക് ഐച്ഛിക വിഷയങ്ങളിലാകട്ടെ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലാകട്ടെ ഒരു എത്തും പിടിയും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ അദ്ധ്യയന ഭാഷ മലയാളം ആക്കിത്തീർക്കുന്നതുകൊണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികൾ എളുപ്പത്തിൽ കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും അങ്ങനെ സ്വതന്ത്ര ചിന്താഗതിക്ക് നാട്ടിൽ തന്നെ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിക്കുന്നതിനും സാധിക്കും. സാധാരണക്കാരും അഭ്യസ്തവിദ്യരും തമ്മിൽ ഇന്നു നിലവിലുള്ള വിടവു നികത്തി അവരെ തമ്മിൽ അടുപ്പിക്കുന്നതിനും ഇതു വളരെ സഹായകരമായിരിക്കും.

വിദേശ ഭാഷയായ ഇംഗ്ലീഷിനെ ബഹിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടു രാഷ്ട്രഭാഷയായ ഹിന്ദിയെ ആ സ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഒരു ചിന്താഗതിയുണ്ട്. എന്നാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരിക്കും? ഇംഗ്ലീഷിനെ മാറ്റി ഹിന്ദിയെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഹിന്ദി പ്രാദേശിക ഭാഷയായിട്ടുള്ള ഉത്തരേന്ത്യക്കാർക്കല്ലാതെ യാതൊരു ലാഭവും ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല. അന്യ ഭാഷയെ അതു ഭാരതീയരുടേതായാലും വിദേശീയരുടേതായാലും അന്യ ഭാഷയായി മാത്രമേ കണക്കാക്കാനൊക്കൂ. ഹിന്ദി അദ്ധ്യയന ഭാഷ ആക്കുന്നതുകൊണ്ടു അദ്ധ്യേതാക്കൾക്കു യാതൊരു ലാഭ

മോ ലാഘവമോ ഉണ്ടാകുകില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഇംഗ്ലീഷ് ആയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പല ഗുണങ്ങളും അതു മൂലം നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

മലയാളം അദ്ധ്യയന ഭാഷയാകുന്നതിന് പല പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും തരണം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. അതിൽ പ്രഥമവും പ്രധാനവും ആയിട്ടുള്ളത് കോളേജ് ക്ലാസ്സുകളിൽ പാഠ്യ പുസ്തകങ്ങൾ ആകത്തക്ക ഉയർന്ന നിലവാരത്തിലുള്ള ശാസ്ത്രീയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണ്. ഈ കുറവു നികത്തി കൈരളിയെ ഈ അപമാന ഭാരത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുന്നതിനു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ തൂലികകൾക്കു കരുത്തില്ലായ്മയല്ല ഇതിനു കാരണം. ആവശ്യമാണല്ലോ സൃഷ്ടിയുടെ മാതാവ്. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ അത്തരം പരിശ്രമങ്ങളുടെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വിവിധ തരത്തിലുള്ള ശാസ്ത്രീയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുവാൻ കേരളത്തിലെ സാധാരണക്കാരായ ജനലക്ഷങ്ങൾ തയാറാകുമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലല്ലോ. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവരാകട്ടെ, മലയാള പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നത് തങ്ങളുടെ നിലയ്ക്കും വിലയ്ക്കും നിരക്കാത്ത ഒരു അപരാധമായിട്ട് കണക്കാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ആരും അത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിനുള്ള വൃഥാ ശ്രമം നടത്താതിരുന്നതിൽ അത്ഭുതത്തിന്നവകാശമില്ലല്ലോ. എന്നാൽ ഇന്നു യുവാക്കളുടെയിടയിലും ഒരു അനിഷേധ്യമായ ദേശീയ ബോധം വളർന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. കലാലയാദ്ധ്യാപനം മലയാളത്തിലൂടെ ആകണമെന്നുള്ള ചിന്താഗതിക്കു ചെറുപ്പക്കാരുടെ ഇടയിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ മറുഭാഷകളിലുള്ള ഉൽകൃഷ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിനു ഒരു വിദഗ്ദ്ധ സംഘത്തെ നിയോഗിക്കുകയും ഔദ്യോഗികമായി വേണ്ട പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്താൽ പാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രശ്നം ചുരുങ്ങിയ കാലയളവിനുള്ളിൽ പരിഹരിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി അനാവശ്യമല്ലെന്നു ബോദ്ധ്യമായാൽ സ്വകാര്യ വ്യക്തികളും ഇതിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ താനേ ചെലുത്തിക്കൊള്ളും. അങ്ങനെ വിവിധവിഷയങ്ങളെ വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു കൈരളിയുടെ കലവറയിലെ അമൂല്യങ്ങളായ മുതൽക്കൂട്ടുകളായിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

മലയാളം അദ്ധ്യയന ഭാഷ ആകുന്നതോടെ ഇന്നു കലാലയങ്ങളിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും ചില്ലറ വൈഷമ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. എല്ലാം മലയാളത്തിൽ പഠിച്ചതിനുശേഷം പെട്ടെന്നു ഇംഗ്ലീഷിലാകുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതിനേക്കാൾ ഒട്ടും കുറവല്ലാത്ത ഒരു പ്രയാസം തന്നെ എല്ലാം മലയാളീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കുണ്ടാകാനിടയുണ്ട്. ഈ വൈഷമ്യങ്ങൾ ചുരുങ്ങിയ കാലത്തെ പരിശീലനംകൊണ്ട് പരിഹരിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ.

ഇനിയും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപ്രേമികൾ ഉന്നയിക്കുന്ന വാദഗതികളെന്തെല്ലാമെന്നു പരിശോധിക്കാം. ഇംഗ്ലീഷിനെ ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ലോക രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയിടയിൽ ഇൻഡ്യയെപ്പറ്റിയുണ്ടായിട്ടുള്ള വിശ്വാസവും മതിപ്പും, സ്ഥാനവും നഷ്ടപ്പെടുകയായിരിക്കും ചെയ്യുക. അങ്ങനെ ആത്മഹത്യാപരങ്ങളായ സംരംഭങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട് കൂപമണ്ഡൂകങ്ങളാകാൻ ഇറങ്ങുന്നതു കഷ്ടമാണ്. മാത്രമല്ല, ഇന്നു കേരളത്തിൽനിന്ന് ധാരാളം ബിരുദധാരികൾ മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിലും വിദേശങ്ങളിലും പോയി ജോലി ചെയ്തു ജീവിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ധ്യയനം മലയാളത്തിലാകുന്നതുകൊണ്ട് ഈ സൗകര്യങ്ങളെല്ലാം വലിച്ചെറിഞ്ഞു ബിരുദധാരികളെ തൊഴിലില്ലായ്മയിലേക്കും പട്ടിണിയിലേക്കും തള്ളിവിടുകയായിരിക്കും ചെയ്യുക. മറു ഭാഷകളിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ തർജ്ജമ ചെയ്യുമ്പോൾ സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ കൃത്രിമമായി കെട്ടിച്ചമയ്ക്കുന്നതിനാൽ മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസം നേരിടുകയും ആസ്വാദ്യത കുറയുകയും ചെയ്യും. ഇതിനെല്ലാമുപരിയായി സംസ്ഥാനങ്ങൾ തോറും പ്രത്യേകം ഭാഷകളിൽ അദ്ധ്യയനം നടത്തുന്നതുകൊണ്ടു ഇൻഡ്യയുടെ ഐക്യബോധം തകർന്നു തരിപ്പണമാവും. ഇങ്ങനെ പോകുന്നു അവരുടെ വാദങ്ങൾ. ഇവയെയെല്ലാം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് സ്വബോധത്തോടെ പ്രശ്നത്തെ ഒന്നുകൂടി സമീപിച്ചുനോക്കാം.

ഒന്നാമതായി അന്താരാഷ്ട്രീയവാദം—ഇന്നു ലോക രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയിടയിൽ ഇൻഡ്യയ്ക്കു

അദ്വിതീയമായ ഒരു സ്ഥാനം കൈവന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു രണ്ടു പക്ഷമില്ല. അതിനു ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും നിസ്തർക്കമാണ്. എന്നാൽ നാം ഒന്നു നോക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷു തന്നെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന പാകിസ്ഥാന് എന്തുകൊണ്ടീസ്ഥാനം കൈവന്നില്ല? വാസ്തവത്തിൽ ഈ ഉയർച്ചക്ക് ആരാണുത്തരവാദികൾ? ഭാരതത്തിന്റെ നിഷേധിക്കാനാവാത്ത, സർവ്വസമ്മതമായ വിദേശനയം ഒന്നു മാത്രമാണിതിനുത്തരവാദി. അതായതു് നമ്മുടെ ആദർശങ്ങളാണ്—അല്ലാതെ, അതു പറയാനുപയോഗിച്ച ഭാഷയല്ല ഇൻഡ്യക്കീ സ്ഥാനം നേടിത്തന്നതു്. ഈ വാദഗതിക്കു കഴമ്പുണ്ടെന്നിരുന്നാൽത്തന്നെയും, ഭാരതത്തിൽ എത്ര വ്യക്തികൾ വിദേശബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നുണ്ട്? വെറും കൈവിരലിലെണ്ണാവുന്നത്ര വ്യക്തികൾക്കു മാത്രമാണ് വിദേശീയരുമായി നയതന്ത്ര ബന്ധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടാനുള്ള അവസരം ലഭിക്കുക. അതിനുള്ള പ്രതിവിധിയെപ്പറ്റി പിന്നീടു പ്രതിപാദിക്കാം.

രണ്ടാമതായി, കേരളത്തിൽ നിന്നും അനേകം ബിരുദധാരികൾ മറുരാജ്യങ്ങളിൽ പോയി ജീവിതമാർഗ്ഗം തേടുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. ഇൻഡ്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരം അധഃപതനത്തിന്റെ തീച്ചൂളയിൽ നീറിപ്പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന മുൻകാലങ്ങളിൽ സാക്ഷരതയിൽ മുൻപന്തിയിൽ നിന്ന കേരളീയർക്ക് അന്യദേശങ്ങളിൽ സ്വാഗതം ലഭിച്ചിരുന്നു എന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി അതല്ല. ഇൻഡ്യയിലെ മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിലും വെളിയിലുള്ള ഏഷ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളിലും വിദ്യാഭ്യാസം വളരെ പുരോഗമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതതു രാജ്യങ്ങളിൽ തങ്ങൾക്കു ആവശ്യമുള്ളത്രയും ഉദ്യോഗാർത്ഥികളെ അവർ തന്നെ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, എന്നും മറുരാജ്യങ്ങളിൽ പോയി ഉദ്യോഗം ഭരിച്ചു ജീവിച്ചു കൊള്ളാമെന്നുള്ള ദിവാസ്വപ്നത്തിൽ കഴിയുന്നവർ ഇന്നും വിഡ്ഢികളുടെ സ്വർഗ്ഗത്തിലാണ് ജീവിക്കുന്നത് എന്ന് പറയാതെ നിർവാഹമില്ല. കൂടാതെ, ഇന്നത്തെ ബിരുദധാരികൾ ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിവുള്ളവരാണോ എന്നതുതന്നെ സംശയാസ്പദമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. മാത്രമല്ല, ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനുള്ളിൽ ഭാരതത്തിലെ എല്ലാ ഔദ്യോഗിക മണ്ഡലങ്ങളിലും ഇംഗ്ലീഷിനു പകരം ഹിന്ദി സ്ഥാനം പിടിക്കുമെന്നതും തീർച്ചയാണല്ലോ.

സാങ്കേതിക പദങ്ങളുടെ കാര്യം—മറുഭാഷകളിൽനിന്നും സൗകര്യപ്രദങ്ങളായ കുറെ പദങ്ങൾ കടം എടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് കൈരളിയുടെ വിസ്തൃതി അല്പംകൂടി വർദ്ധിക്കുന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് യാതൊരു അപമാനവും സംഭവിക്കാനില്ല. ഏതൊരു കാലത്തും ഏതൊരു ഭാഷയിലും ഇതുതന്നെയാണ് നടന്നുകാണുന്നതും. ശാസ്ത്രീയരംഗത്തു് ഗ്രീക്ക്, ലാറ്റിൻ തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിൽനിന്നും അനേകം പദങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലും കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ഇതേവാദഗതിക്കാർ വീണ്ടും മുറവിളികൂട്ടുന്നു ഇൻഡ്യയുടെ ഐക്യബോധം തകർന്നു പോകുമെന്ന്. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ അധികാരത്തിൻ കീഴിലാണ് ഭാരതം മുഴുവൻ ഒരേ ഭരണകൂടത്തിൻ കീഴിൽ ആയിത്തീർന്നതു്. എന്നാൽ ഭാരതത്തെ ഏകീകരിച്ചതു് ഭാഷയാണോ എന്നുള്ളതാണ് സംശയം. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സൈന്യശക്തിയും ആയുധശക്തിയും മർദ്ദന ഭരണവും ആണ് ഭാരതത്തെ ഒന്നാക്കി അടക്കി ഭരിച്ചതു്. അതും ഭാരതീയരുടെ ഭിന്നിപ്പുകളിൽ നിന്നും മുതലെടുത്തുകൊണ്ട്. ഭാരതീയരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവാഞ്ഛയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നതിനും, സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. ഇവിടെയും ഭാഷയല്ല ആശയങ്ങൾക്കാണ് പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതു്. അതല്ലെങ്കിൽത്തന്നെയും ഇൻഡ്യയുടെ ഐക്യബോധം എങ്ങനെ തകരാനാണ്. ഭാരതത്തിന്റെ പൊതുവായ പ്രശ്നങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനു് രാഷ്ട്രഭാഷയായ ഹിന്ദി ഉപയോഗിക്കുമെന്നുള്ളതു കൊണ്ട് അത്തരത്തിലുള്ള യാതൊരു ആശങ്കയ്ക്കും വഴിയില്ല.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ് ഒരു നിഷിദ്ധ ഭാഷയാണെന്നോ അതു അപ്പാടെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നോ അർത്ഥമാക്കേണ്ടതില്ല. ഭാരതം പോലെ വിസ്തൃതമായ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യ രാഷ്ട്രം എന്നും ഒരു വിദേശ ഭാഷയെ ആശ്രയിക്കുന്നതിലുള്ള അനൗചിത്യത്തെ തുറന്നു കാട്ടുന്നതിനും കേരളീയരുടെ ഉന്നമനത്തെ ലാക്കാക്കി അദ്ധ്യയന ഭാഷ മലയാളം ആക്കേണ്ടതാണെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന

അയാളുടെ പേരെന്താവാം ?

(By BABU VINAYA CHANDRAN Class III Phyics)

ഇവിടെ ഹിമാലയത്തിനുള്ള സ്ഥാനമാണ് യൂറോപ്പിൽ ആൽപ്സിനുള്ളതു്. ഹിമാലയത്തിനെ അപേക്ഷിച്ചു അതു ചെറുതാണ്. പക്ഷെ, യൂറോപ്പിലെ ഏറ്റവും വലിയ പർവ്വതമാണതു്.

ആൽപ്സിൻെറ താഴ്വരയിൽ ഒരു നദിയുണ്ടു്. നദി ചെറുതാണെങ്കിലും, ആൽപ്സിലെ മഞ്ഞുകട്ടകൾ ഉരുകുമ്പോൾ അതൊരു പിടഞ്ഞോടുന്ന പെൺപുലിയുടെ രൂപം ധരിക്കാറുണ്ടു്.

ഏകദേശം ഒരു യുഗത്തിനു മുൻപുണ്ടായ കഥയാണ്. ആ നദിയിൽ വിലങ്ങനെ ഒരു മരപ്പാലം പണിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പാലത്തിൻെറ മദ്ധ്യത്തിലായി ചുങ്കം വാങ്ങുന്ന ഒരുവൻെറ ഒരു കൊച്ചു കുടിൽ പണിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അവൻ അവിടെ അങ്ങനെ ഇരിക്കും. വരുന്നവരിൽ നിന്നും പോകുന്നവരിൽ നിന്നും ചുങ്കം വാങ്ങും.

ഒരുദിവസം നദിയിൽ ഭയങ്കര വെള്ളപ്പൊക്കം വന്നു. ഇതിനു മുമ്പ് അപ്രകാരം പ്രകൃതി ക്ഷുഭിതയായിട്ടില്ല. നദീജലം ഒരു പുതിയ പോനാകത്തിലേക്കെന്നപോലെ മിന്നുകയാണ്. നോക്കിയിരിക്കവേ തന്നെ അതു പാലത്തിനെ പിഴുതെറിയുകയായി. ക്രമേണ സകല തൂണുകളും വെള്ളത്തിൽ ഒഴുകുവാൻ തുടങ്ങി. അതെ, പാലത്തിൻെറ നാശം വന്നു ചേർന്നു!

ചുങ്കം ഈടാക്കുന്നവൻെറ ആ കുടിലിനെ താങ്ങിയിരുന്ന തൂൺ മാത്രം ശേഷിച്ചു. പാവം കുടുംബസഹിതം അവിടെ താമസിക്കുകയാണ്. പാലം ഇത്രവേഗം പൊയ്പ്പോകുമെന്നു അവൻ സ്വപ്നത്തിൽ പോലും വിചാരിച്ചില്ല. അവൻ ഉറക്കെ വിളിക്കുകയാണ്— "രക്ഷിക്കണേ! രക്ഷിക്കണേ!" അവൻെറ ഭാര്യയും കുട്ടികളും മുറവിളി കൂട്ടുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ, രക്ഷിക്കുവാൻ ആരാണിരിക്കുന്നതു്?

ഓരോ തടിക്കഷണവും വീഴുവാൻ തുടങ്ങുകയായി. ജലപ്രവാഹത്തിൻെറ ശക്തികൊണ്ടു് ആ കുടിൽ നിന്നു വിറയ്ക്കുകയാണ്. ഏതാനും മിനിട്ടുകൾക്കുള്ളിൽ സർവ്വവും സമാപ്തമാകും; പിഞ്ചുകുഞ്ഞുവരെയുള്ള ആ കുടുംബം ഒന്നാകെ! എന്നിരിക്കിലും അവരുടെ അടുത്തു ചെല്ലുവാൻ ആരു ധൈര്യപ്പെടുന്നു?

സ്ഥലത്തെ ജമിന്ദാർ വന്നു ചേർന്നു. അയാൾ പറയുകയാണ്—"ഇവരെ രക്ഷിക്കുന്നവർക്കു ഞാൻ ആയിരം ഉറുപ്പിക തരുന്നതാണ്." ആയിരം രൂപ! തുക ചെറുതൊന്നു

തിനും വേണ്ടി ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചെന്നു മാത്രം. ഇംഗ്ലീഷ് ഒരു ഭാഷയെന്നുള്ള നിലയിൽ പഠിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. അവരവരുടെ അഭിരുചിക്ക് അനുസരണമായി വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇഷ്ടമുള്ളവ തിരഞ്ഞെടുത്തുകൊള്ളും. കഴിവും താല്പര്യവും ഉള്ളവർ ഇങ്ങനെ ഭാഷ പഠിച്ചുകൊള്ളുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു അന്താരാഷ്ട്രീയ വാദക്കാർക്കും നിരാശയ്ക്കു അവകാശമില്ല. വളരെ ചുരുക്കം വ്യക്തികൾക്കു മാത്രം അവസരം ലഭിക്കുന്ന അന്താരാഷ്ട്രീയ വാദവും ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ടു് കോടിക്കണക്കിനുള്ള ഭാരതീയർ മുഴുവൻ ഇംഗ്ലീഷു പഠിക്കണമെന്നു നിർബന്ധിക്കുന്നതിനേക്കാൾ എത്ര അഭികാമ്യമാണീപദ്ധതി. ശാസ്ത്രീയ വിഷയങ്ങളിലുള്ള സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ അതേപടി സ്വീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആ വിഷയങ്ങളിലുള്ള ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്നതിനും പ്രയാസം നേരിടുന്നതല്ല.

ഇങ്ങനെ പ്രശ്നത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ പ്രയാസങ്ങളും പ്രതിബന്ധങ്ങളും അടുത്ത ഒരു നല്ല ഭാവിയുടെ പ്രതീകങ്ങൾ ആണെന്നു കാണാം. വെള്ളത്തിൽ ഇറങ്ങാതെ നീന്തു പഠിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. അധികൃത കേന്ദ്രങ്ങൾ ഇതിൽ വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള ശുഷ്കാന്തി പ്രദർശിപ്പിക്കുമെങ്കിൽ കേരളീയർക്കും കൈരളിക്കും അഭിമാനാർഹമായ പുരോഗതിയിലേക്കുള്ള ഒരു കാൽവെപ്പ് ആയിരിക്കും അതെന്നു തോന്നുന്നു.

ചിരിയും കരച്ചിലും

[പള്ളത്തേരി, പുത്തൻചിറ]

തൻചെറു കുഞ്ഞുങ്ങളെ
വാലാട്ടിക്കളിപ്പിച്ചും,
കൊഞ്ചിച്ചുമൊരുതള്ള-
പ്പൂച്ചസന്തോഷം കൊൾകെ.
എന്തിനോ വിതുമ്പുന്നു,
കണ്ണീരാൽക്കുളിക്കുന്നു,
ഹന്ത, വാർദ്ധക്യം രക്ത-
മൂററിവിട്ടൊരു തന്വി.
"എന്തിതിൻമൂലം ?"—മെല്ലെ
ച്ചോദിച്ചു, പാർശ്വസ്ഥരാം
സുന്ദരീമണികളാം
നാലഞ്ചുയുവതികൾ.

തൻഭൂതകാലത്തിന്റെ-
താകിയ ചിതൽ തിന്നു
പകിലമായിത്തീർന്ന
പുസ്തകമേവം നിവർത്താൾ:—
"നിങ്ങളെപ്പോലെ പണ്ടു
ഞാനും യൌവനത്തിന്റെ
ഭംഗുരാനന്ദോദ്യ-
പരമാനന്ദം നേടി.
നിത്യവും വികാരത്തിൻ
സുന്ദരസ്വപ്നം കണ്ടു
നിസ്തുലാമോദം പൂണ്ടു
നാളുകൾ കഴിച്ചനാൾ,

മല്ല. പക്ഷെ, ഒരായിരത്തിനുവേണ്ടി ജീവൻ പണയപ്പെടുത്താൻ ആരു തയ്യാറാകും ?

ഒരു മദ്ധ്യവയസ്കനായ കൃഷിക്കാരൻ നദിയുടെ അരികു പിടിച്ചു തന്റെ ചെറുതോണി തുഴഞ്ഞുകൊണ്ടു പോകുകയാണ്. ആളുകൾ അയാളെ കണ്ടു. തോണി കരയിൽ നിന്നും അഴിച്ച്, ഒരു ബാണംപോലെ തീരത്തുനിന്നും തുഴഞ്ഞു പുറപ്പെടുന്നതു അവർ ആശ്ചര്യം സകുതുകം വീക്ഷിച്ചു. ആയിരം കണ്ണുകൾ അയാളിൽ തന്നെ പതിഞ്ഞു.

ഒഴുക്ക് അയാൾക്കു പ്രതികൂലമായിരുന്നു. എങ്കിലും ആ കർഷകൻ മന്ദസ്മിതം തൂകിക്കൊണ്ടു് രണ്ടു കൈകൾ കൊണ്ടും ആഞ്ഞു തുഴഞ്ഞു മുന്നേറി. മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയുമായി ഒരു ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം!! പ്രകൃതി പറയുകയാണ്—"ധിക്കാരം കാണിക്കേണ്ടടാ മോനേ; നിന്നെ ഞാൻ ഈ വെള്ളത്തിൽ മുക്കിത്താഴ്ത്തിക്കളയും." മനുഷ്യൻ കൂസലില്ലാതെ പറഞ്ഞു—"ഈ നൗക നിന്റെ കട്ടമാറിടം ഇളച്ചു കയറും നിനക്ക് ഒരു ചുക്കും ചെയ്യാൻ പററില്ല."

നെഞ്ചിൽ കൈവച്ചും കൊണ്ടു് എല്ലാവരും ആ സമരം കാണുകയാണ്.

വഞ്ചി ആ കുടിലിന്റെ അരികിലെത്തി, അയാൾ അതു ആ തൂണിൽ ചേർത്തു കെട്ടി. ഓരോരുത്തരെയായി അയാൾ എല്ലാവരേയും അതിൽ കയററി. തോണി കരയെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഊന്നുകയായി. മടക്കം കൂടുതൽ വിഷമകരമായിരുന്നു. വള്ളം ചെറുതായിരുന്നു; താങ്ങാനാവാത്ത ഭാരവും അല്പം അശ്രദ്ധ കാണിച്ചാൽ ജയം പ്രകൃതിയ്ക്കായിരിക്കും. മനുഷ്യന്റെ തോൽവിയും.

പക്ഷെ, മനുഷ്യൻ വീണ്ടും വിജയിയായി!

തീരത്തിൽ ആയിരക്കണക്കിനു് ആളുകൾ അയാളെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാൾ തീരത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ശ്രമാംബുകണങ്ങളാൽ അയാളുടെ ശരീരം കുളിച്ചപോലെ കാണപ്പെട്ടു. കീറി മുഷിഞ്ഞ തന്റെ കുപ്പായം അയാൾ ഊരി അതുകൊണ്ടു വീശുവാൻ തുടങ്ങി. ജമീന്ദാർ അയാളുടെ അരികിൽ എത്തി. അദ്ദേഹം 1000 രൂപ നിറച്ച ഒരു സഞ്ചി അവന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു.

ആ കർഷകൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "ഞാൻ രൂപയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രാണാഹുതി ചെയ്യുന്നവനല്ല എന്നു് അങ്ങു വിശ്വസിച്ചാലും. എന്റെ ഈ രണ്ടു കൈകൾ ഉള്ളിടത്തോളം കാലം എനിക്കു എന്നെപ്പററിയോ എന്റെ ബന്ധുക്കളെപ്പററിയോ യാതൊരു ചിന്തയുമില്ല. മറെറാരു പാർപ്പിടം അന്വേഷിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്ന ഈ പാവത്തിനു് അങ്ങു ഈ തുക നൽകിയാലും."

ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ടു് അയാൾ വേഗം അവിടെനിന്നും കടന്നു. ആളുകൾ ജിജ്ഞാസയോടെ ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു—"അയാളുടെ പേരെന്താവാം ?"

ന്നാക്കിനാവുകളൊന്നും
വാസ്തവത്വത്തിൽക്കട-
ന്നിക്കിളിയണച്ചില്ല;
പുളകം ചേർത്തില്ലേതും.
എങ്കിലും വിധിയെൻ്റെ
മൂകരോദനം തിങ്ങും-
സങ്കടത്തോടൊത്തെന്നെ
ശ്രദ്ധിച്ചിതൊരുനാളിൽ.
ഘോരമാം വിപിനത്തിൽ
അഞ്ചിട്ടും പൂവായാലും
ലോകരാപ്പുഷ്പത്തിനെ
യൊരുനാൾ സ്വാദിച്ചിടും.
എൻ വിധിയെഴുതുമാ
ദിവസം തുടപ്പാൻ-
കവിളും കാട്ടിച്ചിരി-
ച്ചെത്തീമാം തഴുകുവാൻ
എങ്ങനെയാമെൻ ഭാവി!
സ്നേഹിക്കാനുതകുന്ന
മംഗള ഹൃദയനാ
കാന്തനൊന്നായീ ചിന്ത.
ഞാനൊരു വധുവായീ,
ദാമ്പത്യം പൂണ്ടാഹ്ളാദ-
മേകിമേ, ഗർഭസ്ഥമാം
കുഞ്ഞിൻ്റെ മാതാവായി.
കണ്ടു ഞാനെൻ കുഞ്ഞിനെ,
തന്നംഗവിക്ഷേപത്തിൽ-
ത്തങ്കലതയലയുംപോ-
ലിളകുന്നതും, മന്ദം—
പുഞ്ചിരിപ്പതും തൻ്റെ
ശോണമോഹനമായ
കണ്ണുമോണ കാട്ടിയും,
വിതുമ്പുന്നതും, മെല്ലെ—
ഓടി വന്നെൻ വസ്ത്രത്തെ
ച്ചെമ്മണ്ണാൽ തുടപ്പിക്കും-
വേലയും മറവും വെറും
സങ്കല്പമിഴിക്കോണാൽ-
ഹന്ത ഞാൻ പ്രസവിച്ചി-
തെത്രയും സന്തോഷത്തി-
ലന്തർലീനമായുള്ളൊ-
രീറ്റുനോവറിയാതെ.
എൻ തങ്കക്കുടത്തിനെ
കാണ്മാനുഴറീട്ടും
കണ്ണുകൾ വെറും ശൂന്യ-
മസ്ഥലം മാത്രം കണ്ടു.
എൻ ജീവസർവ്വസ്വത്തെ
ച്ചുംബിക്കാൻ വെമ്പിച്ചെന്ന
ചുണ്ടുകൾ വരണ്ടുപോയ്
കണ്ണീരാൽ നനച്ചിട്ടും!
എൻ ചുറ്റും നില്ക്കുന്നോരിൽ
ച്ചെന്നു പറഞ്ഞെൻ മൂക-
വേദന തിങ്ങും നേത്രം;
മൂകരായവരോതീ:-
"ഇല്ല നിൻ ചിരകാല
കാംക്ഷിതഫലം, ദൈവം
കല്പനാലല്പീനമാൽ
നിർമ്മിതം, പ്രപൂജിതം!"
ഹന്തരണ്ടല്ലേയല്ല;
നാലഞ്ചു കിടാങ്ങൾ ത-
ന്നമ്മയാ, യവരെല്ലാ
മിന്നു നികൃശരാം.
ഭാഗ്യഹീന ഞാനൊപ്പ്,
ലീലയിൽ മുഴുകമി-
പ്പിച്ചയെക്കൊണ്ടന്നേരം
ദുർവ്വിധിവിപാകം മേ."

വ്യോമയാനചരിത്രം

By K. S. Das, Desam, U. P. Class.

ഇന്നു നാമെല്ലാവരും സുലഭമായിക്കാണുന്ന ഒരു വാഹനവിശേഷമാണല്ലൊ വിമാനം. അനേകം പാശ്ചാത്യധീരന്മാരുടെ അശ്രാന്തപരിശ്രമത്തിന്റെയും ജീവത്യാഗത്തിന്റെയും ഒരു പ്രത്യക്ഷരൂപമാണ് ഈ അത്ഭുതവാഹനം. ഇതിന്റെ ഉല്പത്തിയെപ്പററി അല്പമെങ്കിലും അറിയുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

14-ാം നൂററാണ്ടിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ "അനോനെ" എന്ന ഫ്രഞ്ചുപട്ടണത്തിൽ സ്റ്റീഫൻ എന്നും ജോസഫ് എന്നും പേരുള്ള രണ്ടു മൺഗോൾഫിയർ സഹോദരന്മാർ ജീവിച്ചിരുന്നു. കടലാസുവ്യവസായത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന അവർ ഒരു ദിവസം അടുപ്പിന്റെ മുകളിൽ വീണ കടലാസുകഷണങ്ങൾ മേലോട്ടു പൊങ്ങുന്നതായി കണ്ടു. അതിൽ അത്ഭുതപ്പെട്ട അവർ കടലാസുസഞ്ചികൾ ഉപയോഗിച്ചു പല പരീക്ഷണങ്ങളും നടത്തി. അനന്തരം അവർ 35 അടി വ്യാസവും 23,000 ഘനയടി വലിപ്പവുമുള്ള ഒരു ബലൂൺ നിർമ്മിച്ചു 1783-ൽ പറപ്പിച്ചു. അതു 1000 അടി ഉയർന്ന് അരമൈലകലെയുള്ള ഒരു വയലിൽ ചെന്നു വീണു. അവർ ദിവസന്തോറുംപല പരീക്ഷണങ്ങളും ആവർത്തിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ഈ ബലൂണുകളിൽ ഒരു കൂടയോ മററോ ഘടിപ്പിച്ചതിൽ ജീവികൾക്കു സഞ്ചരിച്ചുകൂടേ എന്നവർ വിചാരിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി അവർ സാമാന്യം വലിയ ഒരു ബലൂൺ നിർമ്മിക്കുകയും അതിൽ ഒരു ഒരു കൂട ഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഫ്രാൻസിലെ രാജാവ്, തന്റെ പ്രജകളിൽ ആരുംതന്നെ അതിൽക്കയറി ജീവാപായം വരിക്കുന്നത് ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ആ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്നതു ഒരാടും, കോഴിയും, താറാവുമായിരുന്നു. ബലൂൺ ഭൂമിയിൽ ബന്ധിച്ചിരുന്ന കയറു നിശ്ചിതസമയത്തു അയയ്ക്കുകയും അതു ഉയരുകയും ചെയ്തു. 10000 അടി ഉയരത്തിൽ സഞ്ചരിച്ച് അതു രണ്ടു മൈൽ അകലെയുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ചെന്നുവീണു. ജീവികൾക്കു യാതൊരപായവും പററിയിരുന്നില്ല. ഈ സംഭവമാണു വ്യോമയാനചരിത്രത്തിൽ വലിയ പരിവർത്തനങ്ങളുണ്ടാക്കിയതു്.

ഇനി നമുക്കു ആദ്യത്തെ വ്യോമചാരികളായ മനുഷ്യർ ആരൊക്കെയാണെന്നു ആരാഞ്ഞുനോക്കാം. ഫ്രാൻസിലെ രാജാവു തന്റെ പ്രജകൾക്കു വ്യോമസഞ്ചാരാനുവാദം നല്കിയിരുന്നില്ലെങ്കിലും മരണശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കപ്പെട്ട വല്ല തടവുകാരെയും അതിൽ സഞ്ചരിപ്പിക്കുന്നതു അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മതമായിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രഥമ വ്യോമചാരി എന്നുള്ള ബഹുമതി ഒരു കൊലപ്പുള്ളിക്കു നല്കുന്ന കാര്യം ഫ്രകരയി പിലാത്രറോസിയേ എന്ന ധീരയുവാവിനു സഹിച്ചില്ല. ആ സാഹസകൃത്യം താൻ നടത്തിക്കൊള്ളാം എന്നു അദ്ദേഹം സസന്തോഷം സമ്മതിച്ചപ്പോൾ രാജാവു അനുമതി കൊടുത്തു. അർലാണ്ടെ എന്നൊരു പ്രഭുകുമാരനും റോസിയേയെ അനുഗമിക്കുവാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടു. അവർ ഇരുവരും കൂടി 1783 നവംബർ 23-ാം യാത്രയാരംഭിച്ചു. വളരെനേരം അവർ പൊങ്ങിയും താണും പറന്നു്, പാരീസ്സുനഗരത്തിലുള്ള ഒരു മൈതാനത്തിൽ ഇറങ്ങി. ഇതിനെത്തുടർന്നു പലരും പലയിടത്തും ഇവരെ അനുകരിച്ചു.

1785-ൽ റോസിയേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരനുംകൂടി, ഒരു യാത്ര നടത്തുകയും, ഒരു വലിയ കൊടുങ്കാററിനാൽ ഉൾനാട്ടിലേക്കു അടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. വഴിക്കുവെച്ചു ബലൂൺ തീ പിടിക്കുകയാൽ അവർ ദിവംഗതരായി. ഇങ്ങനെ 18-ാം നൂററാണ്ടിന്റെ അന്ത്യഘട്ടം മുതൽ ഫ്രാൻസിൽ വ്യോമയാനപരീക്ഷണങ്ങൾ ഊററു് നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നും ഇന്നത്തെ എയിറോപ്ലെയിൻ കണ്ടുപിടിച്ചതു ഫ്രഞ്ചുകാരാണെന്നു വിചാരിക്കരുതു്.

ഇതു കണ്ടുപിടിച്ചതു അമേരിക്കയിൽ 'ഒഹിയോ'നഗരത്തിൽ ജനിച്ചവരും വിൽബർറൈററ് എന്നും ഓർവ്വിൽറൈററ് എന്നും പേരുള്ള രണ്ടു സഹോദരന്മാരാണു്. വിദ്യാഭ്യാസപൂർത്തിക്കുശേഷം അവർ ഒരു പ്രതിവാരപത്രം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. 1896-ൽ ഒരുദിവസം, ഓട്ടോലിലിയന്തൻ എന്ന ജർമ്മൻകാരൻ സ്വന്തമായുണ്ടാക്കിയ വി

മാനത്തിൽ പറക്കാൻ ശ്രമിച്ചതിൽ വിമാനം തീ പിടിക്കുകയും അദ്ദേഹം മരണമടയുകയും ചെയ്തു, എന്നൊരു വാർത്ത വിൽബർ പത്രത്തിൽ വായിക്കാനിടയായി. ലിലിയൻതൻ പരാജിതനായതു ഏതു കാരണത്താലായിരിക്കുമെന്നു അവർ ഗാഢമായി ആലോചിച്ചു. ചിലപ്പോഴെല്ലാം അവർ പക്ഷികൾ പറക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം എന്താണെന്നു അതിസൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ചു ചലനവ്യത്യാസങ്ങളെ ഭംഗിയായി മനസ്സിലാക്കി. അവർ പത്രപ്രസിദ്ധീകരണം നിറുത്തുകയും മനുഷ്യനും പക്ഷികളെപ്പോലെ തന്നെ പറക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു ഗാഢമായി ചിന്തിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി ആജീവനാന്തം പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരുദിവസം, ഒരു പക്ഷി മനോഹരവും അത്ഭുതകരവുമാംവണ്ണം ആകാശത്തു പറന്നു നിന്നതു കണ്ട്, "മനുഷ്യനും അതുപോലെ നിഷ്പ്രയാസം ആകാശത്തു "ബാലൻസ്" ചെയ്തു നില്ക്കാനും പറക്കാനും കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ" എന്നു ഓർവ്വിൻ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞുപോയി. കുറച്ചുകാലം കൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ ഒരു ഗ്ലൈഡർ യന്ത്രം നിർമ്മിച്ചു വ്യോമഗമനത്തിൽ കൂടുതൽ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി. 1901-ൽ വേനല്ക്കാലത്തു അവർ "കിററിഹാക്ക്" സമുദ്രതീരത്തുള്ള സമതലത്തിൽവച്ചു അനേകം പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി; പക്ഷേ പൂർണ്ണ വിജയം ലഭിച്ചില്ല. 1903 ഡിസംബറിൽ, ഓർവ്വിൻ, മോട്ടോർയന്ത്രം ഘടിപ്പിച്ച ഒരു വിമാനത്തിൽക്കയറി 12 മിനിററു നേരത്തോളം ആകാശത്തു സഞ്ചരിക്കുകയും, കയറിയ സ്ഥലത്തുനിന്നു 107 അടി അകലെ ചെന്നു വീഴുകയും ചെയ്തു. ഒരു എയ്റോപ്ലെയിൻ, ആൾ കയറി സഞ്ചരിച്ചതു അന്നു ആദ്യമായിട്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾത്തന്നെ വിൽബറും ഒന്നു പറന്നുനോക്കി. അയാൾക്കു 200 അടി പോകാൻ സാധിച്ചു. അതിൽ പിന്നെയും വിൽബർ ഒരു മിനിററുകൊണ്ടു 85 അടിദൂരം പറന്നിട്ടുണ്ട്. 1908-ൽ വിൽബർ ഫ്രാൻസിൽപോയി വിമാനസഞ്ചാരം പ്രദർശിപ്പിച്ചപ്പോഴാണ് യൂറോപ്പിൽ അതിനൊരു ഉണർവ്വുണ്ടായതു്.

റൈറ്റുസഹോദരന്മാരുടെ പരിശ്രമം സഫലമാകുമെന്നു കണ്ടു പല രാജ്യക്കാരും വ്യോമയാനത്തിനിറങ്ങി, എന്നാൽ സമുദ്രത്തിനു മീതെ പറക്കുവാൻ ആരും ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് ചാനൽ ആദ്യമായി കടക്കുന്ന ആൾക്കു 1000 പവൻ സമ്മാനം നല്കുന്നതാണെന്നു "ഡെയിലിമെയിൽ" പത്രപ്രവർത്തകർ ആയിടക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു.

ഹ്യൂബർട്ട് ലാതാം എന്നും ലൂയി ബ്ളേറിയട്ട് എന്നും പേരുള്ള രണ്ടു ഫ്രഞ്ചുയുവാക്കന്മാർ ആ ധീരകൃത്യത്തിനു മുന്നോട്ടു വന്നു. ലാതാം 1909 ജൂലൈ 19-ാം പറക്കുകയും വിഫലമായ ആ ശ്രമത്തിൽ അപായപ്പെടാതെ ഒരു കപ്പലിന്റെ സഹായത്താൽ രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 25-ാം ബ്ളേറിയട്ട് പറക്കുകയും 37 മിനിററുകൊണ്ടു ഇംഗ്ലീഷ് ചാനൽ കടക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വിജയവൃത്താന്തം അറിഞ്ഞു ഫ്രാൻസും ഇംഗ്ലണ്ടും അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദനാശംസകൾകൊണ്ടു അഭിഷേകം ചെയ്തു. ബ്ളേറിയട്ട് വിമാനത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങിയ സ്ഥലത്തു കല്ലിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെയും യന്ത്രത്തിന്റെയും പ്രതിമ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ വ്യോമയാനചരിത്രത്തിനു മുൻപറഞ്ഞ ധീരന്മാർ അടിസ്ഥാനമിടുകയും അതു പിന്നീടു ലോകവ്യാപകമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

1916-ൽ പാൽഹൻ എന്ന ഫ്രഞ്ചുകാരൻ ലണ്ടനിൽനിന്നു മാഞ്ചസ്റ്ററിലേക്കുള്ള 183 മൈൽ പറന്നു 1000 പവൻ കരസ്ഥമാക്കി.

1919-ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു ആസ്ട്രേലിയായിലേക്കുള്ള 17000 മൈൽ 668 മണിക്കൂർകൊണ്ടു ക്യാപ്റ്റൻ റാസ്സ്മിത്ത് പറന്നു 10,000 പവൻ കരസ്ഥമാക്കി.

എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ വ്യോമയാനത്തിലുള്ള വിജയങ്ങളുടെ ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുമ്പോൾ റോസിയറുടെയും, മൊൺഗോൾഫ്സഹോദരന്മാരുടെയും കഥ തങ്കലിപികളാൽ അങ്കിതമാക്കേണ്ടതാണ്.

റേഡിയം

എൻ. സുകുമാരപിള്ള

എക്സ്റേപ്രയോഗം മനുഷ്യരുടെ മഹാമാരികൾക്കു ഒരു ശമനം വരുത്തുന്നതുപോലെതന്നെ ഉപദ്രവവും ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്.

യുറേനിയം കണ്ടുപിടിച്ച ആ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ അതിൽനിന്നു കുറെ എടുത്തു മാഡം ക്യൂറി തന്റെ കൈകളിൽ വച്ചുകയുണ്ടായത്രേ. യുറേനിയംതന്നെ അവരുടെ ജീവിതത്തെ അപഹരിച്ചു. 1934-ൽ രക്തത്തിലെ കാൻസർകൊണ്ടാണു അവർ മരിച്ചതു്. ഈ രോഗത്തിനെ 'ല്യൂക്കേമിയ' (Leukemia) എന്നു വിളിക്കുന്നു. അവരുടെ ദേഹത്തിൽ കുറേശ്ശെ ആയി റേഡിയം കടന്നു. റേഡിയത്തിൽനിന്നു വന്നതായ രശ്മി ക്യൂറിയുടെ അസ്ഥികളെ ദുർബ്ബലമാക്കി. അസ്ഥികളിൽ കോർപ്പസിൽസ് ഉണ്ടാകുന്നിടത്താണു ഈ ദ്രോഹം നേരിട്ടതു്. ഇങ്ങനെ അവർ മരണം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിനെ റേഡിയോ പ്രസരണം എന്നു പറയുന്നു.

എക്സ്റേ വെളിച്ചം മനുഷ്യദൃഷ്ടിക്കു അഗോചരമാണ്. ഒരു ലോഹത്തകിടു ദേഹത്തിനും റേഡിയത്തിനും ഇടയിൽ വച്ചാൽത്തന്നെയും വെളിച്ചം കടന്നുപോകുന്നു.

ആധുനികഡോക്ടറന്മാരുടെ കയ്യിൽ എക്സ്റേയന്ത്രം നിങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കും. നെഞ്ചിന്റെയോ വയറിന്റെയോ ഫോട്ടോയും എടുത്തുകാണും. ദന്തഡോക്ടർ പല്ലുവേദനയുടെ മൂലകാരണം അറിയുന്നതിനു എക്സ്റേ ഫോട്ടോ എടുക്കുന്നു. ഇത്തരം ചിത്രങ്ങളെ എക്സ്റേ ഫോട്ടോകൾ എന്നു പറയുന്നു. എക്സ്റേരശ്മികൾകൊണ്ടുള്ള ചികിത്സ മഹാരോഗങ്ങളെ അകറ്റുന്നു.

എക്സ്റേ വളരെ കൊല്ലമായി പ്രയോഗത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു. എക്സ്റേരശ്മിയുടെ പ്രസരത്താൽ പലതരം ദ്രോഹങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നവെന്നും അറിയാം. എന്നാൽ അടുത്തകാലത്താണു അതിനെപ്പറ്റി വിശകലനം ചെയ്തു പഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതു്. അമേരിക്കയിലെ കുറെ ഡോക്ടറന്മാർ ചേർന്നു നടത്തിയതാണു ഈ പഠനം. 3000 ഡോക്ടറന്മാർ എക്സ്റേ ഉപയോഗിക്കുന്നവരാണു്, മറ്റുള്ളവർ എക്സ്റേയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവരും. പഠനത്തിന്റെ ഫലം അതിഭയങ്കരമാണു്. എക്സ്റേ ഉപയോഗിക്കുന്നവരുടെ ഉല്പാദനശക്തി കുറഞ്ഞിരിക്കുമെന്നു കാണാൻ സാധിക്കും.

ഇതിന്റെ കാരണം എന്തായിരിക്കും? മനുഷ്യശരീരം സങ്കലിതമാണു്. അതിനാൽ റേഡിയോപ്രസരണം ശരിയ്ക്കു നടക്കുന്നില്ല. എല്ലാ ടിഷ്യു (Tissue) വിലും കടക്കുന്നില്ല. ദേഹത്തിലെ ചില പ്രത്യേകഭാഗത്തു റേഡിയത്തിന്റെ ശക്തി ഉറഞ്ഞുകൂടുന്നു. ഇവ ഉല്പാദനേന്ദ്രിയം, രക്തോല്പാദനഗ്രന്ഥികൾ, കരൾ, പ്ലീഹ മുതലായവയാണു്. അങ്ങനെ റേഡിയോപ്രസരണം ഈ അവയവങ്ങൾക്കു ഉപദ്രവം ഉണ്ടാക്കുന്നു.

കുട്ടികൾ, ഗർഭിണികളായ സ്ത്രീകൾ, ഇവരിൽ റേഡിയോപ്രസരണം ഉണ്ടാക്കുന്ന ഉപദ്രവം ചില്ലറയല്ല. ഇങ്ങനെ ആരോഗ്യകരമായ ഒരു പുതിയ തലമുറ വളർന്നുവരുവാൻ ഇതുമൂലം സാധിക്കാതെ വരുന്നു.

എക്സ്റേയെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കേണ്ട വേറൊരു കാര്യമുണ്ട്. അതു വ്യക്തിപരമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. നിങ്ങൾക്കു എക്സ്റേപരിശോധന വേണ്ടെങ്കിൽ വേണ്ടതാണു. ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള ദരിദ്രരാജ്യങ്ങളിൽ '' എക്സ്റേപ്രയോഗവും അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ദ്രോഹങ്ങളും കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഹൈഡ്രജൻബോംബു പൊട്ടിക്കുന്നതിൽനിന്നുള്ള റേഡിയോപ്രസരണം എങ്ങനെ ഓരോ വ്യക്തികൾ ചെറുത്തുനില്ക്കുന്നു? ബ്രിട്ടനും അമേരിക്കയും റഷ്യയും നടത്തുന്ന ഹൈഡ്രജൻ ബോംബുപരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നു മനുഷ്യരാശി എങ്ങനെ രക്ഷപെടുന്നു? അതിനെപ്പറ്റി കാനഡായിലെ മിച്ചിൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി പ്രൊഫസ്സർ ജെ. ബർണെ

നായ്ക്കളുടെ കണ്ണുകൾ ഉപയോഗിച്ചു മനുഷ്യനു കാഴ്ച പ്രാപിക്കാം

Isaac C. I., iii B. A. Eco

മദ്ധ്യപൌരസ്ത്യദേശത്തു ഒരു കച്ചവടക്കാരനുണ്ടായിരുന്നു. വീടുകൾതോറും കയറിയിറങ്ങി വ്യാപാരംചെയ്തുകൊണ്ടാണു് അയാൾ കാലക്ഷേപം ചെയ്തുവന്നതു്. ജന്മനാ അന്ധനായിരുന്ന അയാൾക്കു കാൽനടയായി എത്രോ പാതതാണ്ടിമേൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനും, അപരിചിതങ്ങളായ ഇടവഴികളും ഗ്രാമഭവനങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുന്നതിനും, മാളികകളിലും മറ്റും കയറിയിറങ്ങുന്നതിനും, പട്ടണയാത്രയുടെ സകലവിധ പ്രയാസങ്ങളും തരണംചെയ്യുന്നതിനും സാധിച്ചിരുന്നു. ശരിയായ കാഴ്ചയില്ലാത്ത ഒരുത്തനും ഇതുപോലുള്ള യാത്രകൾ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. പിന്നെ ആ കച്ചവടക്കാരൻ ഇതെങ്ങനെ സാധിച്ചു? "ജർമ്മൻഷെപ്പേർഡ്" (German Shepherd) വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു നായുടെ രണ്ടു നേത്രങ്ങൾ കൊണ്ടാണു അയാൾ കണ്ടതു്. ശസ്ത്രക്രിയയുടെയും മറ്റും ആവശ്യമില്ല. പിന്നെയോ അയാൾ സഞ്ചരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തൊക്കെയും ആ പട്ടിയെയും കൊണ്ടു നടക്കുന്നു എന്നു മാത്രം.

അമേരിക്കയിൽ "ന്യൂജേഴ്സി" (New Jersey) എന്ന സംസ്ഥാനത്തിൽ "മോറിസ് ടൌൺ" (Moris town) എന്ന സ്ഥലത്തു "സീയിംഗ് ഐ" (Seeing eye) എന്ന ഒരു കലാശാലയുണ്ടു്. അന്ധന്മാരായ ആളുകൾക്കുവേണ്ടി വഴികാട്ടികളായി നായ്ക്കളെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതു അവിടെ വച്ചാണു്. ആ സ്കൂൾകലാശാലയിൽ നിന്നും പരിശീലനം സിദ്ധിച്ച ഒരു നായുടെ സഹായത്താലാണു ആ കച്ചവടക്കാരൻ യാത്രചെയ്യുന്നതു്. തനിക്കു പോകേണ്ട സ്ഥലത്തേക്കു തന്നെ നായിക്കു നേരിട്ടു അയാൾ പട്ടിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. അയാളുടെ ആജ്ഞപ്രകാരം ആ വഴികാട്ടി അയാളെ കൊണ്ടുനടക്കുന്നു. യാത്രക്കാരൻ വടി ഉപയോഗിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. പട്ടി അയാളുടെ ചെറു മുമ്പെയായി നടക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലെ "യൂ" (U) എന്ന അക്ഷരത്തിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ള ഒരു ഉപകരണം നായുടെ ദേഹത്തു കെട്ടിപ്പിടിപ്പിച്ചിരിക്കും. നായുടെ മുൻകാലുകളുടെ മുകളിലാണു ആ ഉപകരണത്തിന്റെ സ്ഥാനം. വളഞ്ഞു ഉയർന്ന ഭാഗം കൈ പിടിക്കുന്നതിനുള്ള സ്ഥലമാണു്. ചെറിയതായ ഒരു ചലനമോ തിരിവോ കൂടി ആ "കൈപ്പിടി"യിൽകൂടി യജമാനനു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു. യാത്രക്കാരൻ ഇടതുകൈകൊണ്ടു ഈ "കൈപിടിയിൽ" പിടിക്കുകയും അയാളുടെ ഇടതുവശത്തുകൂടി നായ് സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അന്ധനായ യജമാനൻ വയ്ക്കുന്ന ഓരോ കാലടിയും ആ പട്ടി ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. എതിരെ വരുന്നവരെ കടന്നുപോകുന്നതിനും, വൃക്ഷങ്ങളുടെയോ തൂണുകളുടെയോ കടന്നുപോകുന്നതിനും ഒരു വശത്തേക്കു അല്പം യജമാനനെ സാവധാനമായി തള്ളുന്നു. എവിടെയെങ്കിലും മാർഗ്ഗതടസ്സമുണ്ടെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ആ നായ് തന്റെ യജമാനനെ അറിയിക്കുന്നു. മറ്റുള്ള യാത്രക്കാരുമായി കൂട്ടിമുട്ടാതെ നേരെ പോകുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു പാതയാണു നായ് തെരഞ്ഞെടുക്കുക. കാലു പൊക്കി സേ

ൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു "ഇതിൽനിന്നുള്ള നാശം നമ്മുടെ കണ്ണുകളുടെ [illegible] അതീതമാണു്. [illegible] നായ്ക്കളിലുള്ള [illegible] പിടിക്കാൻ [illegible] എന്ന വിശ്വാസത്തോടുകൂടി. [illegible] വലിയ വലിയ [illegible] വരുത്തിയിരുന്ന ഇപ്രകാരമുള്ള [illegible]

ക്ഷണങ്ങൾ നമ്മെ അനുപദിച്ചുകൊടുക്കുന്നു്."

[illegible]

പാനങ്ങൾ കയറുന്നതിനും കാലു താഴ്ത്തി ഇറങ്ങുന്നതിനും ആ വിശ്വാസമുള്ള വഴികാട്ടി യജമാനനു അറിവു കൊടുക്കുന്നു. തെരുവുകൾ കടക്കുമ്പോൾ വാഹനഗതാഗതത്തെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു ആ വഴികാട്ടി മറക്കാറില്ല. തന്റെ യജമാനന്റെ തലയിൽ മുട്ടത്തക്കവണ്ണം വൃക്ഷശിഖരങ്ങളോ മറ്റോ ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കി ഇല്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കിയതിനു ശേഷം മാത്രമാണ് ആ വഴികാട്ടി യാത്ര തുടരുക.

ഇങ്ങനെയുള്ള വഴികാട്ടികളെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതു വളരെ പ്രയാസമുള്ളതും പ്രാധാന്യമേറിയതുമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. അവയെ സ്വയം ചിന്തിക്കുന്നതിനു് അഭ്യസിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. മൃഗശിക്ഷകന്മാർക്കു ജന്തുക്കളുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെക്കുറിച്ചും അവയുടെ മനശ്ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചും നല്ല പരിജ്ഞാനമുണ്ടായിരിക്കും. നമ്മിൽ പലരും വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലെ ഈ നായ്ക്കൾ പോലീസ് നായ്ക്കളല്ല. പരിതസ്ഥിതികളാൽ ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നതു ആൺനായ്ക്കളെക്കാൾ കുറവാകയാൽ പെൺനായ്ക്കളെയാണു സാധാരണയായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതു്. ഈ നായ്ക്കളുടെ കുശാഗ്രബുദ്ധിയും ചുമതലാബോധവും അത്ഭുതകരമത്രേ. തെരുവീഥികളിൽക്കൂടെ പോകുമ്പോൾ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളുടെ വാസനയാൽ ആകർഷിക്കപ്പെടാത്തവയാണ് ഈ നായ്ക്കൾ. എന്നാൽ ഇവയ്ക്കു അതിസമർത്ഥമായ ശ്രവണശക്തിയും സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയും ഉണ്ട്. അതിദൂരെനിന്നും പാഞ്ഞുവരുന്ന കാറുകളുടെ ഗതിയും വേഗതയും മനസ്സിലാക്കാൻ ഇവയ്ക്കുള്ള സാമർത്ഥ്യം അത്ഭുതാവഹമത്രേ.

പതിന്നാലുമാസം പ്രായമാകുമ്പോൾ ഇവ തങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിക്കുന്നു. അഭ്യസനകാലത്തെ മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളായി തിരിക്കാം. ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ഓരോ നായും അനുസരണം പഠിക്കുന്നു. ഇരിക്കുന്നതിനും, കിടക്കുന്നതിനും, എഴുന്നേല്ക്കുന്നതിനും, ദൂരെയിരിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ടു വരുന്നതിനും, തിരികെ കൊണ്ടുചെന്നു വയ്ക്കുന്നതിനും ഈ സമയത്തു അതിനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആടു് കോഴി മുതലായ ജന്തുക്കളെ ഉപദ്രവിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും ഈ സമയത്തു അവയെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നു.

അഭ്യസനത്തിന്റെ രണ്ടാം ഘട്ടത്തിൽ അവകൾ (പെൺനായ്ക്കളെയാണ് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു എന്നു മുമ്പത്തെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.) വഴികാട്ടുവാൻ പഠിക്കുന്നു. പരിശീലകൻ അന്ധനായി അഭിനയിക്കുന്നു. വഴിത്തിരിവുകളും മറ്റും കാലിന്റെ സഹായംകൊണ്ടോ കെട്ടിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന വടിയുടെ സഹായംകൊണ്ടോ അയാൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. "മുമ്പോട്ട്", "വലത്തോട്ട്", "ഇടത്തോട്ട്" തുടങ്ങിയ ആജ്ഞകൾ അനുസരിക്കുവാൻ ഈ സമയത്തു പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അവളുടെ ഭാവിയജമാനൻ ഉപയോഗിക്കേണ്ടുന്ന വാക്കുകളാണല്ലോ അവ. അങ്ങനെ അവളുടെ യജമാനനെ നിർദ്ദിഷ്ടദിക്കിലേക്കു മാർഗ്ഗതടസ്സങ്ങൾ കൂടാതെ നയിക്കുന്നതിനു പഠിപ്പിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം ജനബാഹുല്യമുള്ള തെരുവുകളിൽക്കൂടി യജമാനനെ നയിക്കുന്നതിനു അവ പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

ഏറ്റവും വിഷമമേറിയതും പ്രാധാന്യമുള്ളതും മൂന്നാമത്തെ ഘട്ടമാണ്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ കണ്ണിനു കാഴ്ചയില്ലാത്ത ഒരാളെ താൻ സഹായിക്കുകയാണെന്നു് അവൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ അപ്രായോഗികമായ ഒരാജ്ഞയായിരിക്കും യജമാനനിൽനിന്നു ലഭിക്കുക. ആജ്ഞ അനുസരിച്ചാൽ രണ്ടുപേരും അപകടത്തിലാകും. അനുസരിക്കാതിരുന്നാൽ യജമാനനെ അവഹേളിക്കലാവും. ഉദാഹരണമായി ഒരു വാഹനം കടന്നുപോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴായിരിക്കും യജമാനൻ മറുവശത്തേക്കു പോകുവാൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നതു്. എതിരെവരുന്ന വാഹനമൂലം മാർഗ്ഗം തടയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ സമയം ആജ്ഞ അനുസരിക്കുന്നില്ല. യജമാനന്റെ വാക്കുകളെയല്ല ആവശ്യത്തെയാണു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു് എന്നു് ഈ സമയത്തു് അവൾ പഠിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭത്തിലാണ് ഈ നായ്ക്കളുടെ ബുദ്ധിവിശേഷം തെളിഞ്ഞുകാണുന്നതു്. വാഹനം കടന്നുപോയിക്കഴിയുമ്പോൾ ആ നായ് യജമാനന്റെ ആഗ്രഹം സാധിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ആദ്യം സ്വരക്ഷിതത്വത്തെക്കുറിച്ചു കരുതുന്നതിനും അപകടമാണെന്നു കണ്ടാൽ ആജ്ഞകൾ നിരസിക്കുന്നതിനും അതു മനസ്സിലാക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ പഠിച്ചതിനു ശേഷം ഈ നായ്ക്കൾ പരീക്ഷയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ പരീക്ഷയിൽ നായ്ക്കൾ ആ

മാനേജർ

(SRINIVASAN Nair. T. G. Class IV Physics)

മാലതി അന്ന് സ്കൂൾ വിട്ടു വന്നപ്പോൾ സുകുമാരനോടു പറഞ്ഞു "ചേട്ടാ, ഞങ്ങളുടെ കരുണാകരൻ സാറിനെ മാനേജർ പിരിച്ചുവിട്ടു. ഇന്ന് അദ്ദേഹം ഞങ്ങൾക്കു ക്ലാസ്സ് എടുത്തില്ല."

"ഉം അതെന്താ?" സുകുമാരൻ ചോദിച്ചു.

"കാരണമൊന്നും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. മാനേജരോട് എന്തോ തെറ്റു കാണിച്ചു എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിനടുത്തുനിന്നും വരുന്ന ശാന്ത പറഞ്ഞത്."

എന്തു കഴിപ്പ്? സുകുമാരൻ തന്നോടു തന്നെ ചോദിച്ചു. കരുണാകരൻ സുകുമാര

വയ്യടേതായ പ്രത്യേക കഴിവുകൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. പരീക്ഷകൻ ഒരു അന്ധനായി അഭിനയിക്കുകയും ആവശ്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ ആ വഴികാട്ടികൾ അപരിചിതങ്ങളായ തെരുവുകളിൽക്കൂടിയും, ചീറിപ്പായുന്ന വാഹനങ്ങളാൽ നിറയപ്പെട്ട നിരത്തുകളിൽക്കൂടിയും എന്നുവേണ്ടാ കണ്ണുള്ളവർക്കു യാത്രചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുന്ന ഏതു സ്ഥലങ്ങളിൽക്കൂടിയും പരീക്ഷകനെ കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അദ്ധ്യയനം പൂർത്തിയാക്കിയ നായ്ക്കൾക്കു ഒരു ബിരുദം ലഭിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ബിരുദധാരികളായ നായ്ക്കളെ അപ്പോൾതന്നെ വഴികാട്ടികളായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. നായ്ക്കളെ ഉപയോഗിക്കണമെന്നുള്ള അന്ധന്മാർ നായ്ക്കൾക്കു പരിശീലനംകൊടുത്ത കലാലയത്തിൽ വരികയും ഒരു മാസത്തെ പരിശീലനം സമ്പാദിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു മാസത്തെ നിരന്തരസഹവാസംകൊണ്ടും പരിശീലനംകൊണ്ടും നായ്ക്കളും അവയെ വാങ്ങുവാനുദ്ദേശിക്കുന്ന അന്ധന്മാരും തമ്മിൽ പരിചയപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ അവർ പരിശീലനത്തിനുശേഷം പുറത്തിറങ്ങിയാൽ സന്തതസഹചാരികളായിത്തീരുന്നു.

ഇങ്ങനെ പരിശീലനം നേടിയ നായ്ക്കൾ ഒന്നുംതന്നെ തങ്ങളുടെ യജമാനന്മാരെ ഏതെങ്കിലും ആപത്തിൽ ചാടിച്ചതായി അറിവില്ല. കണ്ണുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ ഒരാൾക്കു വരുന്ന അപകടങ്ങളേക്കാൾ വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു അന്ധനു സംഭവിക്കയുള്ളു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ നായ്ക്കൾ മനുഷ്യനെപ്പോലെ അവിവേകം പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. അതിക്രമിച്ചു കടക്കുകയോ വാഹനങ്ങൾക്കു ഇടംകൊടുക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ ക്ഷമയോടുകൂടി കാത്തുനില്ക്കുന്നതിന് ഈ വഴികാട്ടികൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ഇവ എന്തെങ്കിലും തെറ്റു ചെയ്താൽ കഠിനമായി ശാസിക്കുകയോ ശിക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ പാടുള്ളതല്ല. നല്ല പ്രവൃത്തികൾ അഥവാ മനോധർമ്മം അനുസരിച്ചുള്ള പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു കഴിയുമ്പോൾ വാത്സല്യപൂർണ്ണമായ ഒരു തലോടലോ ഒരഭിനന്ദനവാചകമോ നല്കുന്നതു അവയെ വളരെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതാണ്. സാധാരണയായി മനുഷ്യരെപ്പോലെ അഭിനന്ദനമാണ് അവയ്ക്കും കൂടുതൽ പ്രിയം.

ഉദ്ദേശം പന്ത്രണ്ടുവർഷത്തേക്കു ഇങ്ങനെയുള്ള നായ്ക്കളുടെ സേവനം നീണ്ടുനില്ക്കുന്നു. എല്ലാ അന്ധന്മാർക്കും ഇങ്ങനെ പട്ടിയെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ചിലർ പ്രായാധിക്യത്താൽ നടക്കാൻ പാടില്ലാത്തവരായിരിക്കും. ചിലർ തീരെ കൊച്ചു കുട്ടികളായിരിക്കും, മററു ചിലർ പട്ടികളെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നമില്ലായിരിക്കും.

ആ വഴികാട്ടിയുടെ ബുദ്ധിയേറിയ തലച്ചോറും സൂക്ഷ്മങ്ങളായ കണ്ണുകളും തന്റെ യജമാനനു വളരെ സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കുന്നു. നാലു ഭിത്തികൾക്കുള്ളിലോ, അല്ലെങ്കിൽ സ്വന്തം ഭവനത്തിനുള്ളിലോ അടച്ചു മൂടപ്പെട്ടേണ്ട അനേകം അസ്വതന്ത്രർ ഇങ്ങനെ സ്വതന്ത്രരാകുന്നു.

[W. H. Magee-യുടെ "Borrowed eyes of the Blind" എന്ന ലേഖനത്തോടു കടപ്പാട്.]

ന്റെ സ്നേഹിതനാണ്. മാത്രമല്ല സഹപാഠിയുമാണ്. കഴിഞ്ഞ വർഷം രണ്ടു പേരും ഒരുമിച്ചാണ് B. Sc. പാസ്സായതു്. നാലു വർഷം കോളേജിൽ പഠിച്ചതിലും കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികളിൽ കാണുന്ന സഹജമായ സ്വഭാവ ദൂഷ്യങ്ങൾ ഒന്നും കരുണാകരനെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല. അനുസരണശീലവും വിനയവും ഉള്ള ഒരു മാതൃകാ വിദ്യാർത്ഥി. ഇപ്പോൾ കരുണാകരൻ നല്ല ഒരു അദ്ധ്യാപകനാണ്. വിദ്യാർത്ഥികൾ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കയും ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അവർക്ക് അദ്ദേഹത്തെ എന്തുമാത്രം ഇഷ്ടമാണ്! എന്നിട്ടും മാനേജർക്ക് അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചില്ല. കഷ്ടം! എത്ര അദ്ധ്യാപകരെ മാനേജർ ഇങ്ങനെ പിരിച്ചയയ്ക്കുന്നു. ഏതായാലും മാനേജർ ഒരു ക്രൂരനാണ്. സുകുമാരന്റെ ചിന്താഗതി ഇത്രത്തോളമായപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ കടന്നു വന്നു.

"എന്താ സുകുമാരാ നീയിങ്ങനെ ആലോചിക്കുന്നതു്."

"ഒന്നുമില്ല."

"ഞാൻ വഴിക്കുവെച്ചു ഒരു വർത്തമാനം കേട്ടു. ശരിയാണോ എന്തോ?"

"എന്താണച്ഛാ?"

"ആ കരുണാകരനില്ലേ. അവനെ സ്കൂളിൽ നിന്നും പിരിച്ചയച്ചു എന്ന്."

"ശരിയാണച്ഛാ."

"എന്നാൽ നീയൊരു കാര്യം ചെയ്യു്. നാളെത്തന്നെ മാനേജരെ ഒന്നു പോയിക്കാണ്. അങ്ങേരു് കൃപാലുവാണെങ്കിൽ നീയങ്ങോട്ട് സമ്മതിച്ചേക്കും."

"ഉം." സുകുമാരനൊന്നു് മൂളി.

പിറ്റേ ദിവസം രാവിലെ തന്നെ സുകുമാരൻ മാനേജരുടെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. കുളിച്ചു നല്ല ഷർട്ട് ഇട്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിലേക്കു്. ഒമ്പതു മണിയായപ്പോഴേക്കും സുകുമാരൻ മാനേജരുടെ ഗേറ്റിങ്കൽ എത്തി. അദ്ദേഹം ഉള്ളിലേക്കു കയറി. മുൻവശത്തുള്ള കാളിങ്ങ് ബെല്ലിൽ അമർത്തി. ഉടനെ ഒരു ഭൃത്യൻ പുറത്തു വന്നു. ഉടനെ സുകുമാരൻ മാനേജരുടെ മുറിയിലേക്ക് ആനയിക്കപ്പെട്ടു. മനോഹരവും വിശാലവുമായ ഒരു മുറി. മുറിയുടെ നടുവിൽ ഒരു വട്ടമേശ. അതിന്മേൽ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ഒരു പൂർണ്ണകായപ്രതിമ. കൂടാതെ ഒരു ഫ്ളവർ വാസിൽ അനേക തരത്തിലും നിറത്തിലുമുള്ള പൂക്കൾ ഇരിക്കുന്നു. എഴുതാനുള്ള സാമഗ്രികളും, മനോഹരങ്ങളായ പേപ്പർ വെയ്റ്റുകളും ആ മേശയുടെ ഭംഗിക്കു് മാറ്റുകൂട്ടുന്നു. നാനാ തരത്തിലുള്ള ഭംഗിയേറിയ കസാലകൾ മുറിയിൽ ഇട്ടിരിക്കുന്നു. വിവിധ തരത്തിലും നിറത്തിലുമുള്ള ചിത്രങ്ങളും ഫോട്ടോകളും ചുവരുകളിൽ തൂങ്ങുന്നുണ്ടു്. ആരുടെയും ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു മുറി. മാനേജർ എന്തോ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സുകുമാരനെ കണ്ട ഉടനെ ഗുഡ്മോർണിങ്ങ് പറഞ്ഞു ഇരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. സുകുമാരൻ മടിച്ചിട്ടാണെങ്കിലും ഒരു കസാലയിൽ ഇരുന്നു.

"എവിടെനിന്നും വരുന്നു?" മാനേജർ ചോദിച്ചു.

"ഇവിടെയടുത്തുനിന്നും,"

"എന്നുവെച്ചാൽ?"

"ആലുവായിൽനിന്നും"

"What is the matter"

"താങ്കളുടെ സ്കൂളിൽ ഒരു Vacancy ഉണ്ടെന്നു കേട്ടു. ഞാൻ കഴിഞ്ഞ വർഷം B. Sc. പാസ്സായതാണ്. ഇപ്പോൾ ജോലിയൊന്നുമില്ലാതെ വെറുതെയിരിക്കുകയാണ്. ദയവുചെയ്ത് എന്നെ ആ പോസ്റ്റിൽ നിയമിച്ചാൽ വലിയ ഉപകാരമായിരിക്കും."

"Your name?"

"സുകുമാരൻ"

"Father's name"

"കേശവപ്പണിക്കർ"

"ഓ മിസ്റ്റർ പണിക്കരെ എനിക്കു പരിചയമില്ലെങ്കിലും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. How old are you"

"ഇരുപത്തിരണ്ട്."

"വീട്ടിൽ പിന്നെ ആരൊക്കെയുണ്ട്?"

"അച്ഛനും, അമ്മയും ഒരു സഹോദരിയും മാത്രം. സഹോദരിയുടെ പേര് മാലതി എന്നാണ്. അവൾ താങ്കളുടെ സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്നുണ്ട്."

"ഓ! I have seen Miss മാലതി. അവളുടെ Songs ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. സുകുമാരൻ. You come to-morrow. ഞാൻ ആലോചിച്ചു പറയാം."

സുകുമാരന് അന്നത്തെ അഭിമുഖസംഭാഷണം കൊണ്ട് മാനേജരെപ്പററിയുള്ള സകല ചീത്ത അഭിപ്രായങ്ങളും തെററാണെന്ന് മനസ്സിലായി. സുകുമാരൻ തന്നത്താൻ പറയുകയാണ്. "നല്ല മനുഷ്യൻ. ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന മുഖഭാവം. നല്ല പണക്കാരനാണെന്നു തോന്നുന്നു. മാനേജർ എന്നോട് എത്ര സ്നേഹമായിട്ടാണ് പെരുമാറിയത്. വീട്ടിലുള്ളവരെപ്പററിപ്പോലും ചോദിച്ചിരിക്കുന്നു."

പിറേറദിവസവും ഒമ്പതു മണിക്കു തന്നെ സുകുമാരൻ മാനേജരുടെ ഭവനത്തിൽ ഹാജരായി. മാനേജർ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി സുകുമാരനെ എതിരേററു. ചായസല്ക്കാരത്തിനു ശേഷം മാനേജർ സുകുമാരനൊന്നിച്ചു സ്കൂളിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. വഴിക്കുവെച്ചു നീണ്ട സംഭാഷണങ്ങൾ നടക്കുകയുണ്ടായി. പത്തു മണിക്കു മുമ്പായി അവർ സ്കൂളിൽ എത്തി. കുട്ടികൾ സുകുമാരനെ കണ്ട ഉടനെ തന്നെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: "പുതിയ സാർ." അങ്ങനെ പുതിയ സാറിനെ കാണുവാൻ വിദ്യാർത്ഥിവിദ്യാർത്ഥിനികൾ ഓഫീസ് റൂമിനു ചുററും തടിച്ചുകൂടി. ഹെഡ്മാസ്റ്റർ, മേശപ്പുറത്തുനിന്നും ചൂരൽ വടി എടുത്തതോടുകൂടി എല്ലാം ക്ലാസ്സുകളിലേക്കോടി. അല്പ സമയത്തെ സംഭാഷണത്തിനു ശേഷം സുകുമാരനെ അദ്ധ്യാപകനായി നിയമിച്ചു. മാനേജർ ഒരു പൈസപോലും ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. സുകുമാരൻ വളരെ സന്തോഷിച്ചു. ഹെഡ്മാസ്റ്റർ പുതിയ സാറിനെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തി.

ദിവസങ്ങൾ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. മാസം രണ്ടു തികഞ്ഞു. സുകുമാരൻ സുസമ്മതനായ ഒരു അദ്ധ്യാപകനാണിന്ന്. ഈ ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനിടയിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്നേഹവും ബഹുമാനവും മററാരെക്കാളും ഉപരിയായി നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഹെഡ്മാസ്റ്റർക്കും സുകുമാരനെ വളരെ ഇഷ്ടമായി.

ഒരു ഞായറാഴ്ച ദിവസം സുകുമാരൻ മാനേജരുടെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ പലപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷണമനുസരിച്ച് സുകുമാരൻ അവിടെ പോയിട്ടുണ്ട്. അന്ന് സുകുമാരൻ പോയതു തന്റെ ശമ്പളക്കാര്യത്തെപ്പററി സംസാരിക്കുവാനായിരുന്നു. ഇതുവരെയും അദ്ദേഹത്തിന് ശമ്പളം കിട്ടിയിട്ടില്ല. മാനേജരുടെ 'ഗുഡ്‌മോർണിങ്ങ്' സുകുമാരനെ എതിരേററു. കുശലപ്രശ്നങ്ങൾക്കുശേഷം മാനേജർ, സുകുമാരന്റെ ആഗമനോദ്ദേശ്യം ആരാഞ്ഞു. സുകുമാരൻ താൻ വന്ന കാര്യം മാനേജരെ വിനയത്തോടുകൂടി അറിയിച്ചു. ഉടനെ മാനേജർ പറഞ്ഞു.

"Mr. സുകുമാരൻ, ഞാൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഉടനെ തന്നെ കിട്ടും. Money ക്ക് ആവശ്യമാണെങ്കിൽ പറഞ്ഞാൽ കുറച്ചു തരാൻ ഞാൻ ബാധ്യസ്ഥനാണ്. I consider you as my son."

"ഒരു ധൃതിയില്ല. സാവധാനിച്ചു വന്നിട്ടു മതി."

ആ സമയം അടുത്തുള്ള വാതിലിൽ ഒരു സ്ത്രീ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. സുകുമാരൻ അങ്ങോട്ടു നോക്കിയപ്പോഴേക്കും ആ സ്ത്രീ മുഖം തിരിച്ചുകളഞ്ഞു. എങ്കിലും സുകുമാരനു മനസ്സിലായി അതു മാനേജരുടെ മകളാണെന്ന്. സുകുമാരൻ ഇതിനുമുമ്പ് ഒന്നു രണ്ടു പ്രാവശ്യം അവരെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. മുന്നോട്ടു ഉന്തിയ പല്ലുകളും, ഏങ്കോണിച്ചു നോക്കുന്ന കണ്ണുകളും, വീപ്പപോലെയുള്ള ശരീരവും സുകുമാരൻ ഒരിക്കലും മറക്കില്ല. മകളെ ശരിക്കു കണ്ടില്ലല്ലോ എന്നോർത്തു മാനേജർ സന്തോഷിച്ചു. ഉടനെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു "ഇപ്പോൾ അവിടെ കണ്ടതു എന്റെ eldest daughter ആണ്. അവൾക്കിപ്പോൾ വയസ്സ് Seventeen ആയി. ഈ രണ്ടു മാസത്തിനിടയിൽ Different placeകളിൽ നിന്നും Marriage ആലോചിച്ചു വന്നു. എല്ലാം High position-ൽ ഉള്ള ആളുകളിൽ നിന്നാണ്. പക്ഷെ അവളെല്ലാം നിരസിച്ചുകളഞ്ഞു."

"ഉം" സുകുമാരൻ ഒന്നു മൂളി. മാനേജർ പിന്നെയും തുടർന്നു. "Yesterday night-ൽ ഞാൻ അവളെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു. ആദ്യമൊക്കെ വളരെ മടിച്ചെങ്കിലും ഒടുവിൽ അവൾ പറഞ്ഞു അവൾ താങ്കളെ Love ചെയ്യുന്നു എന്ന്. First day കണ്ടപ്പോൾ

അരയാലിന്റെ സന്ദേശം

Verghese Ittyerah

"ഉവൽകമനീയശ്യാമളമേ ശാന്തിതൻപ്രതീ
കമോ"....
ഇയന്നുള്ളിൽ നിരന്തരം പൊന്തിടും മന്ദാരമേ.
രമ്യമാമെൻ ഗ്രാമത്തിലെൻ ബാല്യസ്മര
ണസ്സു
സ്വച്ഛന്ദവിഹാരമാം ക്ഷേത്രത്തിന്നാരാതം
സുന്ദരമൊരു ഹരിതാഭമാം പശ്ചാത്തല
ഭംഗിയിൽ വിരചിച്ചു നില്പൂന്നിതാവർമ്മരം.

പ്രായമാകയാൽ ശതാബ്ദങ്ങളാൽ, മങ്ങിമായി
പോകുകൾ മൂഴ്ച്ച ഒതുങ്ങി കണ്ടിടാം, പാരക്ഷ
താരുണ്യമിന്നും പുലർത്തുന്നിതു ഹൃദന്തത്തിൽ—
ച്ഛായനൽകുമാശ്വാസമിന്നീ മനോഹരരൂപൻ.
വേനലിൽച്ചില കാച്ചിപ്പിളരും പാന്ഥ
ന്മാരു—
മീമരത്തോ തന്റെ സാന്ദ്രമാം തണൽ പാറു

തന്നെ താങ്കൾ അവളെ ആകർഷിച്ചു എന്നാണ് അവൾ പറഞ്ഞതു്. അവളു് തീർത്തുപറഞ്ഞു, നിങ്ങളെയല്ലാതെ ആരെയും Marry ചെയ്യില്ലെന്നു്. അവളുടെ Happiness ആണു് എന്റെയും Happiness. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ അവസാനം Consent ചെയ്തു."

"ഉം" സുകുമാരൻ പിന്നെയും ഒന്നു മൂളി.

"ഏതായാലും Father ഉം ആയി ആലോചിച്ചിട്ട് ഉടനെ തീർച്ചപ്പെടുത്താം. എന്തിനധികം Wait ചെയ്യുന്നു."

"എന്തു തീർച്ചപ്പെടുത്താം"

"Your Marriage"

"അതിനു നിങ്ങളുടെ ആവശ്യം?"

"ഞാൻ കൂടാതെ എന്റെ Daughter-ന്റെ Marriage എങ്ങനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തും?

"നിങ്ങളുടെ മകളുടെ വിവാഹം നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു നിങ്ങൾ തന്നെ വേണം. പക്ഷെ എന്റെ വിവാഹം നിശ്ചയിക്കാൻ നിങ്ങളുടെ ആവശ്യമില്ല. മാനേജർ, നിങ്ങളുടെ ആശകളിലിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ എനിക്കു സാദ്ധ്യമല്ല."

മാനേജരുടെ ഭാവം ഒന്നു പകർന്നു. അദ്ദേഹം രോഷംകൊണ്ടലറി "നിന്റെയൊരു ഭാവം. എങ്ങാനും കിടന്ന തെണ്ടിക്കു് വെറുതെവിളിച്ചു് ഉദ്യോഗം കൊടുത്തു. മകളുടെ ആഗ്രഹമനുസരിച്ചു അവളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കാമെന്നു് മനസ്സില്ലാ മനസ്സോടെ സമ്മതിച്ചപ്പോൾ അവനങ്ങോട്ടു പൊങ്ങി. കടന്നുപോടാ പുറത്തു്. നാളെ മുതൽ നിനക്കു ഉദ്യോഗമില്ല."

"വേണ്ട! ഈ ഞാൻ കണക്കാക്കിയിട്ടു് കുറച്ചു ദിവസമായി. മിസ്റ്റർ മാനേജർ നിങ്ങൾ ഉദ്യോഗം നല്കുന്നതു് നിങ്ങളുടെ മകളുടെ ഭർത്താവുദ്യോഗം നോക്കുവാനായിട്ടാണ്. അല്ലേ! കയ്യിലിരിക്കട്ടെ ആ വിദ്യ. ചിലവാകാത്ത മുതൽ ചിലവാക്കാൻ കണ്ടുപിടിച്ച ഒന്നാന്തരം സൂത്രം. ഈ കുറത്തിനു് നിങ്ങൾ എത്ര പേരെ പിരിച്ചയച്ചു? മാനേജർ, നിങ്ങൾ, ഓർക്കുക B A കാരും B. Sc കാരും ഇനിയും ധാരാളം വരും. അവർക്കു ഇപ്പോൾ ഒരു പഞ്ഞവുമില്ല. ചിലപ്പോൾ ആരെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ കെണിയിൽ ചാടിയെന്നും വരും. നമസ്തേ! ഞാനിറങ്ങട്ടെ. എന്റെ രണ്ടു മാസത്തെ ശമ്പളവുംകൂടി നിങ്ങൾ എടുത്തുകൊള്ളൂ."

മാനേജർ നിശബ്ദനായി ഇരുന്നുപോയി. കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വൈദ്യുതപങ്കയുടെ കീഴെയിരുന്ന അദ്ദേഹം വിയർക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹം തന്നോടു തന്നെ പറഞ്ഞു. "പതിമൂന്നാമത്തെ തവണയും പരാജയം."

പക്ഷെ മാനേജർ നിരാശനായില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാതുകളിൽ സുകുമാരന്റെ വാക്കുകൾ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"B. A കാരും B. Sc കാരും ഇനിയും ധാരാളമുണ്ടു്. അവർക്കു ഒരു പഞ്ഞവുമില്ല."

അടുത്ത മുറിയിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട നിരാശാനിർഭരവും ശോകസങ്കലിതവുമായ ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം മാനേജരുടെ പരാജയത്തെ വിളിച്ചറിയിച്ചു.

മനഃശാസ്ത്രപരമായ ഒരു കഥ

മഴക്കാറുമാറി മാനം തെളിഞ്ഞു

(എം. എ. റഹീം, യു. സി. കോളേജ്)

തന്നെ ഭർത്താവു വിളിക്കുന്നതു കേട്ടതായി മാലതി നടിച്ചില്ല. സ്വഭർത്താവിന്റെ ആജ്ഞയെ ധിക്കരിക്കയല്ല അവൾ ചെയ്തതു്. ഉത്സാഹപൂർവ്വം ആഫീസിൽനിന്നും തിരിച്ചെത്തിയ അവളെ സ്വാഗതം ചെയ്തതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീർത്തു രൗദ്രം തിങ്ങി നില്ക്കുന്ന മുഖമാണു്. പലദിവസങ്ങളായിട്ടു, ഇതൊരു പതിവാണു്. എന്തുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിനു അല്പംകൂടി സൗമ്യമായി വിളിച്ചുകൂടാ?

"മാലതീ......"

ആ സ്വരം പൂർവ്വാധികം പരുപരുത്തതായിരുന്നു. ഒരു ചെറിയ ഞെട്ടൽ അവൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു. ഹൃദയം അവാച്യങ്ങളായ ചി[illegible] വികാരങ്ങൾകൊണ്ടു പിടയുകയാണു്. കിടപ്പുമുറിയിലേയ്ക്കു ഊന്നിയ പാദങ്ങൾ പിൻവലിച്ചു അവൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ഹാ! ദേഷ്യംകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം ചുകന്നിരിക്കുന്നു. അല്പം പൈശാചികത്വം കലർന്ന നോട്ടം.

കൊടുവെയിൽ തട്ടിത്തിളങ്ങുമെന്നാരാമശ്രീകോവിലിൻ
മഹിതാങ്കണങ്ങളിലും കാററേററങ്ങിരുന്നിട്ടും.
ഇങ്ങെഴുമീ വിശ്രാന്തിസ്ഥാനമാക്കിരിക്കുമ്പോൾ
ഉദ്യമാം സുഖമാധുര്യപാനീയം പകലയനം.
വർഷവും വസന്തവും ഗ്രീഷ്മവുമനുക്രമം
ഹർഷദമോരോ ദശാഭേദമിങ്ങരുളീട്ടും.
തളിർത്തു കാററിൽ മെല്ലച്ചാഞ്ചാടി നില്ക്കുമ്പോഴും—
മുല്ലയും മേഘക്കാററിൽ വെള്ളിലപെയ്യുമ്പോഴും
ഒരുപോലാകർഷകം നിന്നുപമശ്യാമമെ
ഒരുപോലല്ലോ ദലപാളിതൻ നർമ്മലാപം.
ശ്രേയസ്സിൽ മലികാതെ നിഷ്ഫലതയിൽ ചേടികാതെ
നീ നയിച്ചീടും ധന്യജീവിതം കൊതിപ്പൂ ഞാൻ.

നിന്നെ ഞാൻ കാണുന്നേരമെൻ മനോമുകരത്തിൽ
സന്തതം നിഴലിക്കും തെററായ മഹാനഗമോ,
രണ്ടരസഹസ്രാബ്ദം മുമ്പു നിൻ പുഷ്പവാടിയിൽ
വമ്പനാമൊരാൾക്കരംവ്യകൾ ചെററതാം ഭംഗം:
ദീർഘദീർഘമാമാവുവർഷങ്ങൾ കൊട്ടുംതാപം
ലേശവും താനാശിച്ച സിദ്ധിയെപ്പെറാത്തതാൽ

ഭഗവാൻ തഥാഗതൻ ക്ലേശപൂർണ്ണമായതാം
വിരവിൽ ത്യജിച്ചന്നു നിൻചോട്ടിൽ, ചിന്തമഗ്നൻ
ഭാഗ്യശാലിനിയാമപ്പെൺകൊടി സുജാത തൻ
ഭോജ്യത്താലാശ്വസ്തനായ്, ആദ്ധ്യാത്മഗവേഷകൻ
ഇരുന്നു ചിരനേരം; തന്മനോവിഹായസ്സിൽ—
പ്പരന്നിരുളെല്ലാം മന്ദമായ്മാഞ്ഞു.
സുന്ദരമൊരു ജീവൽസ്സത്യത്തിൻ ബോധം തെററ—
ന്നന്തരംഗത്തിൽത്തെളിഞ്ഞതുലം പ്രഭാപൂർണം,
ആനന്ദമയം വ്യാപിച്ചീമന്നിൻ ശോകാന്ധത—
മാകവേയന്നു ഖണ്ഡനം ചെയ്യുവാൻ തുനിഞ്ഞിതേ
"സ്വാർത്ഥനിഷ്ഠമാമാശാപാശംതാൻ ദുരന്തമാം
ക്ലേശത്തിനെല്ലാം മൂലം, മതിനേടിയൊന്നുമേ
സർവ്വതോമുഖം സ്നേഹം നിസ്സ്വാർത്ഥം കൈക്കൊണ്ടുള്ള—
രുൾത്തിയിൽ വിശ്രുതരായ് ശാന്തരായ് ജീവിക്കേണം."

ഇന്നമീസന്ദേശം താൻ ഹിംസയാൽ സ്വാർത്ഥത്താലും
മങ്ങിയ വിഭ്രാന്തമാം ലോകത്തിന്നാശാബന്ധം
വെൽകനീയശ്യാമമേ, മേല്പമീവനത്തിൻ
ദുഃഖം വ്യഥാഭാരം തീർക്കുവാൻ യത്നിക്കുന്നു

അവൾ സാവധാനം ചന്ദ്രന്റെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു. "നീ എന്താണിത്ര താമസിച്ചതു്?"

അവൾ വാച്ചിലേക്കു നോക്കി. അത്ര അധികമൊന്നും താമസിച്ചിട്ടില്ല. പാർട്ടിയിൽ നിന്നുകൂടി വന്നാൽ പതിനഞ്ചു മിനിട്ട്. അതു് അത്ര വലിയ അപരാധമാണോ? അയാളുടെ ഈ പരുപരുത്ത പെരുമാറ്റത്തിൽ അവൾക്കു വളരെ അധികം കുണ്ഠിതം തോന്നി. ദിവസങ്ങൾ ചെല്ലുംതോറും പുതിയ പുതിയ അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയാണു്.

"ഒട്ടില്ല! എന്താണിത്ര താമസിച്ചതു്?" അയാളുടെ സ്വരത്തിന്റെ കാഠിന്യത്തിനു അല്പം ലാഘവത്വം ഉണ്ടായിരുന്നു.

വാസ്തവത്തിൽ താൻ താമസിച്ചോ? അവളാലോചിച്ചു. പതിനഞ്ചു മിനിട്ട് താമസം സ്വാഭാവികമല്ലേ? ഫയലുകൾ അടുക്കിവയ്ക്കുന്നതിനു ചിലപ്പോൾ അല്പം കൂടുതൽ സമയമെടുത്തുവെന്നു വരാം. അതല്ലെങ്കിൽ വരുന്ന വഴി പരിചിതരെ ആരെയെങ്കിലും കണ്ടെന്നും വരാം. ഇന്നു സംഭവിച്ചതു അതാണു്. അന്നു തന്റെ കോളജ് ജീവിതത്തിലെ അവിഭാജ്യഘടകമായിരുന്നു. എത്ര നാളെത്തിയിട്ടാണെന്നോ കണ്ടതു്! രണ്ടു വാക്കെങ്കിലും സംസാരിക്കാതെ പോരുന്നതെങ്ങനെ? കുറെ നാളായിട്ടുള്ള ഭർത്താവിന്റെ പുതിയ സമീപനരീതിയിലുള്ള ഉൽക്കണ്ഠനിറഞ്ഞിരുന്നതാക ണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പോലും ഓർത്തില്ല. വേഗം പോന്നു. എന്നിട്ടാണു ഭർത്താവിങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നതു്! അവളുടെ ഹൃദയത്തിനു പരിഭവംകൊണ്ടു വിങ്ങലേറി. കണ്ണുകളിൽ നിന്നും ജലം പൊടിഞ്ഞു.

ഒരു ഭർത്താവു ഇങ്ങനെ തുടങ്ങുന്നതു അനാവശ്യമാണു. ഇതുപോലെയുള്ള അനാവശ്യവും നിരർത്ഥകവുമായ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ഉത്തരം പറഞ്ഞാൽ, അവയുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുകയേ ഉള്ളുവെന്നു് അവൾക്കു തോന്നി. അതനുവദിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

അവൾ മൗനമവലംബിച്ചുകൊണ്ടു മുറിയിലേക്കു തന്നെ പോയി.

ഇതൊരു ധിക്കാരമായി അയാൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. തന്റെ എല്ലാമെന്നു നിനച്ചിരുന്ന ഭാര്യ ഇപ്പോൾ തന്നിൽ നിന്നകലുകയാണെന്നയാൾക്കു തോന്നി. അവളുടെ ധിക്കാരം കൂടിക്കൂടി വരികയാണു്. അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ ചോദ്യത്തിനു അവൾ അല്പമെങ്കിലും വില കല്പിക്കില്ലേ?

"എന്തു്! നീ പറയുകയില്ല അല്ലേ!" അയാൾ കസേരയിൽനിന്നെഴുന്നേറ്റു ധൃതിയിൽ അവളുടെ പിറകേ ചെന്നു.

താൻ സ്വപ്നം മാതിരി തളർന്നു കമിഴ്ന്നു കിടക്കുകയാണവൾ. വേദനയിൽ കുതിർന്ന അവളുടെ നെടുവീർപ്പുകൾ അയാളുടെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ചു.

അവൾ കരയുകയാണു്!

കണ്ണുനീർധാരധാരയായി ഒഴുകുന്നു. ഒരു നിമിഷം അയാൾ സംശയിച്ചുനിന്നു. പാവം! അവളുടെ ഹൃദയം നീറുകയായിരിക്കും. അതോർത്തപ്പോൾ അയാളുടെ ഹൃദയത്തിലും ആരോ മുള്ളുകൾ തറക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു തെറ്റു ചെയ്തുപോലെയുള്ള അസ്വസ്ഥത.

കരയിക്കാനല്ല അവളെ തന്റെ ഭാര്യയാക്കിയതു്. പ്രഭാതംപോലെ പ്രസന്നമായ അവളുടെ ജീവിതത്തിൽ, കദനത്തിന്റെ കാർമേഘങ്ങൾ പരത്തുകയാണു താൻ ചെയ്യുന്നതെന്നു അയാൾ ഭയപ്പെട്ടു. അവളെ വിവാഹം ചെയ്തു, സർവ്വവിധസുഖസൗകര്യങ്ങളും നല്കി, ജീവിതം ആസ്വാദ്യകരമാക്കണമെന്നു പഠിപ്പിക്കണമെന്നു ഉദ്ദേശിച്ചാണു്.

അവളെ കരയിച്ചതിനു മാപ്പു ചോദിക്കണമെന്നയാൾക്കു തോന്നി. കുമ്പിട്ടുപോയ അവളുടെ മുഖമുയർത്തി, കിനാവിന്റെ തെളിവും കടലിന്റെ നീലിമയും മുകർന്ന ആ മിഴികളിലും, ഹൃദയത്തെ മധുരീകരിക്കുന്നതിനും പൂട്ടിപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിനും കെൽപ്പുള്ള പുഞ്ചിരി പൊട്ടിവിടരുന്ന ആ ചുണ്ടുകളിലും മാറിമാറി ചുംബിക്കുന്നതിനയാൾ കൊതിച്ചു.

"മാലതീ" അയാളുടെ ഹൃദയം മന്ത്രിച്ചു.

പക്ഷെ ആത്മാഭിമാനം അയാളിൽ തലയുയർത്തി. ഛെ! വാത്സല്യത്തിൽ അലിഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്റെ പരാജയ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നോ? അവൾക്കു കീഴ്വഴങ്ങിയാൽ അവളുടെ ധിക്കാരം കൂടിക്കൂടി വരും. തീർച്ച തന്നെ

വകവെച്ചില്ലെന്നും വരാം. അങ്ങനെയുള്ള ഒരവസാനം തീർച്ചയായും അസഹ്യമാണ്.

അയാൾ തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

സാവധാനം ചാരുകസേരയിൽ ഇരുന്ന് അന്നത്തെ ദിനപ്പത്രം നിവർത്തി വായന ആരംഭിച്ചു. പക്ഷേ മനസ്സിനേകാഗ്രത കിട്ടുന്നില്ല. കണ്ണുകൾ പത്രത്തിൽ താഴ്ന്നു നില്ക്കുന്നെങ്കിലും, മനസ്സ് അനിയന്ത്രിതമായി വ്യതിചലിക്കുകയാണ്.

പൂർവ്വകാലസംഭവങ്ങളുടെ പാതയിലേക്കു അയാളുടെ ക്ഷീണിച്ച മനസ്സ് മന്ദംമന്ദം നടന്നുചെന്നു. മധുവിധുകാലം മാദകമായ ആ കാലഘട്ടം പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായിരുന്നു. വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അയാൾ സംതൃപ്തനായിരുന്നു. സ്നേഹനിർഭരവും, സ്വച്ഛയിഷ്ടവുമായ ഒരു ദാമ്പത്യജീവിതം അയാൾ പ്രതീക്ഷിച്ചതു് തികച്ചും സ്വാഭാവികമായിരുന്നു. രണ്ടുബിരുദധാരികൾ! യൗവനം വികസിച്ചു നില്ക്കുന്ന രണ്ടു ഇണപ്രാവുകൾ. പരസ്പരം കണ്ടു്, സംസാരിച്ചു, ഇഷ്ടപ്പെട്ടശേഷം അവർ വിവാഹിതരായതു്. അവരുടെ വികാരങ്ങളും ആശയങ്ങളും അന്യോന്യം കൈമാറി. ഉദ്യോഗസ്ഥലം ഇന്നയതുകൊണ്ടു, ഒരു ഒതുങ്ങിയ വീടെടുത്തു, ജീവിതം പഠിക്കുവാനും ആസ്വദിക്കുവാനും വേണ്ടിയാണു ഈ പട്ടണത്തിലേക്കു പോന്നതു. പക്ഷേ അനുഭവങ്ങൾ കയ്പ്പു് നിറഞ്ഞവയാണ്. തോണി ഒഴുക്കുന്നതനുസരിച്ചു ഒഴുകുന്നില്ല. സംഭവിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതാണു സംഭവിക്കുന്നതു്. കല്പിച്ചുകൂട്ടി ചെയ്യുന്നതല്ല; വന്നുകൂടുന്നുവെന്നു മാത്രം.

തനിക്കെവിടെയോ തെറ്റു പറ്റിയതായി അയാൾക്കു തോന്നി. ഭാര്യയെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതാണോ ആ തെറ്റു്? ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ ഭദ്രതയ്ക്കു ഭാര്യയുടെ അച്ചടക്കം അവശ്യഘടകം തന്നെയാണ്. സ്വന്തം ഭാര്യയെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ തനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ, സ്വന്തം കഴിവുകേടിനു ഇതിലും വലിയ ഒരു സാക്ഷിപത്രം ആവശ്യമാണോ? ക്ലാസ്സുകളിലെന്നല്ല, ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളിലും വിജയം കരസ്ഥമാക്കിയ ഒരു കോളേജ്ജു് അദ്ധ്യാപകൻ, ഭാര്യയുടെ മുമ്പിൽ പരാജയപ്പെടുകയെന്നു പറഞ്ഞാൽ..... ഒരു പക്ഷേ ഭാര്യ ബിരുദധാരിണിയായതാകാം തെറ്റു, എന്നാൽ, ഒരു എം. എ. കാരന്റെ ഭദ്രമായ കുടുംബജീവിതത്തിനു— അന്യോന്യം മനസ്സിലാക്കി വിടവുകൾ സൃഷ്ടിക്കാതെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നതിനു— ഒരു ബിരുദധാരിണി ആവശ്യമാണെന്നാണു അയാൾക്കു തോന്നിയിരുന്നതു്.

അപ്രതീക്ഷിതമായി മാലതി അയാളുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

“ഇന്നു വഴിക്കുവെച്ചു ഒരു സ്നേഹിതയെ കണ്ടു. അവരുമായി അല്പം സംസാരിച്ചു. അതാണു വൈകിയതു്”. ഇതു പറഞ്ഞു തീരാൻ മാത്രമേ മാലതി അവിടെനിന്നുള്ളു. അവൾ തിരികെ പോയി.

അയാളതു് ശ്രദ്ധിച്ചു.

പെട്ടെന്നു് സന്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു കരിനിഴൽ അയാളിൽ വീശി. അവൾ പറഞ്ഞതു വാസ്തവമാണോ? ആണെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടു് അവളതു നേരത്തെ പറഞ്ഞില്ല? തന്റെ മുമ്പിൽ അവളിത്ര പരിഭ്രമിക്കുന്നതെന്തിനു്? എന്തെല്ലാമോ തന്നിൽനിന്നും അവൾ മൂടിവയ്ക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും അവൾ തന്നെ പരാജിതനാക്കി. തക്കതായ ഒരു കാരണം കണ്ടുപിടിക്കാനായിരിക്കണം ഇത്രയും സമയമെടുത്തതു്. യഥാർത്ഥ്യം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ താൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണെന്നു അയാൾക്കു് തോന്നി. ഇനിയും സന്ദർഭങ്ങൾ വരും.

അസഹ്യതയും അകൽച്ചയും നിത്യം വളരുകയാണ്. കിളികൊഞ്ചലിലും മധുരഹാസത്തിലും, സീൽക്കാരങ്ങളിലും മുഴുകിനിന്ന ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഏകാന്തത തങ്ങിനില്ക്കുന്നു! തകർച്ചയുടെ വക്കിലെത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു കുടുംബം. വിധിയുടെ ശിക്ഷ പലപ്പോഴും താങ്ങാനാകാത്തവിധം കഠിനമാണ്! ഒരു ചെറിയ പുഴുക്കുത്തു് മതി, ദാമ്പത്യ ജീവിതം ആകമാനം മുരടിച്ചു പോകാൻ.

ഒരുദിവസം രാവിലെ ചന്ദ്രൻ കാപ്പികുടിക്കുവാനിരുന്നു. കുടിക്കുവാനെടുത്ത കാപ്പിപ്പാത്രത്തിൽ ഒരു ചിലന്തിയുടെ ജഡം പൊന്തിക്കിടക്കുന്നു! തന്റെ കാര്യത്തിൽ ഭാര്യ തീരെ അശ്രദ്ധാലുവാണെന്നുള്ളതിനു് മറ്റൊരു തെളിവു് അയാൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഭർത്താവിനു് കുടിക്കുവാനുള്ള കാപ്പി പാകപ്പെടുത്തുന്നതിലും അവൾക്കനാസ്ഥയാണ്. ഇങ്ങനെ മുന്നോട്ടു പോയാൽ? പിന്നെ ഒരു കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്തു്?

അയാൾ ഭാര്യയെ വിളിച്ചു.

"ഇതാ വരുന്നു. ഒരഞ്ചുമിനിട്ട്—" വസ്ത്രമണിയുന്നതിന്നിടയിൽ അവൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

അഞ്ചുമിനിട്ട്!

വളരെ ഗൗരവമുള്ള ഒരു കാര്യത്തിനാണയാൾ വിളിച്ചത്. എന്നിട്ട്, അവളുടെ സന്ദർഭവും സൗകര്യവും കാത്ത് ഈ എട്ടുകാലിയുടെ ജഡവുമായി കാത്തിരിക്കണംപോലും! അവൾ പൌഡറിടുകയോ പൊട്ടുതൊടുകയോ ആയിരിക്കും. എല്ലാം കഴിയുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കുക! ഇതാണ് ഭാര്യ!!

മാലതി അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി അയാളുടെ മുമ്പിൽ വന്നു.

കഴുകന്റെ കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് അയാൾ അവളുടെ മേൽ ഒരു പരിശോധന നടത്തുകയാണ്. ഹാ! അവളെത്ര സുന്ദരിയായിരിക്കുന്നു! വിവാഹരാത്രിയിലെ മാദകമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ, നിലവിളക്കിന്റെ പൊൻപ്രകാശം തട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന ഉറക്കറയിൽ പോലും അവൾ ഇത്രയും സുന്ദരിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ആ ചാന്തുപൊട്ട് എത്ര ഇണങ്ങിയിരിക്കുന്നു! അകൃത്രിമ ലാവണ്യം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ആ കവിൾത്തടങ്ങൾക്ക്, കന്നിക്കരുവിന്റെ അരുണിമയും പോളപൊളിഞ്ഞിട്ടിതളുഴിയുന്ന പൊൻകൈതപ്പൂവിന്റെ മനോഹരിതയുമുണ്ട്. തന്റെ സൗന്ദര്യത്തിന് മാറ്റുകൂട്ടുവാനാണ്, അല്ലാതെ ഭർത്താവിനെ അനുസരിക്കുവാനും പരിചരിക്കുവാനുമല്ല അവൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. എല്ലാം അതിന്റെ പരമാവധി വരെയെത്തുകയാണ്. ഇനിയും അതനുവദിച്ചാൽ? നിവൃത്തിയില്ല. രണ്ടിലൊന്ന് ഇന്നറിയണം.

"എങ്ങ് ഉത്സവത്തിനാണാവോ ശൃംഗാരം രാവിലെ.......?"

ആ വാക്കുകളുടെ ഉൾക്കനം അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഊറക്കേറിയ ഒരു ഇളക്കമുണ്ടാക്കി. അവൾ തരിച്ചു നിന്നു.

"നോക്ക്, ഇതെന്താണെന്ന്?" അയാൾ കാപ്പിപ്പാത്രം കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

അവൾ പകച്ചുപോയി.

ചത്ത ഒരു എട്ടുകാലി! വാസ്തവത്തിൽ ശ്രദ്ധയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചതാണ്. കാപ്പി മാറിക്കൊടുക്കാം. അദ്ദേഹം ഒന്നും കഴിച്ചിട്ടില്ല.

കാപ്പിപ്പാത്രം എടുക്കുവാൻ കുനിഞ്ഞ അവളുടെ മുഖത്തേക്ക് തന്നെ അയാൾ അതു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. തലയും, മുഖവും, സാരിയുമെല്ലാം കാപ്പിയായി.

ദയനീയതയോടെ അവൾ അയാളുടെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി. അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ, വികാരത്തിന്റെ അഗ്നിപർവ്വതം പുകയുകയാണ്.

അവളെന്തോ പറയുവാൻ ഭാവിച്ചു. പക്ഷെ വാക്കുകൾ ചുണ്ടുകളിൽ മുട്ടി ചിതറിപ്പോയി. അയാൾ അതുകൊണ്ടും തൃപ്തനായില്ല. ചുടുള്ള ചുംബനങ്ങൾ കൊണ്ട് പൂവ് വിരിയിച്ച ആ കവിൾത്തടങ്ങളിൽ അയാൾ ഒന്ന് പ്രഹരിച്ചു. നിഷ്കളങ്കത നിറഞ്ഞ അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നും സ്നേഹത്തിന്റെ നീർച്ചാലുകൾ മുളയെടുത്തു. കറുത്ത കരിമ്പടം വീണപോലെ അവ മങ്ങിവരുന്നു.

"ക്ഷമിക്കാവുന്നിടത്തോളം ക്ഷമിച്ചു. നിന്റെ അഹങ്കാരം ഇന്നു നിൽക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ......." അയാൾ അമർഷോക്തിയിൽ വിറച്ചു. കണ്ണുനീരിറ്റു വീഴുന്ന മിഴികളോടെ, അയാളുടെ മുഖത്തേക്കവൾ ഉറ്റുനോക്കി.

മാലതിക്ക് വളരെയധികം നിരാശ തോന്നി. ജീവനു തുല്യമായി താൻ സ്നേഹിക്കുന്ന ഭർത്താവാണത്. കല്പിച്ചുകൂട്ടി ഒരു തെറ്റും ചെയ്തിട്ടില്ല. ആ വിവാഹബന്ധം സ്നേഹശൂന്യതയുടെ മരുപ്പറമ്പിൽ ശുഷ്കിക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹവുമായുള്ള അകൽച്ച ദിനംപ്രതി വർദ്ധിക്കുകയാണ്.

"നിന്റെ ധിക്കാരം കൂടിക്കൂടി വരികയാണ്. ഒരു ഭർത്താവിന് എത്ര വിലയാണ് നീ കല്പിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്കറിയണം." അയാൾ തുടർന്നു. അവളൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. അവ്യക്തമായ എന്തോ ഒന്നിൽ അവൾ ദൃഷ്ടി ഊന്നി അങ്ങനെ മിഴിച്ചിരുന്നു.

"ഞാൻ എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ മറുപടി പറയുന്നതു പോലും നിനക്ക് പോരായ്മയാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരു കുടുംബ ജീവിതം തുടരുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരു ഭർത്താവിനു വേണ്ട സ്ഥാനവും അധികാരവും എനിക്കു വേണമെന്ന് നിർബ്ബന്ധമുണ്ട്."

പാവം മാലതി. അവൾ നിശ്ശബ്ദയായി നിന്നു കണ്ണുനീരൊഴുക്കുകയാണ്. ഭർത്താവു തന്നെ ആകെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുയാണെന്ന് അവൾക്കു മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹത്തിനു പരിയായി ഒരു വ്യക്തി അവൾക്കില്ല. അവളുടെ എല്ലാ ആശകളും പ്രതീക്ഷകളും സ്വപ്നങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരിക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹത്തെ, അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിക്കുവാൻ അവളൊരുക്കമാണ്. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അകൽച്ച തോന്നിപ്പിക്കുന്ന ഈ പെരുമാററം? അതാണസഹ്യം. ഒരു ഭാര്യ ഒരിക്കലും ഒരു നോട്ടപ്പുള്ളിയായി അധഃപതിക്കുവാൻ പാടില്ല. ഒരു ഭർത്താവിൽനിന്നും അവൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു് പരസ്പര സ്നേഹവും വിശ്വാസവും ചേർന്ന, വിടവില്ലാത്ത, ഒരു കുടുംബജീവിതമാണ്. പക്ഷേ അദ്ദേഹമാകട്ടെ, അതിൽ നിന്നും അകന്നകന്നു് പോകുകയാണ്. എന്താണിതിന്റെ അർത്ഥം?

ഇതിനകം അയാൾ ഒരുറച്ച തീരുമാനമെടുത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ തീരുമാനത്തിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുവാൻ തന്നെ അയാൾ തീരുമാനിച്ചു.

"ഈ ബന്ധം ഈ വിധത്തിൽ വലിച്ചു നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകണമെന്നു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. നല്ലകാലം നീ വീട്ടിൽ പോകണമെന്നാണ് ഞാൻ നിശ്ചയിക്കുന്നതു്."

അവൾ ഒന്നും ശബ്ദിച്ചില്ല.

"നാളെ വീട്ടിൽ പോകാൻ ഒരുങ്ങിക്കൊള്ളൂ."

× × ×

രാവിന്റെ മടിയിലേക്കു് പകൽ കുഴഞ്ഞു വീണു. മുറിയിലെങ്ങും അന്ധകാരം വ്യാപിച്ചു. തികച്ചും നിരുന്മേഷവാനായി അയാൾ സമയം തള്ളിനീക്കുകയാണ്. അവൾ അപ്പുറത്താണ്. ആഫീസിൽനിന്നും വന്നതിനു ശേഷം അവർ സംസാരിച്ചിട്ടില്ല.

ഊണിനു സമയമായപ്പോൾ, അയാളുടെ മുമ്പിൽ ആഹാരം വിളമ്പി വച്ചിട്ടു്, മാലതി തിരിച്ചുപോയി. ആവി പറക്കുന്ന ചോറും, കായത്തിന്റെ ഗന്ധം പരത്തുന്ന കറികളും അലസതയോടെ നോക്കിയിരുന്നതല്ലാതെ അയാൾ ഒന്നും കഴിച്ചില്ല.

ആ മുറിയിലുള്ള കട്ടിലിൽ തന്നെ, വിരിപ്പ് ശരിയാക്കി, അയാൾ തല ചായ്ച്ചു. അനിയന്ത്രിതങ്ങളായ ചിന്തകൾ മനസ്സിനുള്ളിൽ അസ്വാസ്ഥതയുളവാക്കിക്കൊണ്ടു് അനന്തതയിൽ ലയിക്കുകയാണ്. കടന്നു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മണിക്കൂറുകൾ, അകത്തുള്ള നാഴികമണി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ടു്. അടുത്ത മുറിയിൽനിന്നുയരുന്ന നെടുവീർപ്പുകളും, ദീനസ്വരങ്ങളും, ചുമയും തണുത്ത വായുവിൽ ലയിച്ചു ചേരുന്നതും ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു് അപരാധിയെപ്പോലെ അയാൾ കിടന്നു

സാമൂഹ്യ — സാമ്പത്തിക — സാംസ്കാരിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ വളരെ അധികം വളർന്നവരാണ് അവർ രണ്ടുപേരും. പക്ഷെ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്ന ആ വളർച്ചയുടെ വികാസം തങ്ങളുടെ വ്യക്തി ജീവിതങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നില്ല. അതു പരമാർത്ഥമാണ്.

എന്താണിതിന്റെ കാരണം?

എത്ര ചികഞ്ഞാലോചിച്ചിട്ടും അയാൾക്കതു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. തികഞ്ഞ ആത്മാർത്ഥതയോടെ അയാൾ അവളെ സ്നേഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തികച്ചും ശുഭ്രമായ ആ ദാമ്പത്യ ബന്ധത്തിൽ സ്നേഹശൂന്യതയുടെ കാർമേഘശകലങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയിട്ടില്ല. പിന്നെയെന്താണ് ഇതിനു കാരണം? നിരാശയും, അമർഷവും പരിഭവവും നിറഞ്ഞ ആ സന്ദർഭത്തിൽ പോലും അവൾ കാണിച്ച ചുമതലാബോധത്തെക്കുറിച്ചു അയാൾ സ്മരിച്ചു. എത്ര നിഷ്കർഷയോടെയാണ് അവൾ ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്തതും വിളമ്പിയതും. അവളെ മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ താൻ വാസ്തവത്തിൽ പരാജയപ്പെടുകയല്ലേ ചെയ്തതു്? സ്നേഹവായ്പോടെ അവളുടെ തെററുകൾ തിരുത്തുവാൻ ഒരിക്കലും തുനിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതു അയാൾ ഓർത്തു.

പ്രഭാതം കതിരും കൊണ്ടെത്തിയപ്പോൾ അയാളുറങ്ങി. ഏറെത്താമസിച്ചാണ് അയാളുണർന്നതു്. അയാൾ ജിജ്ഞാസാഭരിതനായി അവളുടെ മുറിയിലേക്കു ചെന്നു. പാവം! കുളിയെല്ലാം കഴിഞ്ഞു്, വീട്ടിൽ പോകുവാനുള്ള ഒരുക്കമാണ്. പെട്ടിയിൽ വസ്ത്രങ്ങൾ അടുക്കി വയ്ക്കുന്നു. ഏറെനേരം അയാളതും നോക്കിനിന്നു. അവളുടെ വേർപാടിനെക്കുറിച്ചോർത്തപ്പോൾ അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ വേദന ഊറിനിറഞ്ഞു. "മാലതീ...."

അടക്കാനാവാത്ത ഒരു പ്രേരണയുടെ ശക്തിയോടെ അയാൾ അവളെ വിളിച്ചു.

അടുക്കി വച്ചുവരുന്നെടുത്ത വസ്ത്രവുമായി അവൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. പീലികൾ നനഞ്ഞ ആ കണ്ണുകളും കരഞ്ഞു വീർത്ത ആ മുഖവും കണ്ടപ്പോൾ അയാളുടെ ഹൃദയം പിടച്ചു.

വെളിച്ചം മുകന്ന് അവളുടെ കണ്ണുകൾ ഒന്നു വിറിഞ്ഞിട്ട് പാതി കൂമ്പിപ്പോയി. ഒരപരാധിയെപ്പോലെ, വേച്ചു വേച്ച് അയാൾ അവളെ സമീപിച്ചു.

"മാലതീ, നീ പോകാൻ തീരുമാനിച്ചോ?"

അയാളുടെ ചോദ്യത്തിന് അവൾ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. കണ്ണുനീർ കനിയുന്ന മിഴികളും താഴ്ത്തി നിശ്ചലയായി നിന്നു. "മാലൂ........ എന്നെ ഒററക്കിട്ടിട്ട് നീ പോകയാണോ?" വിതുമ്പിപ്പോയ സ്വരത്തിൽ അയാൾ ചോദിച്ചു. അവളറിയാതെ തന്നെ, തന്റെ ഹൃദയം ആ ചോദ്യത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേരുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നി.

"ഇ........ല്ല." വളരെ വിമ്മിഷ്ടപ്പെട്ടാണ് അവൾ അത്രയും പറഞ്ഞത്.

താണുപോയ അവളുടെ മുഖം, കൈത്തലം കൊണ്ടയാൾ ഉയർത്തി. പ്രഭാത രശ്മികൾ തട്ടിയ ഒരു പൂമൊട്ടുപോലെ ആ മുഖം വിടർന്നു. നിലാവുപോലെ മന്ദഹാസമുതിച്ച ആ ചുണ്ടുകളിൽ, അയാളുടെ ചുട്ടുള്ള ചുംബനം പതിച്ചപ്പോൾ, അവളറിയാതെ തന്നെ അവളുടെ കൈകൾ അയാളുടെ ശരീരത്തിൽ ബലമായി ചുററി.

"എന്താ ചേട്ടാ നനയുന്നതു്? ഈ കുടയ്ക്കകത്ത് കയറുക, നനയാതിരിക്കാം."

By Alexander Kurien
Class I, Physics.

ഹൃദയം പരിശോധിച്ചപ്പോൾ

By G. N. KYMAL, class IV (Eco.)

വിദ്യാർത്ഥികൾ വർഷാന്തത്തിൽ പിരിയുകയാണ്. കടവിൽ കൂട്ടംകൂടികിടന്ന കുഞ്ഞോടങ്ങൾ വിശാലതയിലേക്കും വിദൂരതയിലേയ്ക്കും വേർപെടുന്നതുപോലെ; അവയിൽ ചിലവ വിദേശങ്ങളിലെത്തി വിജയം വരിച്ചു തിരിച്ചെത്തുന്നു. മററു ചിലവ കടലലകളുടെ താഡനത്തിൽപ്പെട്ടുടഞ്ഞ് വിസ്മൃതിയിൽ വിലയിക്കുന്നു.

ഒട്ടിപ്പിടിച്ച ഹൃദയങ്ങളെ കാലത്തിൻറെ കത്തിവീശൽ വെട്ടിപ്പകുക്കുന്നു. പിരിയുന്ന സമയത്തു ഹൃദയത്തിൽ വിരിയുന്ന വികാരങ്ങളെ ആവിഷ്കരിയ്ക്കാനാവാതെ അവർ പിടയുന്നു.

നാളെ, കലാലയം, പൂക്കൾ കൊഴിഞ്ഞ് മന്ദഹാസം മറഞ്ഞ ഒരു മലർവാടിയാണ്. പിന്നൊരു പുലരിയിൽ പുതു പൂക്കൾ വിരിയുന്നു. കൊഴിഞ്ഞ പൂക്കൾ വിസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു.

എവിടെയും വിടവാങ്ങലുകളുടെ ശബ്ദങ്ങൾ. ഗോപിമാത്രം ഏകാകിയായിരിയ്ക്കുന്നു. അവൻ ഒരു പരീക്ഷണത്തിനു തയ്യാറാകുകയാണ്. അവനു ലതയോടു വിടവാങ്ങണം. പഠനസമയത്ത് അക്ഷരങ്ങൾ തോറും കയറിയിരുന്ന് ഉപദ്രവിച്ച ലതയോട്. അന്നൊരിക്കൽ മധുരഗീതത്തിൻറെ മാറൊലി കലാലയത്തെയൊട്ടുകെ കോൾമയിർ കൊള്ളിച്ചു. ഗോപി അതിൻറെ കുളിരലകളേററു മയങ്ങിയപ്പോഴേയ്ക്ക് ആ ഗായകി അവൻറെ ഹൃദയവുംകൊണ്ടു കടന്നു കഴിഞ്ഞു. അവളാണു ലത.

ഗോപി അവളെക്കാത്തു നിന്നപ്പോൾ, കളകളാരവത്തോടു കൂടിപ്പുളഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഒരു കാട്ടാറുപോലെ, കാൽവയ്പ് തോറും കാവ്യം ചമച്ചുകൊണ്ടവൾ കടന്നുപോയി. അവളെക്കുറിച്ചുള്ള കിനാവുകൾ അവൻറെ ചിന്താസാന്ദ്രമായ കരളിൽ കുളിർപാകിയ നിമിഷങ്ങളിലെല്ലാം അവൻ ഭാവനയുടെ പുഷ്പകവിമാനത്തിലേറി സ്വയം മറന്നു പറന്നു.

ദിവസവും ലതയുടെ ഹൃദയകവാടത്തിൽ മുട്ടിവിളിച്ച അവനു്, അവളുടെ ഹൃദന്തത്തിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന കാമുകി ഉണർന്നു വാതിൽ തുറന്നുകൊടുത്തു.

അവർ തമ്മിലയച്ച ലേഖനങ്ങളിൽ ഹൃദയങ്ങളുടെ രത്നച്ചുരുക്കം ലയിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ഗോപി അവൻറെ നിർദ്ധനാവസ്ഥ വെളിപ്പെടുത്താൻ മടിച്ചു. ഒരു പ്രഭുകുമാരൻറെ ആഡംബരത്തോടെ അവൻ ജീവിച്ചു. അങ്ങനെ മധുരാനുഭവങ്ങളിൽ മുങ്ങി മയങ്ങിയ നിമിഷങ്ങളിലും ഭാവിയുടെ ഭീകരസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടു് ഗോപി ഞെട്ടിയുണരാറുണ്ടായിരുന്നു.

ഇന്നിതാ അവരെ നിർവൃതികൊള്ളിച്ച നിമിഷങ്ങൾക്കെല്ലാം വിധിയവനിക വീഴുകയാണ്.

"ഗോപീ" ലതയുടെ മധുരമായ വിളിയാണവനെ ഉണർത്തിയത്.

"ലതേ, നീയെന്നാ പോകുന്നതു്"?

"ഞാൻ നാളെ കാലത്തു പോകും. ഗോപിയെന്നു പോകും"?

ആ ചോദ്യത്തിൽ ശോകരസം അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരുന്നു. ആ ശബ്ദത്തിൽ ഗദ്ഗദം പുരണ്ടിരുന്നു.

ഗോപി ചോദിച്ചു: "എങ്ങോട്ടു പോകാനാണു ലതേ".

"വീട്ടിലേയ്ക്കു്"

"എന്തിനു്?"

"ഗോപിയെന്താണിന്നാകെ അലസനായിരിക്കുന്നതു്? നമുക്കു പാർക്കിലേയ്ക്കു പോകാം ഗോപി, വരൂ. എനിക്കു കുറെപ്പറയാനുണ്ടു്"

"എനിയ്ക്കും."

അവൾ നടന്നു. ഗോപി അനുഗമിച്ചു. പാർക്കിലെ ഒരു കോണിൽ കടലിനഭിമുഖമായിട്ടവരിരുന്നു. ആ യുവഹൃദയങ്ങളിലും കടലിലും ഒരുപോലെ അലയടിയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"നമ്മുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ എന്നു സഫലമാകും ഗോപീ."

"സഫലമാകുമോ എന്നാരു കണ്ടു ലതേ."

"ഇല്ലെങ്കിൽ ശേഷിയ്ക്കുന്നതെൻറെ ജഡമായിരിയ്ക്കും". ലത പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു.

നിശ്ശബ്ദത.

ഒരു പക്ഷേ ഗോപിസ്സാറിയാമായിരിക്കും ആ പ്രതിജ്ഞ ഒരിക്കലും പ്രവൃത്തിയിലെത്തുകയില്ലെന്ന്. അവൻ പരീക്ഷണം തുടങ്ങാനുറച്ചിരിക്കുകയാണ്.

“ആകട്ടെ ലതേ, രമ വീട്ടിൽ പോയോ.”

“എന്തിനാണിതൊക്കെ അറിയുന്നത് ?” ലത ഗോപിയെ കളിയാക്കി.

ഗോപി ചിരിച്ചില്ല.

രമയും രവിയും തമ്മിലുള്ള പ്രേമമൊക്കെ എന്തായി ?” ഗോപി ചോദിച്ചു.

“ഓ, അതൊക്കെ നടക്കാത്ത ബന്ധങ്ങളാണ് ഗോപി. ഒരു ദരിദ്രനാണ് രവി. രമയാണെങ്കിൽ ഒരു കോടീശ്വരന്റെ മകൾ. സുസംബദ്ധമല്ലാത്ത ബന്ധങ്ങളിൽ എന്തിനിവരിടപെടുന്നു എന്നാണ് ഞാൻ സംശയിക്കുന്നത്”.

“ആത്മാർത്ഥതയെ അറുത്തു മുറിക്കാനുള്ള ശക്തി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുണ്ടോ ലതേ” ?

“എന്നു വല്ല ദാരിദ്ര്യം വല്ലവരും കെട്ടിവച്ചു പിടിപ്പിക്കാറുണ്ടോ ഗോപീ ? രമ ചെയ്യുന്നതു അങ്ങനെയല്ലേ ? രവിയുടെ കുടുംബസ്ഥിതി മോശമാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും അവൾ അവനെ സ്നേഹിക്കുന്നു.”

ഗോപിയുടെ ശുഭ പ്രതീക്ഷകൾ പടക്കം കേട്ട പക്ഷിവൃന്ദം പോലെ പറന്നകന്നു. അവൻ ചോദിച്ചു: “അപ്പോൾ പാവപ്പെട്ടവന്റെ പ്രേമം അവനെന്തു ചെയ്യണം ?”

“അവൻ ധനികനാവാൻ പരിശ്രമിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അവന്റെ നിലയിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു യുവതിയിൽ അവനതു അർപ്പിച്ചുകൂടേ ?”

അപ്പോൾ രവി ഒന്നുകിൽ ധനികനാവണം. അല്ലെങ്കിൽ രമയെ സ്നേഹിക്കരുത്. അല്ലേ ?”

“അവരവരുടെ നിലയിൽ താഴ്ന്ന ബന്ധങ്ങൾ എപ്പോഴും അനർത്ഥങ്ങളിലേക്കു വഴിതെളിക്കും.”

പ്രകാശപൂർണ്ണമായ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നടിക്കുന്ന പ്രേമ രശ്മികൾക്കു മുമ്പിൽ ആ അനർത്ഥങ്ങളെല്ലാം നിഷ്പ്രഭങ്ങളല്ലേ ?”

“എത്ര പരിശുദ്ധമായാലും, മധുരമായാലും ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകാശം നശിച്ചാൽ പിന്നെയെന്താണു സുഖം ?

“അപ്പോൾ നിസ്സാരമായ, നശ്വരമായ, ജീവിത നിലവാരത്തിനു ലത സ്ഥാനം കൂടുതൽ നല്കുന്നു.”

“അതേ ; പ്രേമം അന്ധമായാൽ അവതാളത്തിലാകാനെളുപ്പമുണ്ട്.”

“ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ദുസ്സ്വപ്നങ്ങളിൽനിന്നു ആത്മാക്കളെ വിളിച്ചുണർത്തി ആനന്ദത്തിന്റെ അമൃതൂട്ടാൻ ആത്മാർത്ഥതയ്ക്കു ശക്തിയുണ്ട് ലതേ.”

ഗോപിയുടെ സ്വരം ആവേശംകൊണ്ടിടറുന്നതു ലത ശ്രദ്ധിച്ചു കാണുകയില്ല.

“നാമെന്തിനിതെല്ലാം പറയുന്നു. നമ്മുടെ ബന്ധം സുദൃഢമല്ലേ ?”

“എങ്ങിനെ പറയാൻ കഴിയും ? ഞാനീ നിമിഷത്തിൽ ഒരു നിർധനനായിത്തീരുകയാണെങ്കിൽ നീയെന്തുചെയ്യും ?”

“അതെങ്ങനെ സംഭവിക്കും ? സംഭവിച്ചാൽത്തന്നെ ഞാൻ ഗോപിയെ, അനുകമ്പയോടുകൂടി അനുവർത്തിക്കും.”

“അനുകമ്പ” എന്നതയാൾക്കൊരു വെടിയുണ്ടയാണെന്നാണ് തോന്നിയതു്. പനിനീർപ്പൂവിന്റെ അരുണിമയും മാന്തളിരിന്റെ മാർദ്ദവവുമുള്ള അവളുടെ മൃദുല കപോലങ്ങൾക്കു ഒരു കരാളസർപ്പത്തിന്റെ കാളിമയുണ്ടെന്നു അയാൾക്കു തോന്നി. അനുകമ്പ ! അതു സ്നേഹത്തിന്റെ പര്യായമോ ?

അയാൾ പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു: “ഇനിയും ഞാനൊളിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല ലതേ; സാമ്പത്തിക ഭിന്നതയുടെ ദുസ്സഹവും വിസ്തൃതവുമായ ഒരു കിടങ്ങു നമുക്കിടയിലുണ്ട്. എന്റെ പരുപരുത്ത ജീവിതത്തോടു നിന്റെ മിനുസമുള്ള ജീവിതം ചേരരുത്. അതിനു പോറൽ വീഴും.”

നിശ്ശബ്ദത.

അവൻ ശോകച്ഛായ പുരളാതെ കെട്ടിപ്പടുത്ത കിനാവുകളുടെ വെൺകോട്ട അവിചാരിതമായൊരു വെടിയേറ്റിടിഞ്ഞു വീഴുകയാണ്.

ലത തലകുനിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ ഒഴുകുന്ന കാർക്കൂന്തലും കാറ്റിൽ ഇളകുന്ന കുറുനിരയും ഹൃദയത്തിലെ ഇരുളിന്റെ ശാഖകളാണെന്നു ഗോപിക്കു തോന്നി. അവൻ ആ

വേശത്തോടെ തുടർന്നു: "ഞാൻ തുഴഞ്ഞു സുരക്ഷിതമായ കരയടുക്കുന്നതു കാണാൻ വാർദ്ധക്യംകൊണ്ടു മങ്ങിയ നാലു നയനങ്ങൾ കാത്തിരിക്കുകയാണ്; ഞാൻ മറ്റൊരു കടവിലടുത്താൽ അതു് ആ വാർദ്ധക്യത്തിലെ സ്വപ്നമായ സമാധാനത്തിൽ സ്വപ്നങ്ങളുടെ കരിമ്പുക പുരട്ടുകയായിരിക്കും. എന്നെയൊരു പൂർണ്ണ ജീവിയാക്കാൻ വീർപ്പുമുട്ടലുകളനുഭവിച്ച അവരുടെ ജീവിതസുഖത്തിനുവേണ്ടി വിത്താരാധകയായ നിന്നെയെനിക്കു ത്യജിക്കാതിരിക്കാൻ വയ്യ. നീയൊരു ദരിദ്രയായിരുന്നെങ്കിൽ എന്നു ഞാനാശിച്ചുപോവുകയാണ്."

"എന്റെ ഭാവിയോ ഗോപി? വിങ്ങുന്ന വികാരത്തിനിടയിൽ ഒരു വിധം അവൾ അത്രയും ചോദിച്ചു.

"നീയൊരു ധനികന്റെ ധർമ്മപത്നിയായി, ജീവിതച്ചഷകത്തിലെ പൂന്തേൻ പാനം ചെയ്യാൻ പങ്കിടുമ്പോൾ........എന്റെ ജീവിതം കണ്ണുനീരിൽ കുതിർന്ന് ഒരുപിടി പശമണ്ണാകും. അന്നു നിന്റെ ഓർമ്മകളുടെ ചങ്ങലയിൽ എന്നും ഒരു കണ്ണിയായിട്ടെണ്ണു എന്റെ ജീവിതനാടകത്തിൽ മധുരവും, ദുരന്തവുമായ ഒരദ്ധ്യായം എഴുതിച്ചേർത്ത നിനക്കു നമസ്കാരം." ഗോപി താമസിച്ചില്ല.

പൊന്നിൽ പിറന്ന ആ കന്യകയുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു് രണ്ടു പൊൻമുത്തുകളുതിർന്നു. അവൾ നെയ്യൊഴിച്ചു കൊളുത്തിയ പ്രേമനാളം അവിചാരിതമായിട്ടവളുടെ വായിൽ നിന്നു വന്ന വായുവേറ്റു കെട്ടടങ്ങിയതുകൊണ്ടായിരിക്കാം.

അർക്കൻ ആഴിയുടെ തല്പത്തിൽകിടന്നു രക്തം വമിച്ചു മരിച്ചു. നിണമണിഞ്ഞ കടലലകൾ അലറിക്കരഞ്ഞ മരണധ്വനി ദിഗന്തങ്ങളെ നടുക്കി. വിധവയായിത്തീർന്ന പകൽ അഞ്ജനാഞ്ചലമണിഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവളുടെ കെട്ടുതാലി മുതൽ കാൽ ചിലമ്പുവരെ പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞു. അവാച്യനിശ്ചിതി മാനത്തു മിന്നിത്തിളങ്ങി.

ലത മൂകയായി എഴുന്നേറ്റു ഹോസ്റ്റലിലേക്കു നടന്നു. അവളുടെ പ്രേമ നാടകത്തിൽ ഇനിയൊരു രംഗവും ബാക്കിയില്ല.

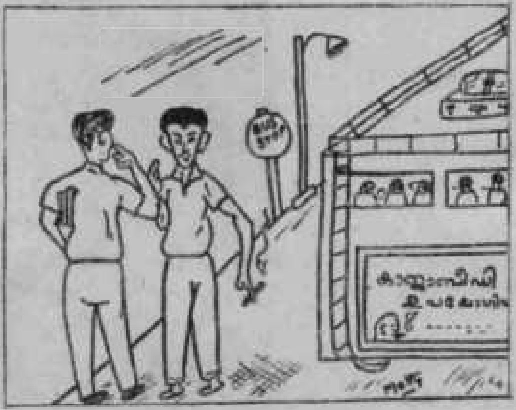

"നീയെന്ത്യേ, ഈ ബസ്സിൽ കയറാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ കാജാബീഡി തിരുകിയതു്? ബസ്സിൽ പുകവലി പാടില്ലല്ലോ."

"ശരി, പക്ഷെ ഈ ബസ്സിൽവച്ചു് കാജാബീഡി മാത്രം ഉപയോഗിക്കാം. ഈ എഴുതിവച്ചിരിക്കുന്ന ബോർഡു് കണ്ടില്ലേ?"

By
Alexander Kurien
Class I, Physics.

Ibrahim M. A. U. P. Class,
Batels A. U. C. C.

SUBASH CHANDRA BOSE.

Ibrahim M. A. U. P. Class,
Batels A. U. C. C.

LENIN.

MEMBERS OF SPEAKERS' TRAINING CLUB

BASKETBALL TEAM

Sitting : Titus Mathew (President of the Club); C. K. Joseph; T. B. Thomas (Principal); Abraham Thomas (Captain); C. P. Andrews (Physical Director).

Standing : Mohammad (Games boy); K. Paul; Oommen K. Thomas; Mathew K. Philip; John Philip; Dn. M. O. Punnoose.

HOLLAND HOSTEL DRAMATIC CLUB (1957–'58)

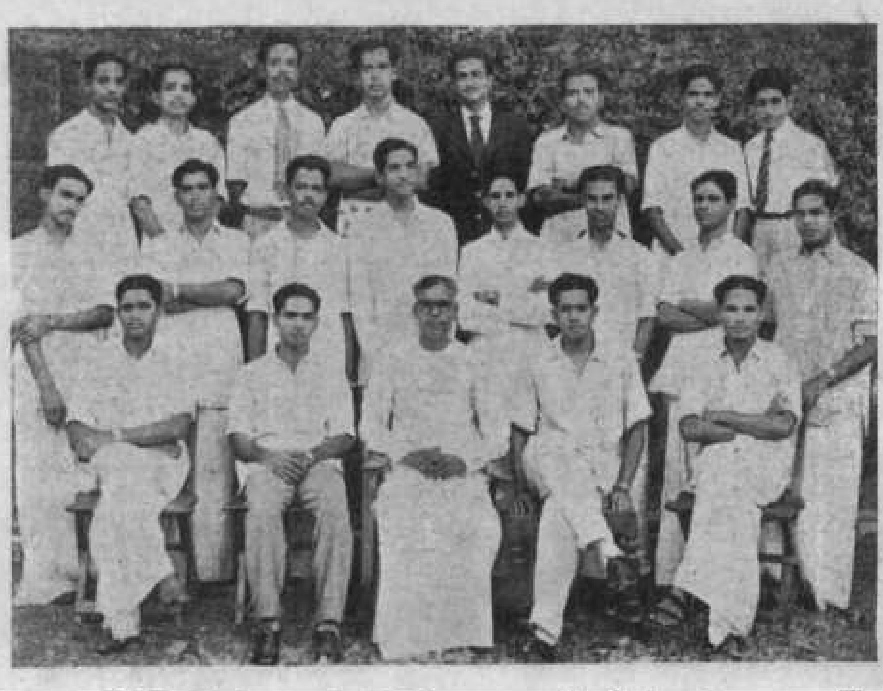

Sitting: M. P. Cherian; P. K. John M. Sc.; T. C. Joseph M. A.; Titus Mathew M. Sc.; M. V. Benjamin.

Standing: *1st row.* Alex Mathew; E. M. Paulose; K. Sasidharan; R. Rajendravarma Raja; Dn. V. K. Thomas; Thomas Ninan; K. K. Kunjukunju Kutty; K. S. Narayana Iyer.

2nd row. Koshy Chacko; A. J. Samuel; K. C. Rajan; John Philip; Abraham Thomas; Mathen T. Abraham; Daniel Varughese; M. Zachariah.

SOCIAL SERVICE LEAGUE WORKING COMMITTEE

Sitting: Annamma Thomas; Janaky M. Menon; P. K. George (Joint-Secretary); T. S. Venketaraman (Treasurer); T. B. Thomas (Principal); K. George Zachariah (President); P. K. David (General Secretary); M. C. Meenakshy; Sucy Mathew.

Standing: C. Thomas Varghese; P. T. Thomas; V. K. Moosathu; A. R. Unnikrishnan; N. P. Philip; Titus Mathews; T. M. Philip; E. M. Poulose; Zachariah Mathew; M. S. Samuel; M. P. Ramachandra Panicker.

★ हिन्दी साहित्य की सेवा में स्त्रियों का स्थान ★

By L. Lakshmi Ammal Class IV Chemistry.

नारी पुरुष की अपेक्षा अधिक भावुक होती है। इसलिए साहित्य सृष्टि में यद्यपि पुरुष के आगे नहीं तथापि उसके समान एक भाग नारी को भी होना है। लेकिन खेद का विषय है कि हिन्दी साहित्य में नारी का स्थान खोजते समय हमें आँख पसारकर देखना होता है। वीरगाथा काल में किसी कवियत्रि का नाम तक हमें नहीं मिलता है।

भक्तिकाल में एक कवियत्री हमारे सम्मुख आती है, मीरा। उसका साहित्य हिन्दी साहित्य भंडार की अमूल्य निधि है। मीरा के साहित्य की समानता, हम हिन्दी के अन्य किसी कवि या कवियत्रि से नहीं कर सकते। उसके पद तो भारत के गायकों के कंठ हार बन गये हैं।

आधुनिक काल में आकर हमें हिन्दी साहित्य में स्त्रियों का अभाव दिखाई नहीं देता। मुसल्मान काल में स्त्री शिक्षा का एक प्रकार से लोप सा हो गया था। इसलिए साहित्य सृष्टि में भी नारी का कोई हाथ नहीं था लेकिन अंग्रेजी शासन काल में स्त्री शिक्षा की खूब उन्नति हुई, लोगों के विचार बदल गये और समाज में भी स्त्रियों का स्थान ऊँचा हो गया। अपनी आजादी, शिक्षा और भावुकता का खूब फल उठाकर आज स्त्रियाँ साहित्य सृजन करने लगी हैं।

वर्तमान युग में भी स्त्रियोंने केवल कविता क्षेत्र में ही विशेष प्रगति की है। इन कवियत्रियों में महादेवीवर्मा और सुभद्रकुमारी चौहान के नाम विशेष उल्लेखनीय हैं। उषादेवी मित्रा आदि दो तीन स्त्रियोंने गद्य में भी कुछ लिखने का परिश्रम किया है और कुछ कुछ सफल भी हो गयी हैं।

विशेष रूप से, हिन्दी साहित्य, जिसका आभारी है वह केवल दो ही कवियत्रियाँ हैं। एक मीरा और दूसरी महादेवीवर्मा। लेकिन अमृत की एक बूँद काफी है। केवल इन दोनों ने हिन्दी साहित्य सागर को अमूल्य रत्नों से भरा है।

भक्तिकाल के कृष्ण भक्ति शाखा की कवियत्रि है मीरा। श्रीकृष्ण के प्रति अनन्य भक्ति के कारण उसने अपने पति, राजमहल, धन संपत्ति, भोग विलास सबको छोडा और श्रीकृष्ण की महिमा गाती हुई उनकी खोज में निकल पडी। उसकी भक्ति, सुन्दर पदों के ज़रिए बाहर प्रकट होने लगी। वह गिरिधर को अपना सब कुछ मानती थी और उन्हीं में विलीन होने की उसकी इच्छा थी। अपने एक पद में मीराभाई गाती है,

"मेरे तो गिरिधर गोपाल दूसरा न कोई।
जाके सिर मोर मुकुट मेरो पति सोई।
तात मात भ्रात बन्धु अपनो न कोई।"

"गिरिधर प्रभु की दासी" मीरा के पद भक्ति भाव से भरपूर है और वे इतने

सुंदर गीत हैं कि गायक लोगों के कंठ हार बन गये हैं। वे इतने प्रसिद्ध हो गये हैं। वे इतने प्रसिद्ध हो गये हैं कि उत्तर हिन्दुस्तान में कोई ऐसा गायक नहीं जो मीरा के पद नहीं जानता हो। भक्ति प्रधान होने के कारण मीरा के पद हिन्दी साहित्य का एक प्रधान अंग बन गये है। श्रीकृष्ण के प्रति प्रेम से पागल होकर गाये हुए मीरा के पद में आत्मीयता का जो झलक है वह अपूर्व हैं। जब तक हिन्दी भाषा जीवित रहेगी तब तक मीरा के पद भी गाये जायेंगे। इसमें कोइ शक नहीं है।

आधुनिक काल की कवियत्री महादेवी वर्मा की कविता में करुणा का अपार सागर लहरें मारता है। आदि से अंत तक उनकी कविता दुःख और रोदन से प्रस्फुटित हैं। महादेवीजी की इस कविता शैली को हिन्दी में दुःखवाद कहते हैं। जयशंकरप्रसाद, सुमित्रानंदन पंत आदि कवियों ने भी दुःखवाद में कविता रची हैं। लेकिन दुःखवादी कवियों में प्रथम स्थान हम महादेवीजी को ही दे सकते हैं। उनकी दुःखवादी कविता में रहस्यवाद और छायवाद का सम्मिश्रण है। दुनियाँ के सुन्दर वस्तुओं को देखते समय कवियत्रि के हृदय में एक रह की वेदना पैदा होती है। उसी सुन्दर वस्तु में छिपे हुए नश्वरता का रूप कवियत्रि की आँखों के सामने आता है और सौंदर्य से आकृष्ट होने के बजाय वह इस निरंतर सत्य - नश्वरता- से काँप उठती है और अपने हृदय की वेदनाओं को सुंदर, सरल, विकारपूर्ण भाषा में कविता का रूप देकर कवियत्रि पाठकों के सामने रख देती है। इस तरह कवियत्रि एक साधारण मनुष्य के स्तर से ऊँचे उठकर एक दार्शनिक बन जाती है। बाग में खिले हुए फूल को देखकर दुखवादी कवियत्रि रोती है।

"कौन वह हैं संमोहन राग
खींच लाया तुमको सुकुमार?
तुम्हें भेजा जिसने इस देश
कौन वह है निष्ठुर कर्तार?

हँसो, पहनो, काँटों के हार,
मधुर भोलेपन का संसार!

वेदना ने खींचकर लिखी हुई महादेवीवर्मा की कविताओं को पढते समय पाठक भी किसी अज्ञात वेदना से तडप उठते हैं। अंग्रेज़ कवि षेल्लीने (Shelley) एक जगह में कहा कि सबसे मधुर गीत वे हैं जो अत्यधिक दुःख और वेदना को प्रकट करते हैं। महादेवी वर्मा की कविताओं को पढते समय हमें उस अंग्रेज़ कवि की उक्ति याद आती है।

वास्तव में षेल्ली और महादेवी वर्माजी में हम कुछ समानता देख सकते हैं। दोनों दार्शनिक है और कभी कभी दोनों इस संसार के बाहर, उड जाते हैं। दोनों की कविता में बुद्धिवाद बहुत कम क्या, नहीं के बराबर मिलता हैं। अपनी भाषा

में गीत के रूप में दोनों की कविताओं को प्रधानता है।

महादेवीजी की काव्यसाधना अध्यात्मिक है। उसमें हम तडपती हुई एक आत्मा का करुण पुकार सुन सकते हैं। उनकी कविताओं में हम यह भी देख सकते हैं कि उनकी तडपती हुई आत्मा, परमात्मा में विलीन होने के लिए उनसे (परमात्मा से) प्रार्थना कर रही है।

दर्शन और विचार की उपेक्षा प्रकृति चित्रण, भाषा आदि की दृष्टि से भी महादेवीवर्माजी की कविताओं का अपना एक स्थान है।

इन दोनों कवियत्रियोंने - मीरा और महादेवीवर्मा - साधना को अपनी कविताओं में विशेष स्थान दिया है। मीरा की स्वाभाविकता और प्रेम हम महादेवीवर्मा में नहीं पाते और उसी तरह महादेवीजी की कल्पना और सुन्दर शब्द - चयन मीरा में भी नहीं हैं। जब मीराने सगुण को प्रधानता दी है तब महादेवीजीने निर्गुण को। गीत की हैसियत से मीरा ही आगे रहती है।

इस तरह हिन्दी के इन दोनों कवियत्रियों की कविताओं का एक निरीक्षण करते समय हमें मालूम होता कि उन्होंने किस तरह स्त्री - सुलभ भावुकता के साथ, अपनी शैली और कल्पनाओं के ज़रिए यह साबित किया है कि साहित्य सृष्टि में भी स्त्रियाँ पुरुषों के पीछे नहीं हैं। अब तक के हिन्दी भाषा की स्त्री साहित्यकारों में ये दोनों ही उल्लेखनीय हैं। हम आशा कर सकते हैं कि वर्तमान परिस्थिति, का जिसमें स्त्री का अधिक स्वातन्त्र्य है ओर अपनी वासना प्रकट करने और परिपुष्ट करने का अधिक अवसर है, उचित उपयोग करके स्त्रियाँ हिन्दी भाषा साहित्य की सेवा करेंगी।

आत्मकथा कहानी

प्रेम की परीक्षा

(K. V. Raman Nair, Class IV)

कुर्ता उतारकर स्टाण्ड पर डाला। मुड़कर देखा तो मेरी पत्नी हाथ में चाय का गलास लिए सामने खडी हैं। उसे इस रूप में देखने में मुझे बडा आनन्द था। हर शनिवार शाम को जब मैं कालज से घर आता था, तब मेरी पत्नी चाय का ग्लास मेरी ओर बढाती हुई मेरा स्वागत किया करती थी। हफ़्ते के अन्त तक मेरा अभाव उसे बहुत असहय था। उस के बाद मेरा आना उस केलिए प्यासे चातक को वर्षाऋतु के समान आनन्दप्रद था।

समय रात को आठ बजे था। एक कोने में मेज़ पर एक दीपक जल रहा था। उस के धुंधले प्रकाश में मैं ने चाय का ग्लास पत्नी के हाथ से लिया। चाय पीने के बीच मेरी निगाहें उस के मुखपर पडीं। मेरा मन पिछले दिनों का समाचार सुनने केलिए लालयित था। इच्छा हुई, उस से ज़रा सुन लूं - मेरी तीन साल की लाडिली क्या क्या बातें किया करती थी और चार महीने की बेटी कैसी है। लेकिन पत्नी के मुख तर देखते ही मेरी सारी अरमानें मोम की तरह पिघलने लगीं। उस की आंखों में वह मादक चंचलता न थी न था उस के ओठों में वह स्वाभाविक मुसकान। उस के नेत्र गीले थे। मैं ने खाली ग्लास उस की ओर बढ़ाया। उस की आंखें भर आयीं। अश्रु की दो बून्दें मेरे हाथ पर पडी। क्या वह रोती थी।

मैं सोचने लगा पत्नी को दुखी बनाने की क्या बात हुई। थोडी देर में मुझे बात सूझ गयी। भूल मेरी ओर था। आज बडी बेटी का तीन साल पूर्ण होने का दिन था। पिछले शनिवार जब मैं घर आया था, तब पत्नी ने इस बात की याद दिलायी थी और पुत्री का जन्मनक्षत्र मनाने केलिए एक दिन पहले ही आजाने की प्रार्थना की थी। मैं यह बात तो भूल गया था। आज छुट्टी का दिन था। कम से कम प्रतिःकाल घर पहुंच सकता था। लेकिन शाम तक होस्टल में पढ़ते रहकर घर पहुंचने में इतनी देरी की। तब पत्नी दुखी हुई तो उस में आश्चर्य क्या?

मैं ने पत्नी को समझा बुझाने की कोशिश की। उस का हाथ मेरे हाथ में लेकर कहा-"प्यारी, क्या तू चिढ़ गयी है। ज़रा इस ओर देख। मैं सब जानता हूँ। बेटी के जन्म नक्षत्र की बात तो मैं भूल गया।"-

वह इतने में सिसकने लगी। मेरी बात काटकर बोली — "हां, मैं भी सब कुछ

जानती हूं। आप तो एक पति से बढ़कर एक कालज का लड़का बन गये हैं। आप का धुन नवविकासित मोहक कुसुमों के बीच है। मैं तो दो तीन बच्चों की माता हो गयी। तब इस चेरी की चिन्ता आप को कैसे हो सकती है? मेरी यही प्रार्थना है, आप मेरी याद करें या न करें, इन छोटी बच्चियों को भूल न जाना।"

"तू कैसी बातें करती है! क्या तू समझती है कि मैं अपनी पत्नी और पुत्रियों को प्यार न करता हूँ? ऐसा कभी न समझ। मैं ने किस केलिए नौकरी की? किस केलिए अब छुट्टी लेकर पढ़ने गया? सब तेरे लिए और बच्चों केलिए। सच कहूं तो तेरे बिना मेरी जिन्दगी शून्य है।"

"नाथ मैं जानती हूं कि आप को मेरी ओर अपार प्रेम है। फिर भी मेरी समझ में नहीं आता आप यह शुभ दिन मनाने केलिए क्यों न आये। मैं ने आप की प्रतीक्षा करती हुई अच्छी अच्छी तरकारियां बनायीं और स्वादिष्ट खीर भी बनाया। लेकिन फल तो यही हुआ कि आप के इन्तज़ार में रहते मेरी असफल आँखें सूज गयीं। आप को क्या मालूम कि मैं आप को कितना प्रेम करती हूं।"

मैं क्या करूं? जब मैं होस्टल में हूं, तब मेरा सारा प्रेम और किसी पर है। उसकी उपस्थिति में मेरी ऐसी अनुभूति है कि मैं किसी परी के साथ हूं। उस के आलिंगन में मैं सब भूल जाता हूं और उस समय मुझे घर की कोई चिन्ता भी नहीं रहती।"

मेरी इन, बातों से उस साध्वी के भोले मन में हलचल मच गयी। उस की आंखों से अश्रु की धारा बह निकलती। उस ने पूछा—"क्या मेरे अलावा आप ने मन में किसी कालज कुमारी की प्रतिष्ठा की है? आप ने उसे समझाया नहीं कि आप बिवाहित है? या जान बूझकर एक पतिभक्ता नारी का सर्वनाश करने केलिए वह हमारे बीच आ खड़ी है? "नाथ, मैं ने क्या अपराध किया कि मुझे और इन छोटी बच्चियों को भूलकर आप एक अन्य स्त्री पर अनुरक्त हुए?"

पत्नी मेरी छाती पर सिर रखकर रोने लगी। उसे रुलाने की मेरी इच्छा न थी। फिर भी उसे चिढ़ाने में बड़ा मज़ा था। इसलिए भाव न बदलकर मैं ने कहा - "मैं यह बताना चाहता हूं कि मेरा प्रेम अटल है। मेरा जिस पर प्रेम हो गया उस से मन हटा नहीं सकता। फिर भी यह न समझ कि मैं तुझे प्यार न करता हूं। मेरी यह प्रणयिनी सिर्फ आत्मीय सुख ही दे सकती है। लेकिन तू तो मुझे भौतिक और आत्मीय दोनों तरह के सुख देती है। इसलिए मेरे प्रेमराज्य में पहला स्थान तुझे ही देता हूं।"

मेरी बातें उसे कुछ सान्त्वना देने में पर्याप्त हुई। वह मेरी ओर शंका भरी दृष्टि से देखती रही। फिर कहा "नाथ, मैं आप के कहने का अर्थ समझ नहीं सकती। क्या यह सच है या आप मेरे हृदय को

आंकने केलिए गढी हुई बातें कहते हैं?"

मैं ने भाव ज़रा भी न बदलते हुए कहा—"पांच साल मेरे साथ रहकर यह भी नहीं जानती कि मैं झूठ बोलनेवाला नहीं हूं?

"जानती तो हूं। क्या आप के और उस सौभाग्यवती के बीच का प्रेम इतना बढ़ गया कि हृदय से उसे हटाने का उपाय नहीं?"

"मैं क्या कहूं, प्रिये! तू मेरा सर्वस्व है, तो वह मेरा सर्वोश्वर्य है। तू मेरा प्राण है तो वह मेरा सांस है। तुम दोनों की सेवा में ही मेरा जीवन सार्थक हो सकता है।"

"आप यह क्या कहते हैं। मैं कुछ भी नहीं समझ सकती। आप लोग कहते हैं कि पातिव्रत्य नारी का आदर्श होना चाहिए। लेकिन आश्चर्य यह है कि आप खुद एक पत्नीव्रत का अनुष्ठान नहीं करते। जो कुछ भी हो, आप नयी बहू को कब घर ले आयेंगे?"

"कालजीय विधाभ्यास पूरा करने के बाद ही ले आऊंगा।"

"इस केलिए महीने बाकी हैं। मैं उस के पहले ही उसे देखना चाहती हूं। एक दिन मुझे भी कालज में ले जाना और उस का दर्शन कराना।" उस की बातों में दृढता थी या व्यंग, यह स्पष्ट नहीं था।

समय बहुत हो चुका था। इस अवसर पर बात बढ़ाने की मेरी इच्छा न थी। मैं ने कहा—"इस का निर्णय हम फिर करेंगे। मैं बहुत भूखा हूं। मैं ज़रा नहाकर आऊं। तब तक जाकर भोजन परोसकर रख।"

२

दो महीने बाद की घटना है। होस्टल में वर्षगांठ का धूमधाम था। सेक्रटरी और कम्मट्टी के लोग किसी न किसी काम में लगे हुए थे। कोई 'डेकरेशन' में लगा था और कोई स्टेज तैयार करने में। शाम का चार हो गया था। सब तैयारियां हो चुकी थीं। निमन्त्रित लोग एक एक करके आ रहे थे। होस्टल के 'वार्डन' और 'सेक्रटरी' अतिथियों का स्वागत करने में निरत थे। मैं ऊपर के मंज़िले में अपने कमरे के द्वार पर खडे होकर सब देख रहा था। इतने में एक मोटर गाडी होस्टल के अंगन में आ पहुंची। सब की आंखों उस ओर दौड़ पडी। 'वार्डन' और 'सेक्रटरी' नवागन्तुक का स्वीकार करने केलिए गाडी की तरफ़ चले। मैं ने बडे कौतूहल के साथ गाडी की ओर देखा। मैं चकित रह गया। गाडी से मेरी स्त्री उतर आ रही थी। एक क्षण में मुझे याद आयी कि कुछ दिन पहले सेक्रटरी ने मुझ से मेरी पत्नी का पता ले लिया था। वार्षिकोत्सव केलिए उस को निमंत्रण पत्र भेजने केलिए। लेकिन मैं यह बात भूल गया था और पत्नी को होस्टल में ले आने का ज़िक्र भी न किया था।

मैं एक क्षण में उस के पास पहुंचा। उस का मुख गौरवपूर्ण था। फिर भी

ओठों से बनावटी मुसकान टपक रहा था। उसकी उपस्थिति मेरेलिए सन्तोष की बात थी। लेकिन आश्चर्य यह था कि सूचना के बिना इस अचानक आने में क्या अन्तरलीन है। मैं उसे ऊपर मेरे कमरे में ले गया। उस के मुखभाव से मालूम होता था कि उस के मन में कुछ हलचल हो रहा है। मुझे उस से कुछ बातें करने की इच्छा हुई; लेकिन कुछ न कह सका। अचानक उस के मुंह से निकल पडा —"मैं आप की प्रयसी के दर्शन केलिए आयी हूं। क्या वह यहां नहीं आयी है? मुझे उस का दर्शन कराइये।"उस की वाणी वीणा की टूटी तंत्री की आवाज़ की तरह भर भरायी थी।

मेरी बुझी हुई याद तुरन्त जल उठी। पुत्री के जन्मनक्षत्र के दिन की सारी घटनायें मेरे मनोमुकुर में साफ़साफ़ दिखाई पडीं। मालूम हो गया कि वह मेरे प्रेम की परीक्षा करने केलिए आयी थी। मुझे ज़ोर से हंसने की इच्छा हुई। फिर भी हंसी को रोकते हुए मैं ने कहा—"ओ, इसीलिए तू इतना कष्ट उठाकर यहां तक आयी? तो देख; वह इसी कमरे में है। देखा नहीं?"

"कहां? मैं नहीं देखती। चारपाई के नीचे पडी है?"

"नहीं प्रिये। उसे किसी के सामने छिपी रहने की ज़रूरत नहीं। मेरी पत्नी के सामने भी उस को मेरे आश्लेष में रहने में लज्जित होने की आवश्यकता नहीं। एक बार उसे देखे तो तू भी उस पर अपना सब कुछ वार देगी और चाहेगी कि वह कभी मेरा साथ न छोडे।

इतना कहकर मैं ने मेज़ पर रखी किताबों की ढेरी की ओर इशारा किया और कहा —"यही यहां की मेरी प्रेयसी है जो सारी बेबसी का मूल हो गया है। यही मुझे मुग्ध करनेवाली मोहिनी है। तुझ पर मेरा अगाध प्रेम है। साथ ही इस को भी मैं प्राण के समान प्यार करता हूं। मेरे इस अपराध केलिए क्षमा कर।"

मैं बातें पूरा कर ही रहा था कि मेरी पत्नी मुझपर लिपट गयी और उस के बाहु पाश में मुझे बांध लिया। मेरे छाती पर सिर रखी थोडी देर तक वह आंखें मूंदकर मंत्र बद्ध सी खडी रही। उस के नेत्र सने थे। मुख पर क्या भाव प्रतिबिंबित था यह मैं अच्छी तरह समझ न सका। वह हंसती थी या रोती थी; स्वप्न में थी या जागरण में, कौन जाने?

कविता

प्रकृति

(पी० मुरलीधरन नायर, क्लास ४ कैमिस्ट्री)

रिमझिम कर के गीत गा कर
वह जाती है नित सरिता।
सुन्दर लहरें नर्त्तक से,
नाचती रहती हैं प्रतिपल ॥ १

सुमन समूह का सुरभि ले-
आता है अब मलयानिल
बाँटता है वह परिमल को
प्रकृति के सब चीजों को ॥ २

फूलों से भर लतिकाएँ
नाचती हैं नित आनन्द से।
दीख पड़ा है हरियाली
दुनियाँ के सब भागों में ॥ ३

तरुवर शिखरों पर चढ़कर
चिड़ियाँ मन भर गाती हैं
फिरती हैं हाय! गान को ले
अनिल वीचियाँ जग भर में ॥ ४

प्रकृति प्रेम में डूबा-सा
रहता हूँ मैं दुनियाँ में
प्यारी! तेरी सुन्दरता
जी को आनन्द देती है ॥ ५

जीवन रण को तलवार ले-
आता मैं हूँ मतवाला।
अगर तुम्हारा प्रेम हो तो
रण में मैं ही जीतूँगा ॥ ६

प्यारी! प्रकृति! मुस्काओ,
मैं हूँ प्रेमी मतवाला।
मुस्कान रूपि सरिता को
कभी न रोको, बहने दो ॥ ७

वफ़ादार नौकर

(पी० मुरलीधरन नायर, क्लास ४ केमिस्ट्री।

मुख्य पात्र

रवीन्द्र :- एक क्लार्क।
सुमित्रा:- रवीन्द्र की बीबी।
रमेश :- रवीन्द्र का एक पुराना नौकर।
कृष्णचन्द्:- एक धनी ज़मीनदार।
मुनीम।

[रवीन्द्र के घरका एक छोटा-सा कमरा। सुबह का समय रवीन्द्र खाट पर लेटा हुआ है। कमरे में उस खाट के अलावा, केवल शिवजी की एक मूर्ति है जिस पर रंग बिरंगे फूल चढ़ाये हैं। रवीन्द्र की उम्र पचास वर्ष की है। रंग साँवला और सिर गंजा। मुख पर दुख की छाया विराजमान है।]

रवीन्द्र:-(शिवजी की मूर्ति को प्रणाम करते हुए) "हाय ईश्वर! अब मैं क्या करूँ? आप ही मुझे इसदुविधा से बचाइये। मेरी मान प्रतिष्ठा अब मिट्टी में मिल गयी है। हाय, भगवान! मेरा उद्धार कीजिये।"

(आँखे मूँद कर कुछ समय तक लेटता रहता है। मुख पीला बन जाता है।)

रवीन्द्र :-सुमित्र! ओ सुमित्रा! क्या तुम भी इस समय मुझे छोड कर चली गयी?........ओ सुमित्रा........ ('अभी आती हूँ' कह कर चालीस वर्ष की एक औरत का प्रवेश। औरत का रंग गोरा है।)

सुमित्रा :- "क्या है पतिवर! तुम ने मुझे क्यों बुलाया?"

रवीन्द्र :- "सुमित्रा, क्या तुम यह नहीं जानती कि मेरा दीवाला निकला है। अब मैं क्या करूँ? हाय, भगवान (आँखो डरडबा आती हैं।)

सुमित्र :- पतिवर! अब रोने से क्या फायदा? तकदीर में जो लिखा था वह अब हो गया।"

रवीन्द्र :- (आँसू पोंछते हुए) "सुमित्रा! तुम्हें मेरे दिल की दुख भरी हालत का ठीक परिचय नहीं। भगवान भी मेरी सहायता कर नहीं सकता।"

सुमित्रा :-"ऐसा न कहिए, प्राणनाथ! ईश्वर सब कुछ कर सकते हैं। वह गरीब को धनवान और धनवान को गरीब बना सकते हैं।"

रवीन्द्र (झुंझला कर) "वह केवल मेरी सहायता कर नहीं सकता।"

सुमित्र :- "ईश्वर पर विश्वास कीजिये। वह सचमुच हमारी सहायता करेंगे।"

रवीन्द्र :- (सोचते हुए) "सुमित्रा! मैं अब क्या करूँगा? महाजन मुझे जिंदा न छोडेंगे। कल मकान मालिक कृष्णचन्द्जी का मुनीम आया था। मकान का किराया मैं आज तक दे नहीं सका। जाते समय मुनीम ने कहा था कि कल कृष्णचन्द्जी स्वयं पधारेंगे। अब वह आते होंगे। सुमित्रा, अब मैं क्या करूँ?"

सुमित्रा :-"प्राणप्रिय! अधीर नहीं होइये। शिवजी हमारा अपमान होने न देंगे।"

रवीन्द्र :- "कृष्णचन्द्जी से क्या कहूँ? अब तो उसे पूरे साल का किराया देना है।"

सुमित्र :- "उस से कहना कि; सरकार, दया करो। मेरे पास अब एक कौडी तक नहीं है। कुछ दिनों के अंदर मैं पूरा पैसा आप को दे दूँगा।"

रवीन्द्र :-"क्या, वह मेरी बात सुनेंगे ?"

सुमित्र :-"आखिर वह तो आदमी है न ? उसका भी एक हृदय होगा, जिस में प्रेम भाव भरा हो।"

रवीन्द्र :- (ज़ोर से हँसते हुए) "वह, प्रेम भाव और सज्जनता को कब ही तिलांजली दे चुका। अब उस के हृदय में प्रेम नहीं वैर है, उदारता नहीं, अनुदारता है और मनुष्यता नहीं पशुता है।"

(नेपथ्य में 'रवीन्द्र', 'रवीन्द्र' शब्द होता है।)

रवीन्द्र :- "लो, कृष्णचन्द्रजी आ गये। सुमित्रा, अब तुम यहाँ से जाओ।" [सुमित्रा का प्रस्थान।]

रवीन्द्र :- (ज़ोर से) "ज़मीनदारजी, पधारिये। मैं आप का स्वागत करता हूँ।"

(कृष्णचन्द्र का प्रवेश।)

कृष्णचन्द्र :- (कठोर स्वर से) "अब तुम्हारा क्या संकल्प है ?

रवीन्द्र (काँपते स्वर में) "हुजूर !........ दया करो।" कृष्णचन्द्र (ज़ोर से हँस कर) "दया! मैं ने अपनी दया और सहानुभूति को शूली पर चढ़ा चुका हूँ।"

रवीन्द्र :- "हुजूर ....!"

कृष्णचन्द्र :- मुझे अब 'हुजूर' कह कर पुकारने से कोई फायदा नहीं। अगर तुम्हें यहाँ रहना है तो जलदी ही रुपया दे दे। नहीं तो घर छोड दो।"

रवीन्द्र :- मैं लाचार हूँ। इस बार क्षमा कीजिए।"

कृष्णचन्द्र :- यह क्षमा करने का वक्त नहीं है।"

रवीन्द्र :- "मैं ज़रूर आप को किराया दे दूँगा।"

कृष्णचन्द्र :- "तो जल्दी ही दे दो।"

रवीन्द्र :- "इस समय मेरे पास एक कौडी तक नहीं है।"

कृष्णचन्द्र :- "पैसा न होतो बाहर जाओ।"

रवीन्द्र :- "ज़मीनदारजी ! क्षमा करो।"

कृष्णचन्द्र (आँगन की ओर देखते हुए) "मुनीमजी! इन्हें घर से निकाल दो।" [मुनीम का प्रवेश।]

मुनीम :- (रवीन्द्र से) "मैं ने पहले ही कहा था कि किराया न देने पर तुम्हें घर छोड देना पडेगा। अब यहाँ से निकल जाओ।"

रवीन्द्र (ज़ोर से) "सुमित्रा! मैं अब क्या करूँ ? आओ, हमें घर छोड देना पडेगा। (कृष्णचन्द्र की ओर देखकर) जनाब ! यह पशुता का व्यवहार है। किसी न किसी दिन आप को पछताना पडेगा।"

(नेपथ्य में 'रवीन्द्रजी', 'रवीन्द्रजी' शब्द होता है।)

रवीन्द्र:- "कौन? रमेश! आओ भाई रमेश!"

(रमेश अपने हाथ में एक थैली लेकर आता है)

रमेश :- (थैली रवीन्द्र को देकर) "मालिकजी! अब आप अपना अभिमान बचाइये। इस थैली में ५०० रुपये हैं। ज़मीनदारजी का किराया दे दीजिए।" (रवीन्द्र कृष्णचन्द्र को रुपया देता है। कृष्णचन्द्र रुपया लेकर मुनीम के साथ चला जाता है।) रवीन्द्र (रमेश को लेकर) "मित्र! तुम ने अब मेरा अभिमान बचाये। जन्म भर मैं तुम्हारा ऋण चुका नहीं सकूँगा।

रमेश :- "मालिकजी! नौकर का कर्तव्य अपने मालिक का आत्माभिमान बचाना है। ये रुपये मैं ने अपनी बेटी की शादी के लिए रखे थे। आप की बुरी हालत देख कर मुझे बडा दुख हुआ इसलिये मैं ने ये रुपये आप को दे दिए।"

रवीन्द्र :- "रमेश! तुम वफादार नौकर हो।"

(रमेश की आँखें हर्ष से निकले हुए आँसु से भर जाती हैं।)

यवनिका